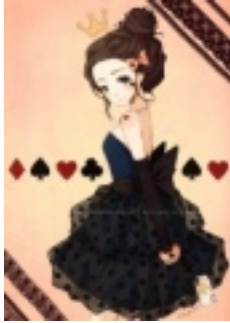

Lộ Lem Hay Du Côn

Contents

Lộ Lem Hay Du Côn	1
1. Chương 1 : Lộ Lem Trở Về...	2
2. Chương 2 : Nhập Học	3
3. Chương 3 : Thủ Lĩnh Bang Death Ra Mắt Thế Giới Ngầm!	5
4. Chương 4 : Nguyễn Nam Phong. Anh Là Thủ Lĩnh Bang Die? – Tình Yêu	8
5. Chương 5 : Ba Thủ Lĩnh Die Hội Tụ - Tường Vi Yêu Nam Phong Rồi?	9
6. Chương 6 : Liên Minh Death – Die - Tường Vi! Làm Bạn Gái Tổ Nhé!	11
7. Chương 7 : Chúng Tổ Không Phải Là Những Cô Gái Yêu Đuối!	13
8. Chương 8 : Ngày Mẹ Tường Vi Mất!	15
9. Chương 9 : Tường Vi! Cậu Thật Sự Là Ai?	17
10. Chương 10 : Tai Nạn Của Ba????	19
11. Chương 11 : Người Bạn Mới Của Tường Vi – Thủ Lĩnh Thứ Tư Của Bang Death.	22
12. Chương 12 : Ngôi Sao Nổi Tiếng Là Anh Của Tường Vi????	25
13. Chương 13 : “xếp Hạng Bang”	27
14. Chương 14 : Học Sinh Giỏi Quốc Gia.	29
15. Chương 15 : Học Sinh Giỏi Quốc Gia (tiếp)	31
16. Chương 16 : Tình Địch	32
17. Chương 17 : Cuộc Chiến Dành Hoàng Tử.	34
18. Chương 18 : Cuộc Chiến Dành Hoàng Tử.(tiếp)	36
19. Chương Ngoại Truyện 1	40
20. Chương 19 : Bắt Cóc	40
21. Chương 20 : Sập Bẫy	42
22. Chương Ngoại Truyện 2 : Giữa Tường Vi Và Tác Giả)	44
23. Chương 21 : Kim Eun Yoo	44
24. Chương 22 : Đối Tác Của Nam Phong	47
25. Chương 23 : Chạm Mặt	48
26. Chương 24 : Eun Yoo Gia Nhập Death	50
27. Chương 27 : Cậu Là Tường Vi?	51
28. Chương 28 : Kế Hoạch	53
29. Chương 29 : Bước Đầu Kế Hoạch	53
30. Chương 30 : Bước 2. Fighting!	55
31. Chương 31 : Khôi Phục Bang Death	56
32. Chương 32 : Gương Mặt Thật Của Bốn Nàng Thủ Lĩnh.	58
33. Chương 33 : Sự Thật Về Bà Kim Eun Yi	59
34. Chương 34 : Game Over (hết)	63

Lộ Lem Hay Du Côn

Giới thiệu

Ngày nầy ngày nay, trong một gia đình giàu có và quyền lực nhất Đông Nam Á, có một cô bé dễ thương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-lem-hay-du-con>

1. Chương 1 : Lọ Lem Trở Về...

Trên máy bay, một cô bé ngồi khoang Vip, tai đeo tai nghe, mắt nhắm nghiền, có vẻ như đang ngủ. Trông cô bé đó giống một con búp bê sứ, mong manh dễ vỡ.

“Chuyến bay số 142 từ London đến Hong Kong chuẩn bị hạ cánh” – Chiếc loa trên máy bay thông báo.

“Reng reng reng ...” Chiếc điện thoại đột nhiên reo. Cô bé đó tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt và đang còn buồn ngủ. “Reng reng reng...” Chiếc điện thoại tiếp tục reo. Cô bỏ tai nghe ra khỏi tai và trả lời điện thoại, giọng lạnh và không chút cảm xúc:

- Có chuyện gì không?

Đầu bên kia đang trả lời nhưng có tiếng nhạc xập xình, thật khó để có thể nghe rõ:

- Hi chị cả! Chị về đến nơi chưa? – Giọng của một thằng con trai. Cái giọng nghe giống một thằng nhóc!

Cô ngán ngẩm trả lời lại:

- Chị sắp xuống sân bay rồi nhóc à! Tý nữa gặp ở bar Death!- Nói rồi cô tắt máy.

Ra khỏi sân bay, cô bé đón taxi về nhà. Nhà cô ở Hong Kong, không thể gọi nó là một ngôi nhà mà phải là một ngôi biệt thự rộng lớn. Kiến trúc của nó rất tinh tế, màu sắc đơn giản nhưng hài hòa tạo nên một vẻ cao quý mà vẫn tạo cảm giác thoải mái. Người thiết kế ra ngôi biệt thự này thật tài hoa mới có thể làm được. Đang ngồi trên taxi, điện thoại cô lại reo:

- Dạ ba! Con nghe!- Giọng vẫn lạnh nhưng có vẻ ấm hơn khi ngồi nói chuyện với một trong những nhóc trong Tam Quý.

- Tường Vi à! Con đến nơi chưa? Có cần ba bảo tài xế đến đón con không?- Ông Gia nhẹ nhàng nói. Giọng ông trầm và ấm áp.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tường Vi liền cười mỉm:

- Dạ thôi! Con đón taxi rồi ba! Khoảng 15 phút nữa là về đến nhà rồi ạ!

- Ừ! Ba dập máy đây! Mẹ con đang ở nhà chuẩn bị chào mừng con về nhà đấy!

Nghe thấy tiếng “mẹ”, mặt Tường Vi bỗng thay đổi, tối sầm lại. Nụ cười tắt hắt và giọng nói đành lại:

- Vâng!

Tiếng “mẹ” trong suốt bốn năm qua đã bị Tường Vi cho vào sọt rác chứa đầy những quá khứ đau buồn. Mẹ cô mất khi cô 6 tuổi. Lên 8 tuổi, ba cô dẫn một người phụ nữ đem theo một đứa con gái mà sau này sẽ là mẹ kế và em gái của cô. Tường chừng như sẽ lại có được tình mẫu tử đã mất từ lâu, nào ngờ mẹ kế của

cô lại thật độc ác. Bà mẹ kể luôn bắt cô dọn phòng cho hai mẹ con bà ta như một người hầu riêng. Bà ta còn đánh đập cô. Tuy các vết sưng không gây ra sẹo như vết thương trong tim cô lại là một vết thương không bao giờ liền sẹo. Cô ngày càng lạnh lùng hơn. Và cuối cùng, năm 12 tuổi, cô đưa ra một quyết định táo bạo: đi du học và sống tự lập ở Anh. Thuyết phục mãi, bố cô mới đồng ý...

- Két!!!! – Tiếng xe phanh lại và dừng ở một ngôi biệt thự sang trọng.

“Đã về đến nhà rồi à!” Tường Vi nghĩ thầm. Ngôi nhà không khác xưa là bao trước lúc cô đi du học. Trong nhà, một người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế sofa sang trọng, màu sắc đơn giản. Khi cô vừa đi đến cửa, tất cả người làm đều chạy ra chào đón:

- Mừng tiểu thư trở về!

- Mấy cô cậu đang làm gì thì làm cho xong đi chứ! Bỏ dở công việc để chào đón một con bé nhỏ tuổi hơn! Liệu mấy người có được tăng tiền lương hay không!? – Bà mẹ kể lên tiếng, giọng đầy mỉa mai.

Tường Vi không nói gì, chỉ chào nhẹ một tiếng rồi bỏ lên phòng. Bà ta thấy cô không nói gì, tưởng mình đắc thắng rồi tự thưởng mình một nụ cười nham hiểm. Nhưng bà ta đâu biết rằng, phương châm sống hiện giờ của cô là “Càng im lặng càng khinh người ta”. Đối với bà mẹ kế của cô, im lặng là tốt nhất.

Tường Vi từ trên tầng đi xuống. Cô mặc một chiếc váy màu hồng cánh sen làm tôn lên làn da trắng của cô. Tóc xõa xuống. Trông cô lúc này thật dịu dàng nhưng khuôn mặt cô vẫn lạnh lùng. Thấy cô đi xuống, bà mẹ kế nói:

- Xuống ngồi với mẹ! – Tường Vi không nói gì, chỉ lẳng lặng đi xuống và ngồi cạnh bà ta.

- Bốn năm qua con sống tốt không? – Cái giọng giả vờ quan tâm của bà ta thật khiến người khác mắc ói.

- Con sống tốt lắm mẹ ạ. Mẹ không cần phải lo cho đứa – con – ruột – của – bố đâu! À! Con đã nhận bằng thạc sĩ về quản – lí – kinh – doanh rồi! – Cô nhấn giọng từng chữ một để cho thấy rằng cô không còn sợ bà ta nữa.

Không nén nổi sự tức giận, mặt bà ta đỏ lên như muốn xì khói.

- Ngày mai con sẽ dọn ra ở riêng. Ngôi nhà ở gần trường THPT A. Có lẽ sẽ học cùng lớp với Ái Hương.- Nói xong cô bỏ lên phòng ngay. Đúng lúc đó thì Ái Hương đi học về. Tuy là một cô bé xinh xắn, dễ thương, cute nhưng tính cách của cô ta không khác bà mẹ là mấy. Thấy có sự thay đổi trong nhà. Ái Hương có thể đoán được ngay nên cô ta chỉ chào mẹ rồi chạy luôn lên phòng...

.....

Thời tiết đang bước vào thu. Gió sớm lạnh thổi vào phòng Tường Vi khiến cô rùng mình thức giấc. Vươn vai một cái rồi đi ra ban công, cô ngước lên nhìn bầu trời trong xanh.

“Mẹ ơi! Con sẽ lấy lại những gì thuộc về hai mẹ con mình và ba! Mẹ hãy phù hộ cho con nhé!” Cô nghĩ thầm rồi nở một nụ cười thật tươi.

- Game start!!!! – Cô nói. Gương mặt cô lại lạnh lùng như trước.

2. Chương 2 : Nhập Học

Chiếc xe limo đưa Tường Vi đến trường. Vừa bước xuống xe, cả đám con trai đã nhao nhao lên vì vẻ đẹp búp bê sứ của cô. Đang định đi tìm phòng hiệu trưởng thì có một đám con trai đi tới. Đưa con trai đi đầu là Nguyễn Nam Phong. Anh ta có vẻ đẹp như một thiên thần, làn da trắng đến bất ngờ khiến bất kì thằng con trai nào cũng phải ngưỡng mộ còn nói gì đến đám con gái. Anh ta đến trước mặt Tường Vi, nở một nụ cười rạng rỡ hết sức.

- Chào bạn! Mình là hội trưởng hội học sinh. Mình chưa từng thấy bạn ở đây. Bạn mới chuyển đến à? Bạn đang tìm phòng hiệu trưởng phải không? – Anh ta nói một giọng nhẹ nhàng.

Nhìn anh ta từ trên xuống dưới, cô nghĩ thầm: “Trông anh ta cũng được đấy chứ! Nhưng muốn hút hồn mình thì anh ta lắm to!” rồi sau đó nhếch mép cười.

- Ủ! Mình vừa mới chuyển đến học ở đây. Sao bạn biết mình tìm phòng hiệu trưởng? Bạn chỉ ỉnh được không? Ngôi trường này to thiệt đó! – Cô nói nhưng mặt vẫn lạnh lùng như thế.

- Vậy bạn đi thẳng hướng này rồi rẽ trái. Bên đó có biển chỉ dẫn đấy! Bạn không thể lạc đường hay nhầm lớp ở đây đâu! – Nam Phong nói mà vẫn cười rất tươi.

- Cám ơn! – Tường Vi nói rất nhanh, dứt khoát không cảm xúc và cười nhẹ làm mấy thằng con trai gần đó phải ngẩn ngơ. Nam Phong cũng không ngoại lệ.

Cô quay đầu đi như chỉ dẫn của anh ta. Cuối cùng cũng đến được phòng Hiệu trưởng. Sau khi nhận lớp (lớp 11A1) xong, cô đi theo cô giáo chủ nhiệm của mình về lớp. Lớp 11A1 lúc này đang học Lịch Sử, một môn làm cả lớp ngán ngẩm nhất. Cô chủ nhiệm và giáo viên Lịch Sử nói chuyện một lúc rồi sau đó cô nhiệm bước vào lớp giới thiệu:

- Hôm nay lớp ta có một bạn mới! Tường Vi! Em vào đi.

Tường Vi bước vào trong con mắt ngạc nhiên của hai người và sự chào đón nồng nhiệt của cả lớp. Lớp cô toàn nam thanh nữ tú. Ai cũng xinh xắn, đáng yêu, đẹp trai và rất dễ mến. Còn hai người ngạc nhiên là Ái Hương và Nam Phong.

- Chào các bạn! Mình là Trương Tường Vi. Mong các bạn giúp đỡ mình! – Rất ngắn gọn, Tường Vi đã giới thiệu xong về bản thân mình một cách thoải mái nhất, mặt cô vẫn không cười, không có một chút cảm xúc.

- Được rồi! Vậy em ngồi cạnh Nam Phong nhé! Chỗ bạn ấy vẫn còn trống. – Cô giáo xếp chỗ cho Tường Vi. Cô đi đến ngồi cạnh Nam Phong và nhìn anh ta bằng một ánh mắt kì quặc và khó hiểu vì anh ta cứ nhìn cô chằm chằm. “Có phải mình học cùng lớp với hần ta nên hần ta mới nhìn mình với con mắt đầy ngạc nhiên như thế không nhỉ!?!?” – Cô nghĩ. Nhưng cô nghĩ đúng. Anh ta ngạc nhiên vì cô học cùng lớp với anh ta. Còn Ái Hương, cô ta không hề biết chuyện này. Mà ngồi cạnh Nam Phong thế kia, cô ta sợ Tường Vi sẽ cướp mất người yêu của mình.

Ra chơi, tất cả các nữ học sinh trong lớp đều ra rủ Tường Vi đi ăn vì nội quy của lớp là học sinh mới phải khao cả lớp. Nói là cả lớp chứ thực ra chỉ là mấy nữ sinh dễ mến rủ Tường Vi đi ăn thôi. Đám con trai thì không ho he gì được vì mấy đứa con gái đó.

Đang ở canteen măm măm mấy thứ mà Tường Vi khao, bỗng Ái Hương cùng mấy đứa con gái khác đi tới. Mặt đứa nào cũng kiêu. Ái Hương lên tiếng:

- Tường Vi! Hẹn bạn sau tiết ba ở bãi cỏ trống sau trường nha!

Ngẩn người vì cách xưng hô của em mình, cuối cùng Tường Vi cũng hiểu ra và gật đầu. Còn học sinh trong canteen đều thì thầm to nhỏ: “Con nhỏ đó mới chuyển đến mà đã bị vào tầm ngắm của Ái Hương rồi! Thật tội nghiệp!” hay “Sao cách nói chuyện của Ái Hương hôm nay lịch sự thế nhỉ! Thôi kệ cô ta đi!” và nhiều lời bàn tán khác nhưng đều cùng một nội dung.

Sau tiết ba, Tường Vi đi ra bãi cỏ trống sau trường. Ở đó, Ái Hương đã ra từ lúc nào nhưng cô đứng đằng sau một bà chị khối 12, mặt trông dữ dằn, rất đầu gấu. Đằng sau hai người đó còn có hơn chục đứa con gái khác. Mặt đứa nào cũng dữ dằn như muốn xé tung cô ra. Ái Hương thấy Tường Vi liền lên tiếng:

- Hello chị hai! Lâu lắm không gặp. Trông chị vẫn giống cô bé Lọ Lem không tìm thấy hoàng tử của mình như ngày nào! À quên! Không phải là không tìm thấy mà là tìm thấy rồi nhưng không biết làm thế nào để chàng ta yêu mình! – Rồi cô ta cười mỉa mai.

Tường Vi nghĩ ngợi một lúc. Mặt cô lúc này ngây ngô đến khó hiểu. Nhưng sau đó khuôn mặt cô bỗng chuyển sang lạnh lùng, trông đáng sợ khiến Ái Hương ngạc nhiên vô cùng vì trước kia chỉ thấy khuôn mặt đau khổ của chị mình chứ chưa từng thấy khuôn mặt lạnh lùng, đáng sợ như thế này. Tường Vi nhếch mép cười và nói:

- Em biết hoàng tử của chị là sao? Chị đoán chắc em đang nói đến Nam Phong – hotboy trường ta phải không? À! Tên đó thì em yên tâm, chị không thèm cái loại dè gái như hần đâu!

- Cái gì? Chị dám bảo bạn trai tôi là đồ dè gái? – Ái Hương tức giận.

- Phải! Thì sao? – Nghe qua, có vẻ Tường Vi đang muốn chọc tức Ái Hương.

Ái Hương dù đang rất tức giận, nhưng cuối cùng cũng kìm nén được.

- Tôi nói cho chị biết, chị mà động đến một sợi tóc của Nam Phong. Tôi sẽ không để yên cho chị.

- Tại sao lại không? Nếu chị làm ngược lại thì sao? – Cô không hề sợ những lời mà Ái Hương đe dọa vì giờ đây cô không còn là một con chim non yếu ớt như ngày nào.

Sự tức giận của Ái Hương đã bùng nổ. Cô ta hét lên:

- Cho con nhỏ đó một trận cho tao! –“Hừ! Được nếu cô muốn! Tôi cho cô toại nguyện. Dù sao tôi cũng không phải là chị em ruột với cô.”- Cô ta nghĩ thầm.

Tường Vi bị đánh đau điếng nhưng không khóc, cũng không kêu. Cô chỉ chịu đựng. Mặc dù qua bên Anh, môn võ nào cũng là đai đen, đấu với bọn chúng chỉ là chuyện nhỏ nhưng cô lại nghĩ khác. “Mới chỉ là khởi đầu thôi! Tôi sẽ ẹ con cô sau này sống không bằng chết!”

.....

Trong lớp, bọn con trai đang nói chuyện, đùa nhau vui vẻ thì một đám con gái vào lớp với vẻ mặt lo lắng. Vào lớp bọn con gái tám với nhau về chuyện bọn Ái Hương đánh học sinh mới lớp 11A1. Bọn con trai nghe thấy liền hỏi một trong số đứa con gái đó về vụ đánh nhau của Ái Hương. Nam Phong cũng ngồi đó. Nghe được toàn bộ câu chuyện, anh ta chạy ra luôn bãi cỏ trống sau trường. Trên bãi cỏ, hơn chục đứa đánh một đứa con gái. Ái Hương không tham gia đánh nhưng giọng to nhất, kích bọn chúng đánh Tường Vi. Tường Vi nằm trên cỏ, mặt và chân tay đã có vết bầm nhưng không tỏ ra đau đớn.

- Dừng tay lại! – Nam Phong nói – Mấy người đang làm gì vậy! Hơn chục đứa đánh một. Thật hèn hạ.

Tất cả dừng lại. Ái Hương đến bên Nam Phong giải thích:

- Nam Phong à! Tổ chỉ xử lí cậu con nhỏ đó thôi! Nó bảo sẽ tán cậu bỏ tổ để yêu nó...

- Im đi! Tường Vi còn chưa nói chuyện với tôi! Cô dám nói! – Nam Phong không muốn nghe lời giải thích xuông của Ái Hương nên lời cô ta ngay. – Tôi không ngờ lại có một bạn gái như thế này! Cô biết tính tôi rồi đúng không! Vậy tôi với cô chia tay.

Nam Phong là một người thẳng thắn trong tình yêu. Anh ta ghét người yêu của mình làm gì đó quá đáng với người khác mà không có lí do hay là cái lí do rất nhảm nhí giống như cái lời giải thích của Ái Hương vừa này. Nhìn Tường Vi nằm trên cỏ, mắt nhắm nghiền nhưng vẻ đẹp của cô không hề giảm và còn tăng lên khiến Nam Phong xao xuyến. Anh đến bên cô, bế cô trên tay và đi đến phòng y tế. Tường Vi lúc đó chỉ mới nhắm mắt chứ chưa ngất. Cô thấy mình đang lơ lửng trên không như có ai bế mình. Qua cuộc nói chuyện vừa này, cô có thể biết đó là Nam Phong. Áp mặt vào ngực của anh, cô cảm nhận được tim anh đang đập nhanh hơn so với người bình thường. Lòng cô cũng đang có một cảm xúc chuẩn bị dâng trào. Mặt cô dần đỏ. Sau đó Tường Vi ngủ lúc nào không hay.

Về phần Ái Hương, cô ta van xin anh đừng đá cô ta. Nhưng anh không trả lời. Cô ta đã phải quỳ xuống xin tha thứ khi thấy anh bế Tường Vi lên. Nhưng anh lại đi thẳng đến phòng y tế và để mặc cho cô ta ở đó gào thét, khóc lóc cầu xin anh quay lại. Khi anh đi khuất. Ái Hương ngưng khóc, ánh mắt sắc lạnh khiến người khác phải sởn gai ốc. “Tường Vi! Tôi thề sẽ không để yên cho chị!”

.....

3. Chương 3 : Thủ Lĩnh Bang Death Ra Mắt Thế Giới Ngầm!

Trong phòng y tế, một cô gái nằm trên giường bệnh. Bên cạnh là một người con trai đang ngồi ngắm cô. Đó là Tường Vi và Nam Phong. Nam Phong nhìn cô ngủ. Trong lòng anh đang có một cảm giác kì lạ mà mất kì một người con gái nào có thể cho anh cái cảm giác ấy. Kể cả Ái Hương. “Có lẽ tôi đã yêu em rồi!” Nam Phong thầm nghĩ.

Tường Vi dần mở mắt. Cô nhìn quanh nơi mình đang nằm mới biết đây là phòng y tế.

- Cậu tỉnh rồi à! – Nam Phong nói.

- Tôi tỉnh rồi. Mà sao cậu lại ở đây? Không về lớp học à? – Cô thắc mắc.

Nam Phong ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tớ ở đây trông cậu để mấy đứa kia không đến phá rối! Tớ biết tại sao cậu bị đánh. Sao không chống cự lại. Hay sức cậu không đủ chống lại bọn nó?

- Không phải! Nếu tôi đánh chúng! Chúng có thể sẽ bị thương, nghiêm trọng hơn là có thể chết! – Cô nói mà từ người cô toát ra một không khí lạnh đáng sợ khiến Nam Phong phải ngạc nhiên.

- O.. Ủ! Mà tớ lấy cặp sách giùm cậu rồi. Có lẽ cậu cứ ở đây cho đến khi tan học. Bây giờ cậu không lên lớp được đâu.

- Ủ. – Tường Vi trả lời lạnh nhạt.

“Reng reng reng...” Tiếng điện thoại reo phát ra từ cặp Tường Vi. Nam Phong lấy hộ cô điện thoại rồi đi ra ngoài.

- Alo. Sao gọi chị giờ này nhóc! – Cô trả lời điện thoại.

- Chị còn hỏi tại sao à? Lần trước lúc chị về chị bảo là tí nữa qua bar Death. Chờ chị mãi mà không thấy. Định cho thằng em này leo cây à? – Thằng nhóc đó la lên trong điện thoại.

Tường Vi chợt nhớ ra, cười trừ với nó:

- Hi hi! Uy Vô! Chị xin lỗi! Hôm đó là ba chị giục về nên không qua được! Khi nào chị đền bù cho!

Uy Vô là một trong ba nhóc của Tam Quý. Trong Tam Quý cậu ta là người chỉ huy, hai nhóc kia là người thực hiện. Còn tại sao lại như thế thì.... Cái tên nói lên tất cả.

Chợt nhớ ra một điều gì đó, Uy Vô nói tiếp:

- À chị! Ngày mai có dạ hội hóa trang của thế giới ngầm đó! Có mời bang chúng ta. Họ còn yêu cầu thủ lĩnh của các bang bắt buộc phải đến.

- Dạ hội hóa trang sao? Sao nghe mà quê mùa dữ vậy. Ừm thôi! Mai chị sẽ đến! Bảo cả Tâm Ly và Lan Phương nữa. Chúng nó vẫn ở Anh đấy. Bắt chúng nó phải về. Còn cả Tam Quý nữa. Nhất định mai tất cả phải đến. – Tường Vi nói mà giọng như đe dọa.

Sợ quá, Uy Vô “vâng” một tiếng rồi cụp máy. “Chị cả nhà ta thật đáng sợ! Hic hic...” Cậu ta nghĩ.

Nói chuyện xong đúng lúc tan học. Tường Vi xách cặp và ra khỏi phòng y tế. Nam Phong quay lại không thấy cô đâu. Liền đi tìm cô khắp trường, sợ có chuyện gì xấu xảy ra nhưng không thấy. Anh nghĩ chắc cô đã về nhà.

Tường Vi về ngồi biệt thự để thu dọn đồ đạc. Đồ của cô không có nhiều, chỉ có quần áo, sách vở, đồ dùng sinh hoạt và một bức ảnh mẹ. Dọn xong, cô kéo vali và xách 2 túi xách đi ra khỏi ngôi biệt thự. Chất đồ lên xe limo xong, cô ngồi lên xe và đến thẳng ngôi nhà cô đã mua cách đây một tháng.

“Két!!!!” Chiếc xe limo dừng trước một ngôi biệt thự màu xanh dương. Ngôi biệt thự này toát lên vẻ cao quý, sang trọng. Thu dọn đồ đạc vào hết trong nhà, cô ngồi xuống chiếc ghế sofa cũng màu xanh dương thường thức một tách trà. Cuộc sống tự lập ở Hong Kong của cô mất đầu.

Buổi tối, trước cổng ngôi biệt thự màu xanh dương có ba chiếc moto và một chiếc xe limo màu đen có hình hai lưỡi hái màu trắng pha xám ở mũi xe. Bước xuống chiếc limo đầu tiên là một cô gái cao khoảng 1m70. Cô ấy mặc một chiếc váy đỏ bó sát người lộ những đường cong quyến rũ. Mái tóc thả xuống, quần nhẹ phần đuôi. Cô đi một chiếc giày cao gót màu đỏ. Đó là Tâm Ly – chị hai của bang Death (Biệt danh: Death Scythe. Đọc tắt: DeathS Ly). Người thứ hai bước ra là Lan Phương – chị ba của bang Death (biệt danh: Death Skeleton. Đọc tắt: DeathSken). Lan Phương mặc một chiếc váy quây màu vàng, phần trên không dây bó quanh ngực, phần dưới là váy xòe ra. Tóc cô cắt ngắn, nhuộm đỏ phần dưới. Cô đi đôi giày cao gót cũng màu vàng. Trông cô như một cô công chúa. Còn ba chiếc mô tô là của Tam Quý. Chiếc moto màu đen đi đầu là của Uy Vô. Cậu ta mặc một bộ vest đen. Áo vest không cài khuy, áo sơ mi ở bên trong không

đóng một chiếc cúc trên, cà vạt thắt lỏng. Cậu ta trông giống một chàng lãng tử. Tiếp theo là người có chiếc xe moto màu đỏ sẫm. Đó là Gia Minh. Cuối cùng là chiếc xe màu trắng đen của Nguyễn Hùng. Hai người này cũng ăn mặc, đầu tóc giống Uy Vô nhưng màu sắc thì khác nhau.

Uy Vô là người bấm chuông. Có người làm ra mở cửa:

- Mời các vị đây vào nhà chờ tiểu thư của chúng tôi.

Tất cả đi vào trong ngôi biệt thự và ngồi ở sofa chờ Tường Vi.

- Thưa tiểu thư, các vị khách đang chờ cô. – Người hầu thông báo.

- Được rồi! Tôi xuống ngay. – Tường Vi nói.

Ở dưới phòng khách, các vị khách của chúng ta đang nói chuyện rất vui vẻ. Tường Vi đi xuống. Cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt. Phần trên bó sát ngực có dây đan chéo nhau ở sau lưng, phần dưới là váy xòe nhiều lớp vải màu trắng và lớp voan tạo nên. Cô đi một đôi giày cao gót màu trắng hồng tuyệt đẹp. Đây mới thực sự là một công chúa của ngày hôm nay. Thấy bạn bè của mình. Tường Vi chạy nhanh xuống và họ ôm chầm lấy nhau hỏi thăm về nhau. Còn Uy Vô, Gia Minh, Nguyễn Hùng thì nhìn cảnh này cũng vui lây nhưng họ thực sự buồn vì hình như chị cả bang Death không nhớ gì đến những nhóc đáng yêu này cả. Ôm nhau, chào hỏi xong, Tường Vi quay qua Uy Vô, Gia Minh, Nguyễn Hùng. Đến gần Tam Quỷ, ba thủ lĩnh lấy tay nhéo mỗi đứa một cái và nói:

- Hình như dạo này mấy nhóc béo lên rồi đấy. Nhéo như thế này thấy mấy đứa dễ thương ghê! Nhưng mà giảm cân đi béo quá là không đánh nhau được đâu.

- Yes! Nhưng mà đi thôi! Sắp muộn rồi! – Cả ba đứa đều đồng thanh và xoa xoa chỗ má bị nhéo. Chỉ tội nghiệp mấy nhóc đó cứ bị mấy bà chị chăm sóc tận tình búp bê mà trong khi bọn nó là con trai, đâu cần chăm sóc kĩ càng đến như thế.

Ba cô gái bước lên chiếc xe limo, ba nhóc lên ba chiếc moto của họ và đến thẳng quán bar Ken Trần.

Quán bar Ken Trần này luôn luôn náo nhiệt. Nhất là lúc có những bữa tiệc. Biển chữ “Ken Trần” nhấp nháy đẹp mắt. Người ra vào nhiều không đếm xuể. Đây là quán bar của ông trùm thế giới ngầm – Trần Đức Thắng. Em gái của ông trùm là Trần Thị Thi – mẹ của Lệ Ái Hương và là mẹ kế của Tường Vi. Hôm nay họ cũng đến tham gia bữa tiệc.

Cuối cùng Tường Vi, Lan Phương, Tâm Ly và Tam Quỷ cũng đến nơi. Trước khi họ bước vào trong, mỗi người phải đeo chiếc mặt nạ (nếu không thì đâu giống dạ tiệc hóa trang). Ba thủ lĩnh Death đi trước, Tam Quỷ đi sau. Trong quán bar náo nhiệt với những tiếng nhạc hiện đại, sôi động. Bây giờ là 19h57 tối. Đến 20h mới bắt đầu. Họ tìm nơi chỗ kín đáo nhất để không ai có thể thấy sự xuất hiện của họ.

“Ting tong ting tong” một tiếng nhạc lạ phát ra từ các loa.

- Đã đến giờ bắt đầu bữa tiệc! Xin mời các bang ổn định để chúng ta có thể tiếp tục bữa tiệc.- Một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi nói. Đó là Trần Thị Thi. Tường Vi nhận ra bà ta ngay khi bà ta nói. Nhưng giọng của bà ta quyền lực hơn. Sau đó bà ta nhường mic cho anh trai Trần Đức Thắng hơn bà ta hai tuổi. Giọng ông trùm của thế giới ngầm không đáng sợ như mọi người tưởng nhưng nó có một sức mạnh có thể trấn áp người khác.

- Xin chào các bạn. Đây là dạ tiệc lần thứ III do tôi tổ chức. Năm nay, tôi thấy có rất nhiều bang mới. Tôi hi vọng các bạn có thể giúp cho thế giới ngầm phát triển hơn.- Ông nói tiếp – Hôm nay, tôi nhận thấy có sự góp mặt của ba thủ lĩnh bang Death đến tham dự. Đặc biệt là người cầm đầu của Death. Hai năm trước do hoạt động ở Anh nên người đó không đến dự được. Xin mời thủ lĩnh bang Death có thể nói vài lời.

- Thật không hổ danh là sư phụ. – Cô cười rồi bước lên về phía trước. – Đến lúc phải ra mắt rồi.

Mỗi bước đi của cô lại khiến người ta ngước nhìn. Không phải là mọi người không biết về thủ lĩnh của bang Death là nữ mà là thủ lĩnh đó thật sự rất đẹp cho dù đã bị chiếc mặt nạ che khuất một nửa mặt. Tường Vi cầm lấy mic và giới thiệu:

- Hello everybody! Tôi là chị cả bang Death. Cứ gọi tôi là TracyV. – Một cái giới thiệu ngắn gọn và lạnh lùng. Nói xong, Tường Vi về chỗ.

Ở dưới này ai cũng ngó người ra. Ai cũng biết thủ lĩnh Death rất lạnh lùng và chỉ thân thiện đối với những người thân cận. Nhưng không ngờ lại lạnh lùng đến ngắn gọn.

- Ê này! Sao bà giới thiệu ngắn gọn vậy? – Tâm Ly hỏi.

- Ờ thì... Tôi là như vậy! Bà cũng biết rồi sao còn hỏi. – Tường Vi trả lời, giọng tinh nghịch.

Đối với Tường Vi, những người làm cô cười chỉ có Tam Quỷ, Tâm Ly, Lan Phương, ba và người mẹ đã mất. Nhưng cô không biết rằng sắp một người khác bước vào cuộc đời cô để làm cô cười mỗi ngày....

4. Chương 4 : Nguyễn Nam Phong. Anh Là Thủ Lĩnh Bang Die? – Tình Yêu

“(Ohh) (Yeah yeah). Admit it. We’re finished. You don’t want me no more. (No). Like a night mare. I lived it. It was too big to ignore. (Ooh). I hear the sounds. But they pass me by. My hazard lights are flashing. Somebody, anyone.” – Nhạc chuông bài Babysteps từ điện thoại của Tường Vi phát ra. Tường Vi lấy tay lần mò trên bàn mãi mới lấy được điện thoại.

- Alo! - Giọng Tường Vi ngái ngủ.

- Ô này! Sao giờ này chưa dậy? Dậy đi! Hôm nay tổ, Tâm Ly và mấy nhóc kia sẽ đến học trường THPT A đấy. Đi sớm để còn dẫn đường cho bọn tổ đến phòng hiệu trưởng chứ. À này! Bọn tổ sẽ học cùng lớp với cậu. Cả bọn nhóc nữa. Cho luôn bọn nó nhảy cóc đi cũng được. Dù gì bọn nó cũng nhảy cóc lên có bằng đại học rồi mà. – Lan Phương nói. Giọng háo hức muốn đến trường mới.

- Ủ. Làm ơn đến nhà tổ lúc 7h nha.

- Ok!- Rồi Lan Phương cúp máy.

“Oáp” Tường Vi ngáp một cái rõ to. Lâu rồi cô chưa mệt như thế này. Ra khỏi giường, làm vệ sinh cá nhân, mặc đồng phục và chuẩn bị sách vở để đến trường, Tường Vi vẫn không thoát khỏi cơn buồn ngủ vì tối hôm qua cô về muộn nhưng cơn buồn ngủ vẫn phải chịu thua cô.

Đúng bảy giờ, tất cả đã có mặt tại nhà Tường Vi. Mặt ai nấy cũng đều lo lắng, hồi hộp và không kém phần buồn ngủ vì đi ngủ muộn dậy sớm. Ba cô thủ lĩnh thì mỗi người lái một chiếc xe thể thao của riêng mình. Còn Tam Quỷ thì đi moto. Sáu chiếc xe xuất phát đến trường.

Trước cổng trường có sáu chiếc xe, ba moto, ba ô tô thể thao. Cất xe xong, sáu người bước vào sân trường. Vẻ đẹp của họ khiến ai cũng phải ngoái nhìn. Các nữ sinh thì ngắm nhìn Tam Quỷ. Còn các nam sinh thì ngắm ba cô nương của chúng ta. Cả sáu người bọn họ đi lên phòng hiệu trưởng. Nhận lớp xong (trừ Tường Vi), sáu người đi về lớp. Cô giáo chủ nhiệm giới thiệu:

- Hôm nay chúng ta có năm bạn mới! Các em vào đi!

Tâm Ly, Lan Phương, Uy Võ, Gia Minh và Nguyễn Hùng bước vào, đồng thanh nói:

- Xin chào! Mong các bạn giúp đỡ.

- Mình là Tâm Ly. Cứ gọi mình là Ly.

- Mình là Lan Phương. Cứ gọi mình là Phương.

- Chúng tôi là Uy Võ, Gia Minh, Nguyễn Hùng. – Uy Võ giới thiệu thay Gia Minh và Nguyễn Hùng.

Cả lớp hôm nay lại nháo nhào lên hơn cả lần Tường Vi chuyển vào. “Tam Quỷ kia! Họ ở trong bang Death đó”, “Ôi thật hạnh phúc! Lớp mình dạo này toàn thiên thần! Lại còn có Tam Quỷ nữa chứ!” và nhiều lời bàn tán khác.

- Bây giờ các em ngồi ở đâu? – Cô giáo hỏi.

- Bọn em ngồi gần bạn Tường Vi ạ. – Cả năm đồng thanh rồi xuống ngồi gần Tường Vi. Ai cũng ngạc nhiên.

Giờ thể dục, nữ sinh lớp 11A1 chơi bóng chuyền, nam sinh thì chơi bóng rổ. Riêng Tường Vi không chơi gì vì lý do đau chân nên cô lên lớp trước.

Vào lớp, cô thấy Nam Phong đang nằm ngủ. Trông anh rất giống thiên thần. Nhưng Tường Vi chợt nhớ ra điều gì đó. “Có phải anh là BlackA bang Die?” Tường Vi tự hỏi.

Chuyện là:

Tối hôm qua ở bar Ken Trần, sau khi Tường Vi phát biểu ngắn gọn xong thì Trần Đức Thắng lên phát biểu vài lời. Sau đó là dạ tiệc tự do. Lúc đó có một anh chàng cao, làn da trắng với nụ cười thiên thần tiến đến bàn của bang Death.

- TracyV! Cô có thể nhảy với tôi một bản chứ? – Anh ta lịch sự hỏi.

Tường Vi chần chừ không muốn nhưng anh ta lại nói:

- Tôi là BlackA- thủ lĩnh bang Die. Việc làm quen với thủ lĩnh ở bang khác rất có lợi ột bang lớn mạnh như Death.

Đến lúc này, Tường Vi không thể từ chối vì anh ta nói cũng có lý. Cô đồng ý.

Trong lúc nhày, cô có hỏi tên thật anh ta. Không ngần ngại, anh ta trả lời luôn:

- Tên thật của tôi là Nam Phong, Nguyễn Nam Phong. Trong bang Die mọi người cứ gọi là Thiên thần cánh đen nên tôi lấy luôn Black Angle. Đọc tắt là BlackA.

“Nguyễn Nam Phong sao? Không phải anh ta là hội trưởng học sinh trường THPT A hay sao?” Tường Vi nghĩ.

- Hóa ra anh là hội trưởng hội học sinh trường THPT A. Đáng ngạc nhiên ghê. – Tường Vi nói tỏ vẻ không ngạc nhiên lắm và dừng nhảy.

- Hả? Sao cô biết? – Nam Phong ngạc nhiên hỏi với theo.

Chuyện là như thế. Tường Vi lắc đầu. “Haiiiii! Đúng là ở đời không thể biết trước điều gì? Mình đã biết tên của thủ lĩnh bang Die mà quên mất. Lại đi hỏi anh ta lúc đấy!”

Nam Phong vừa mở mắt đã thấy Tường Vi ngồi ở chỗ mình. Anh hỏi:

- O! Sao không đi tập thể dục lại trốn lên đây.

- Đau chân. – Tường Vi trả lời nhanh gọn. – Mà cậu là BlackA?

- Ủ! Sao không? Hay bây giờ cậu mới biết? Cả thế giới ngầm đều biết tở tên Nguyễn Nam Phong mà! – Anh vừa cười vừa trả lời.

- Chắc tại tôi sống ở Anh lâu quá.... – Tường Vi nói rồi cả hai cùng nhìn nhau cười. Thế là thần Cupid đã thành công. Hai con người, hai thủ lĩnh, hai trái tim sắp hòa làm một.

Và ở đằng sau cánh cửa lớp 11A1, một cô gái đang khác với lời thề độc:

- Tường Vi! Mày hãy nhớ! Chính mày đã cướp Nam Phong của tao. Tao thề sẽ bắt mày trả giá! Nếu không tao sẽ để cho bang Death hành hạ.

Là Ái Hương đang thề độc! Một lời thề mà cô ta không nên thề....

5. Chương 5 : Ba Thủ Lĩnh Die Hội Tự - Tường Vi Yêu Nam Phong Rồi?

- Ôi! Mệt quá đi – Cả bọn năm người than.

Trong giờ thể dục, các nữ sinh thi đấu bóng chuyền với nhau và được chia làm hai đội. Đội nào thua sẽ phải khao đi ăn. Con gái mà. Ăn được đưa lên hàng đầu. Hàng thứ hai là tập luyện để có thân hình đẹp. Các

nam sinh cũng thế. Cho nên tất cả ai cũng mệt rũ rời và chỉ muốn về nhà sớm. Lên lớp, Tâm Ly mắt chữ A, Lan Phương mắt chữ O, Tam Quỷ thì mở mắt thật to vì đang chứng kiến một cảnh tượng hết sức là Tường Vi đang cười với Nam Phong.

- Ô la la! Ngạc nhiên chưa! Nữ hoàng băng lại bị tan chảy bởi một anh chàng hội trưởng hội học sinh sao?
- Cả năm người đồng thanh.

Tường Vi nghe thấy đỏ mặt, nụ cười cũng tắt luôn. Còn Nam Phong thì nở một cười vui sướng.

- Ê này! Có chuyện gì mà còn giấu tui hả? – Đồng thanh tập hai.

- Ô thì nói chuyện hợp thấy vui vui thì cười thôi. Bây giờ tớ cho Nam Phong vào hội bạn thân của mình rồi.
- Tường Vi trả lời nhưng thực ra trong lòng cô lại khác. Cô yêu Nam Phong mất rồi.

- Thiệt không ta! Mặt chị ... Tường Vi đang đỏ lên kia. – Tam Quỷ nói mà suýt nữa nói từ “chị cả”. Hú hồn.

Nãy giờ mà Nam Phong không hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Nếu nói Tường Vi quen Tâm Ly và Lan Phương là chuyện rất bình thường vì ai nhìn vào cũng có thể suy diễn ra họ đã từng học ở một trường hay chơi thân với nhau. Nhưng đằng này lại là chơi thân với Tam Quỷ nữa. Thật khó hiểu. Không nén nổi tò mò, Nam Phong hỏi:

- Mấy cậu cũng quen Tam Quỷ sao? Mà tại sao Tam Quỷ gọi mấy cậu là “chị”?

- À! Quen ở Anh. Mà bọn nhóc Tam Quỷ chỉ nhảy cóc thôi chứ kém bọn mình một tuổi đấy? – Ba nữ thủ lĩnh đồng thanh trả lời. (Đương nhiên là Nam Phong không thể biết bọn họ là thủ lĩnh bang Death).

- Vậy bây giờ tớ đã ở trong nhóm bạn thân của Tường Vi. Để tớ giới thiệu lại. E hèm.... Tớ là Nguyễn Nam Phong, mới gia nhập nhóm. Đồng thời cũng là hội trưởng hội học sinh trường THPT A. Có chuyện gì cứ tìm đến tớ. Tớ giải quyết cho. – Nam Phong hí hửng. Cái giọng trẻ con yêu không chịu được. Ai mà tưởng tượng được thủ lĩnh của bang Die lại có tính cách như thế này chứ.

“Ôi! Đây là thủ lĩnh bang Die sao? Người được mệnh danh là Black Angle đây sao?” Thật tình cờ và thật bất ngờ, Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương, Tam Quỷ đều có chung một câu hỏi đó.

Cả lớp đang từ canteen của trường lên. Đúng lúc đó Nam Phong có điện thoại. Anh ra ngoài nghe máy. Sáu người còn lại thì đã ngồi hết vào chỗ để chuẩn bị cho tiết sau.

- Ê Nam Phong! Tí nữa đứng ở cửa lớp chào đón bọn tao cho hẵn hoi nghe chưa? Bọn tao sắp về tới trường rồi! – Giọng của hai thằng con trai vang lên đầu bên kia.

- Này Vũ Cường, Thái Nam! Tụi mày định làm tao điếc hay sao mà hét to thế! Ok ! Tí nữa là sẽ có tất cả 40 thành viên 11A1 ra chào đón tụi mày. – Nói xong, Nam Phong cúp máy luôn mà không để Vũ Cường và Thái Nam í ới gì thêm.

Một nữ sinh của lớp 11A1 chạy xồng xộc vào lớp. Mặt đỏ gay vì phải chạy nhanh, thở hổn hển.

- Tụi mày ơi! Ba thủ lĩnh Die sắp hội tụ. – Nữ sinh đó nói.

Lớp 11A1 dừng tất cả mọi hoạt động, có người nguáy lại tai để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm. Bất động năm giây. Cả lớp lại ồn ào như lúc trước, nhưng ồn hơn.

“Cái gì? Thái Nam và Vũ Cường sắp về sao?”, “Ôi! Lớp mình lại đoàn tụ đầy đủ 42 thành viên 11A1!” và rất rất nhiều lời tám khác.

Riêng sáu người kia thì họ cũng chỉ hơi ngạc nhiên là ba thủ lĩnh bang Die cũng học chung một lớp. Còn chuyện họ đã về nước thì cả sáu người đều biết vì có đàn em báo cáo.

- Hello 11A1! Chúng tớ đã trở về!!! – Cánh cửa bật tung và có hai chàng trai mặt mày tươi rói chào lớp 11A1. Anh chàng tóc màu vàng là Vũ Cường – anh hai của Die. Anh ta là con lai với ba là người Trung Quốc, mẹ là người Mỹ. Mái tóc màu vàng là do thừa hưởng gen của mẹ. Còn lại thì anh ta giống ba. Tiếp theo là Nguyễn Thái Nam – anh ba của Die. Anh ta nhuộm tóc màu đỏ sẫm. Ba anh ta là ông chủ của những công ty giải trí nổi tiếng. Nói chung, trường THPT A toàn là những người giàu theo học. Riêng lớp

11A1 thì đều là con của những ông chủ, bà chủ có tiếng và ở trong top 100 những người chủ giàu nhất thế giới.

- Chào mừng hai cậu trở về trường! Giờ thì lớp ta đã đông đủ. Và lúc hai cậu đang ở bên Mĩ có sáu học sinh mới chuyển vào. Cố gắng mà làm quen đi. Ba trong sáu người đó là Tam Quỷ của bang Death đấy. – Nam Phong giới thiệu cận kề.

-Ồ vậy hả! À mà ba học sinh còn lại đều là nữ phải không? Hahaha! Tán một trong ba bạn đó chắc không sao nhỉ? – Cả hai người còn lại mắt sáng lên.

-Ừ nhưng tránh xa Tường Vi ra. Cô ấy là của tao đây. - Nam Phong thêm vào.

Vũ Cường và Thái Nam ngó người ra:

- Thế Ái Hương đâu? Đá cô ta rồi sao? Cô ta là con của bà ta đó! Cậu không sợ bị trừng phạt à?

- Không. – Trả lời nhanh gọn vì Nam Phong chưa thấy mình làm sao cả. Anh nghĩ chắc cô ta đang tìm kế hãm hại Tường Vi.

“Roẹt... roẹt... Nhà trường thông báo! Các học sinh có thể ra về và không cần học tiết 4.” Chiếc loa của trường “thông báo”.

- Hên ghê! Không cần học nữa rồi! – Vũ Cường hét lên sung sướng. – Tối nay đến quán Death đi! Nghe nói quán đây phục vụ tốt lắm đấy. Đã thế còn là của bang Death nữa. Không lo có đứa nào gây sự.

Chả là bang nào khi mới thành lập cũng đều phải lập bar mang tên chính bang của mình cho dù bang đó rất nhỏ đi chăng nữa. Đến ông trùm còn có cả một bang cho riêng mình.

- Ok man! À mà tao thấy thủ lĩnh bang Death rồi. Tuy không nhìn thấy khuôn mặt thật nhưng cô ta đẹp ra phết. – Nam Phong khoe.

- Hả?

- Mà thôi! Về đi! Tối còn ăn chơi xả láng nữa chứ! – Thái Nam nói.

Ba người họ quên mất rằng có sáu người ở đó nghe thấy tất cả. Khi ba người kia đi ra....

- Này! Cậu có chắc chắn là cậu ta chưa nhìn thấy khuôn mặt của cậu? – Năm người đồng thanh hỏi Tường Vi.

- Đương nhiên. Tở đại gì mà nói cho cậu ấy biết. Mà hình như tớ yêu cậu ấy mất rồi. – Nói rồi Tường Vi đỏ mặt.

Nghe thấy thế, năm người còn lại muốn xỉu luôn. Không phải là không cho Tường Vi quen với Nam Phong mà chỉ sợ nhờ bang Die và bang Death có xung đột thì khổ cả hai người lại giống Ngưu Lang – Chức Nữ hoặc là giống Romeo và Julieta thôi.

- Vậy nói cho anh ta biết đi! Có lẽ anh ta cũng yêu chị đấy! – Nguyễn Hùng đưa ra ý kiến.

Năm người còn lại gật đầu đồng ý. Và họ vừa về đến nhà Tường Vi (sáu người sống chung một nhà luôn) đã lên kế hoạch để Tường Vi tỏ tình (Ồi! Con gái tỏ tình với con trai! Đúng là chuyện ngày nay)

6. Chương 6 : Liên Minh Death – Die - Tường Vi! Làm Bạn Gái Tớ Nhé!

Buổi tối, Tâm Ly, Lan Phương, Tường Vi và Tam Quỷ đang ăn tối.

- Tối nay có đi bar không? Ngồi mãi ở nhà cũng chán. – Tường Vi vừa ngồi ăn vừa than thở.

-Ừ! Tớ cũng thấy thế! Hay là đến bar của tụi mình đi. Tiện thể thăm các anh em. Hai năm rồi tớ chưa gặp họ đấy. – Lan Phương nói.

- Cũng được. – Tất cả nhất trí.

Hai mươi giờ tất cả xuất phát đến quán bar Death. Ba chị của chúng ta thì phải cải trang trước khi đến bar vì đây là luật của họ: không được lộ mặt trừ khi có người nhìn thấy mặt bọn họ phải chết. Người trong bang cũng trông ngoại lệ (tất nhiên là trừ Tam Quý). Tường Vi vẽ hình đầu lâu ở mắt trái, hai hình lưỡi hái ở má trái. Cô mặc một chiếc áo cánh dơi màu trắng trễ một bên vai và một chiếc quần kim tuyến màu đen ngắn để lộ đôi chân trắng, thon, dài. Thêm nữa là một chiếc giày thể thao đính đá quý. Tóc cô cột cao đuôi ngựa. Tâm Ly mặc một chiếc quần bò mài ở đùi và đầu gối. Cô mặc một chiếc áo hai dây bó sát người, khoác ngoài chiếc áo bò màu xanh và đi chiếc giày thể thao màu đen. Tóc cô cũng cột đuôi ngựa. Mặt cô vẽ một hình thần chết rất nhỏ đang cầm một cái lưỡi hái to gấp ba lần hình thần chết ở bên mặt phải. Hình vẽ đã chiếm mất một phần hai khuôn mặt của cô. Lan Phương thì mặc một chiếc áo sơ mi quá cỡ, bỏ 2 cúc trên và mặc một chiếc quần ngắn (mốt giấu quần). Cô đi một chiếc giày thể thao màu đỏ đen. Tóc cô búi lên. Lan Phương là người có thể coi là ít hóa trang nhất. Cô dán một chiếc mặt nạ hình nửa đầu lâu lên mặt bên phải. Phần bên trái lộ ra, cô kẻ mắt sắc. Cả ba người đều trông rất mạnh mẽ, cá tính và không thiếu phần bí ẩn. Nhất là Lan Phương. Còn Tam Quý mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, trên áo có mấy vết màu sơn đỏ như máu và chiếc quần bò màu xám. Họ đi giày thể thao.

Mới bước đến cửa bar, đã có rất nhiều người chú ý đến họ. Tất cả đàn em đều ra đón họ.

- Mừng chị cả, chị hai, chị ba đã trở về. Chào các anh.

Sáu người họ lạnh lùng gật đầu bước vào rồi đi thẳng đến tầng bốn – Nơi một số thành viên được bang tín nhiệm mới có thể đặt chân đến (khoảng gần 40 người được tín nhiệm). Căn phòng rộng được sơn màu xanh dương nhạt. Trên trần được vẽ hình đầu lâu và có hai lưỡi hái ở bên dưới cằm của đầu lâu (huy hiệu của bang Death và chỉ có những người được tín nhiệm mới có thể đeo. Nó được chia thành 4 cấp độ: bằng kim cương đen là của Tường Vi, bằng kim cương trắng của Tâm Ly và Lan Phương, saphia của Tam Quý, vàng của những người được tín nhiệm). Ở giữa căn phòng có một chiếc bàn dài được làm bằng loại gỗ quý nhất. Đầu phía bên kia của chiếc bàn có ba chiếc ghế. Chiếc ở giữa là của Tường Vi. Nó được làm bằng gỗ dát đá quý và kim cương, được chạm khắc tinh xảo. Còn hai chiếc ghế hai bên cũng vậy nhưng được dát vàng. Đầu bên này của chiếc bàn cũng có ba chiếc ghế của Tam Quý nhưng chỉ được dát bạc. Các chiếc ghế còn lại đều làm bằng gỗ quý.

Ba thủ lĩnh và Tam Quý ngồi vào ghế của mình.

- Lúc chúng tôi không có ở đây thì không có chuyện gì chứ? – Tường Vi hỏi.

- Thưa chị, không có chuyện gì xảy ra đâu. Nhưng có một chuyện... - Một trong số 40 người được tín nhiệm nói.

- Chuyện gì? – Tâm Ly lạnh nhạt hỏi.

- Bang Die muốn liên minh với bang chúng ta. Họ nói là chỉ muốn hai bang lớn nhất thế giới ngầm hòa bình.- Người đó lại nói.

- Vậy hả? Được! Tôi đồng ý. Nói với họ, nếu có một ý đồ khác thì... - Tường Vi nói.

- Thì cẩn thận với nòng súng của tôi. – Lan Phương trả lời thay.

Nói xong, tất cả ra khỏi phòng nhưng không quên nhả một câu:

- Chúng tôi đi trước. Có xảy ra chuyện gì phải báo cáo. Nếu không hãy cầu xin thần chết dưới địa ngục.

Rồi sáu người đi ra. Ba thủ lĩnh đi vào nhà vệ sinh mà không để ai nhìn thấy. Họ bỏ lớp mặt nạ xuống, mặc bộ quần áo khác và trang điểm lại. Cả ba người Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương đều mặc một chiếc váy kim tuyến ngắn đến đùi, bó sát thân, khoác ngoài là chiếc áo da và họ đi đều đi giày cao gót đính đá, đều thả tóc. Nhưng màu váy, màu áo khoác và màu giày của họ đều khác nhau. Tường Vi nổi bật nhất vì chiếc váy màu trắng kim tuyến bắt sáng, áo khoác da màu đen, giày cao gót lại màu trắng. Tâm Ly mặc váy đỏ, áo khoác da đen, giày cao gót đỏ. Lan Phương mặc chiếc váy đen, áo da đen, giày đen (cây đen). Nói chung họ giống một nhóm.

Đi xuống tầng một, họ tìm chỗ có Tam Quý vì trước đó họ có bảo Tam Quý kiểm chỗ.

- Ở đây nè! – Gia Minh gọi.

Ngồi cùng với Tam Quỷ còn có ba thủ lĩnh của Die. Thấy Nam Phong, tim Tường Vi đập liên tục. Nam Phong hôm nay đẹp trai hơn khi ở lớp.

- Mấy cậu cũng đến đây cơ à? – Vũ Cường hỏi.

- Ủ! Nghe nói ở đây chất lượng tốt nên ghé thăm. – Lan Phương trả lời.

- Bang Death đồng ý liên minh rồi. – Tam Quỷ đồng thanh nói.

- Thật vậy sao? Thế thì tốt rồi. Tôi muốn được xem mặt các thiên thần thủ lĩnh Death.

Nghe thấy cái từ thiên thần, trong lòng ba vị thủ lĩnh Death đang có lửa bùng cháy. Họ không muốn nghe thấy cái từ thiên thần về họ. Chính vì trước đây là một thiên thần yếu đuối nên họ mới lập ra bang này để họ không yếu đuối nữa. Nhưng may mắn là họ đã biết kiềm chế.

- Các chị ấy không thích bị gọi là thiên thần đâu. Các chị ấy ghét cái từ đấy lắm. – Nguyễn Hùng nói.

Ngồi một lúc mà chẳng ai nói với ai câu nào, Tường Vi liền bí mật bỏ lên sân thượng. Một lúc sau, Nam Phong cũng lên sân thượng. Bây giờ ở đây chỉ có hai người.

- Ô! Cậu cũng lên đây sao? – Cả hai đồng thanh hỏi.

- Ủ! Tớ lên đây hóng mát. – Rồi lại đồng thanh trả lời.

Thấy vậy Tường Vi liền đỏ mặt. Nam Phong khẽ mỉm cười.

- Tường Vi này! Cậu đã yêu bao giờ chưa? – Nam Phong hỏi.

- Chưa! Tớ chưa từng có một mối tình vắt vai. – Tường Vi trả lời.

- Tớ thì yêu nhiều lắm nhưng không mối tình nào sâu đậm. Có lẽ những người đó không phải là một nửa của tớ thật sự. Kể cả Ái Hương. Nhưng có lẽ tớ đã tìm ra. Một cô gái dễ thương nhất tớ từng thấy.

Tim Tường Vi bỗng thắt chặt. Cô đang tự hỏi cô gái đó là ai.

- Cậu có muốn biết cô gái đó là ai không? – Nam Phong hỏi thêm.

- ...

- Cô gái đó có làn da trắng hồng, xinh đẹp, nụ cười rất đẹp. Đó là cô gái mà tớ đã gặp khi cô ấy cần tìm phòng hiệu trưởng cách đây không lâu. – Nam Phong nói.

- Hả? – Tường Vi giật mình. Nam Phong đang nói cô sao. Không tin vào điều đó, Tường Vi lắc mạnh đầu.

- Cậu không phải làm thế đâu. Tớ đang nói về cậu đó. – Rồi Nam Phong tỏ tình. – Tường Vi! Làm bạn gái tớ nhé?

Tường Vi ngớ người ra. Kế hoạch tỏ tình của cô còn chưa thực hiện mà Nam Phong đã tỏ tình trước rồi. Suy nghĩ một lát, Tường Vi nói:

- Tớ luôn muốn chúng ta làm bạn Nam Phong à...

7. Chương 7 : Chúng Tớ Không Phải Là Những Cô Gái Yếu Đuối!

- Tớ luôn muốn chúng ta làm bạn Phong à... - Tường Vi trả lời.

- ...

- Nhưng tớ cũng yêu cậu. Tớ cũng đang muốn tỏ tình với cậu. Ai ngờ cậu lại đi trước một bước. Tớ đồng ý làm bạn gái cậu. – Tường Vi nở một nụ cười thật rạng rỡ như ánh ban mai.

Nam Phong vui quá, ôm chầm lấy Tường Vi. Chẳng cả hai cùng ngã và ... nụ hôn đầu của Tường Vi đã bị Nam Phong cướp mất. Nhưng có làm sao đâu, dù gì cũng là người yêu của nhau rồi mà. Hai người đứng dậy, đỏ mặt đi xuống.

- Hai anh chị đi đâu vậy? Bỏ lỡ mất chuyện hay rồi. – Tam Quỷ nói.

- Chuyện gì? – Cả hai đồng thanh.

- Hahaha. Nhờ sự mai mối khéo léo của bọn em mà bây giờ có hai đôi rồi. Còn hai anh chị là đôi cuối cùng thôi. – Nguyễn Hùng nhanh nhẩu đáp.

Tường Vi và Nam Phong nhìn nhau không hiểu. Mãi sau hai người mới hiểu ra và cười khúc khích.

- Sao anh chị cười? – Tam Quý không hiểu. Cũng đúng thôi. Bọn họ đã lên sân thượng đâu mà biết.

- Chậm rồi. Anh chị đã là người yêu của nhau! Chắc là mấy nhóc tiếc lắm vì không mai mối được đôi cuối cùng hả? – Tường Vi cười đáp.

- Sao nhanh dữ! – Tam Quý nói với vẻ mặt ngạc nhiên. Hai đôi kia (Tâm Ly và Vũ Cường, Lan Phương và Thái Nam) cũng ngạc nhiên không kém.

- Mọi người này giờ chưa uống gì sao? Để tớ đi lấy đồ uống. – Tường Vi nhìn lên bàn mà chẳng thấy một chai rượu, lon bia hay một cái cốc nào.

- Tớ cũng đi nữa. – Tâm Ly và Lan Phương nói. – Uống nước ngọt hết nhé. Mai phải đi học. Không rượu hay bia được đâu. Rồi đi cùng với Tường Vi ra quầy rượu (đương nhiên là có nước ngọt).

Đến chỗ quầy rượu, Tường Vi và phải một nam thanh niên khoảng chừng 20 tuổi đang cầm một cốc rượu và cốc rượu đó lại đổ vào người anh ta. Tường Vi xin lỗi anh ta nhưng anh ta còn nấn ná kiểm chuyện giờ trò với Tường Vi. Tâm Ly và Lan Phương vào ngăn. Thấy có thêm hai cô gái xinh đẹp nữa anh ta lại càng thích, càng muốn kiểm chuyện hơn.

- Bạn tôi xin lỗi anh rồi mà! Anh còn thích kiểm chuyện hả? – Tâm Ly nói.

- Cô ta làm đổ cốc rượu vào áo tôi. Cô có biết chiếc áo này giá bao nhiêu không? 200 USD đấy. – Anh ta lên giọng.

- Chỉ có 200 USD mà làm gì lên giọng dữ! Cái áo của anh chúng tôi có thể đền đến 100 cái chứ không phải một và đảm bảo là hàng hiệu. Anh còn muốn gì nữa? – Đến lượt Lan Phương nói lại. Tường Vi này giờ chỉ xin lỗi và không nói gì thêm, để mặc hai đứa bạn cãi lý với anh ta.

- Cô hỏi tôi muốn gì à? Tôi chỉ cần các cô đi với tôi tối nay. – Anh ta nói.

“Rào...” Một đồng rượu đổ từ trên xuống làm anh ta ướt hết cả chì lẫn chài. Anh ta quay qua quay lại và thấy Tường Vi đang cầm một bình rượu rỗng. Mọi người xung quanh đều cười anh ta. Còn các chàng của chúng ta khi thấy chỗ quầy rượu đông đúc và tiếng hai cô gái cãi nhau với một người con trai. Các chàng lần lượt ra xem và thấy Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương đang cãi nhau với một thằng con trai đang mặc một chiếc áo đầy rượu.

- Hừ! Con nhỏ kia! Mày muốn chết à! Hôm nay tao phải giết hết bọn mày! – Anh ta tức giận.

Đang định xông vào giải nguy cho ba cô gái thì bị Lan Phương phát hiện và chặn lại:

- Chúng tớ không phải là những cô gái yếu đuối! Các cậu không cần bận tâm đâu.

- Nhưng... - Đang định nói gì đó nhưng cả ba chàng cũng chỉ im lặng.

- Mấy anh yên tâm. Chị có tên đó nằm viện chứ không có mấy chị đó nằm viện đâu. Trừ khi chúng chơi xấu. Nhưng phần trăm các chị ấy đỡ được khi chúng đánh lén là 97%. – Uy Võ nói.

Trở về với ba cô gái và nam thanh niên đó. Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương bỗng lạnh lùng. Không khí lạnh bao trùm cả quán bar.

- Đánh ba bọn chúng cho tao. – Anh hét.

Không biết từ đâu xông tới khoảng 300 tên thuộc hạ của anh ta xông vào. Ba cô gái vẫn bình thản. Khi chúng xông tới gần, bọn họ mới bắt đầu nhúc nhích. Với người giỏi võ và giỏi mọi loại vũ khí như ba cô gái thì việc hạ 300 tên là việc quá dễ dàng.

- Khoảng 300 tên. Cứ tên nào tấn công là đánh. Còn tên thủ lĩnh Việt Tiến- bang Red thì để tớ xử. – Tường Vi phân chia.

Hai người còn lại đồng ý. Người trong quán bar lúc này đã đi về vì họ không muốn dính dáng tới mấy vụ đánh nhau.

Tường Vi giỏi nhất là võ (cũng học các vũ khí). Khi ở Anh cô đạt đai đen tất cả các môn võ. Những cú đánh của cô nhanh, thâm hiểm và độ chính xác hoàn toàn là 100%. Nên trong vòng 10 phút, cô đã giải quyết xong gần 100 tên. Tâm Ly cũng giỏi võ nhưng ngoài võ cô còn giỏi về bắn súng. Cô bắn chuẩn không cần chỉnh. Trong 10 phút, cô hạ được gần 80 tên, súng cô luôn mang theo bên người. Còn Lan Phương giỏi nhất là về dây. Dây xích, dây gai, roi điện, ...(trừ những dây mỏng và nhỏ như chỉ, cước, dây xi măng,...) cô đều có thể dùng được. Dây xích cô lấy luôn ở trong túi của áo da. Dây xích dài, chỉ cần một lần vung ra là có chục tên phải chết. Nhưng cô không dùng hết sức nên mấy tên đó không chết, cùng lắm là nằm viện một tháng. Nên trong 30 phút cô đã giải quyết hết những tên còn lại.

Tên thủ lĩnh đứng nhìn bọn đàn em lần lượt nằm “hôn sàn”. Hấn sợ mà mồm vẫ oang oang:

- Sao này giờ tôi không bị làm sao nhĩ? Có phải mấy cô sợ tôi không?

Tường Vi quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt hắn. Dần dần bước gần hắn và ột cú đá vào “chỗ đó”.

- Đây là việc mà người phải trả giá cho việc làm dẽ già của mình. – Thêm một cái vào bụng. – Đây là cố ý kiếm chuyện với bọn ta. – Rồi Tường Vi lấy dao rạch lên mặt hắn hai đường chéo nhau dài. – Đây là cái mà người phải nhận khi làm loạn ở đây.

Ba chàng nhà ta thì mắt chữ A mồm chữ O không tin vào mắt mình. Nhìn thấy bạn gái mình cực kì giỏi đánh nhau, mà khi đánh nhau thì không nường tay. Nhất là Nam Phong. Anh không thể tin rằng Tường Vi lại quá ư là lạnh lùng và tàn nhẫn khi xử lí một ai đó gây chuyện với cô.

- Tổng hết bọn chúng vào bệnh viện đi! – Ba vị thủ lĩnh Death nói và cùng ba thủ lĩnh Die ra về.

8. Chương 8 : Ngày Mẹ Tường Vi Mất!

“Chip chip chip...” Những con chim trên bầu trời hót, lọt vào tai Tường Vi khiến cô thức dậy. Nhưng hôm nay, mặt cô không còn hồng hỏ như mọi lần. Đôi mắt cô buồn bã không nụ cười. Cô lẳng lặng đi học trước mọi người...

- Mọi người ơi! Tường Vi đâu rồi ỹ. – Lan Phương hốt hoảng chạy từ phòng Tường Vi ra.

- Tường Vi đi học trước rồi. Mà bộ bà không nhớ gì sao! Cứ ngày hôm nay là nó đi học sớm và xin nghỉ giữa chừng còn gì. – Tâm Ly uể oải nói.

- À ừ nhĩ! Tổ quên mất. – Lan Phương đáp lại.

Tam Quỷ đang cùng ngồi ăn sáng với Tâm Ly và Tường Vi mà chẳng hiểu gì sất.

- Có chuyện gì thế mấy chị? – Tam Quỷ hỏi.

- À! Hôm nay là ngày mẹ Tường Vi mất. – Lan Phương trả lời.

Tam Quỷ tròn mắt ngạc nhiên. Họ không hề biết mẹ của thủ lĩnh của mình đã mất từ lâu. Họ chỉ biết mẹ hiện tại cả cô là mẹ kế. Có thể họ cũng từng nghĩ mẹ của cô mất nhưng một cái suy nghĩ khác đã trấn át luôn suy nghĩ đó. Đó là mẹ cô và bố cô li hôn. Sau đó bố cô lấy người vợ hiện tại và cũng là phó trùm của thế giới ngầm – Trần Thi Thi.

Nam Phong đến lớp đã thấy Tường Vi ở trong lớp và đang ngủ gục xuống bàn. Anh không muốn cô thức giấc nên nhẹ nhàng ngồi bên cạnh và ngắm cô ngủ.

Ba tiết học trôi đi thật nặng nề. Hôm nay các cô nường nhà ta không nói gì nhiều, mặt buồn buồn. Chủ yếu là các chàng gởi chuyện nhưng các cô nường không nói gì, chỉ cười cho qua rồi ngủ mất. Họ định hỏi nhưng lại thôi. Cuối cùng không chịu nổi, Nam Phong hỏi:

- Các cậu hôm nay làm sao vậy? Hết yêu bọn tớ rồi hả? – Nam Phong nhăn mặt trẻ con.

Ba cô gái ngẩng lên nhìn chăm chăm vào bạn trai mình ý là không nên hỏi nhiều rồi họ lấy cặp sách đi về. Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam chỉ im lặng và nhìn họ ra về. Trước khi ra khỏi lớp, ba cô gái không quên ném một câu:

- Nhớ xin phép nghỉ học hộ bọn tớ. – Rồi đi luôn. Các chàng không hiểu gì nhưng cũng làm theo.

Chiếc xe limo đợi ở cổng trường đưa ba cô gái đến một bãi đất trống đầy cỏ xanh mướt nhưng đẹp không thể chê vào đâu được. Tường Vi, Tâm Ly và Lan Phương bước xuống xe và phải đi một đoạn khá xa trong bãi đất đó để đến một ngôi mộ. Đó là nơi yên nghỉ của mẹ Tường Vi. Ngôi mộ giống như một căn nhà đơn giản nhưng ấm cúng. Cỏ không hề mọc xung quan ngôi mộ. Nhìn ngôi mộ sáng sủa sạch sẽ. Chắc hẳn đã có người đến thăm mẹ cô.

Ba người đến bên ngôi mộ thấp nén hương. Đến lúc gần về, Tường Vi còn lưỡng lự. Cô khóc, khóc rất nhiều.

- Mẹ ơi... Mẹ ơi... hức hức... Con biết không phải là mẹ muốn xa rời con... Hức hức... Là do bà ta hết... Tất cả là do bà ta đã hại mẹ... - Tường Vi vừa khóc vừa nói khiến hai đứa bạn không hiểu gì.

- Mẹ Lê Vi tại sao lại chết? Không phải là do bị tai nạn hay sao? – Tâm Ly hỏi. Sở dĩ cô gọi bà Lê Vi là “mẹ” vì mười năm trước chính bà ấy đã cứu cô khỏi căn bệnh hiểm nghèo và truyện cho cô sức sống vô cùng mãnh liệt. Lúc cô khỏi bệnh, bà thường đem con gái Tường Vi đến thăm cô. Từ đó hai đứa mới biết nhau và chơi thân như chị em. Bà Lê Vi thấy vậy liền nhận làm mẹ thứ hai của Tâm Ly.

- Vậy là sao? Sao dì ấy lại chết? – Lan Phương cũng hỏi dồn dập Tường Vi. Mẹ của Lan Phương là bạn thân của bà Lê Vi. Hai người thật sự rất thân nhau nên bảo Lan Phương gọi bằng “dì” cho giống người một nhà.

- Trần Thi Thi! Chính bà ta đã âm mưu giết mẹ! – Tường Vi thôi khóc và bình tĩnh kể lại. – Các cậu đừng ngạc nhiên vì sao tớ biết. Đó cũng là tình cờ. Bốn năm trước, trước khi tớ đi du học, tớ đã nghe thấy bà ta nói chuyện với đàn em của mình ở trong vườn, lúc đó ba tớ đi công tác....

“Thưa bà, tôi đã đến”

“Đây là tiền của người.”

“Cám ơn bà.”

“Người không cần cám ơn. Dù sao ta đã nói là làm. Người có thấy ta nuốt lời bao giờ chưa...”

“Vâng! Vậy vụ việc đó bà chắc chắn không có ai biết chứ!”

“Đương nhiên. Ta mà đã ra tay thì vợ của ông ta chỉ có chết mà chết kiểu do phận trời”

“Dạ dạ. Mà ông ta đã làm gì bà mà bà phải giết bà ta như vậy?”

“Chính ông ta đã làm chồng ta phải chết. Chính ông ta đã làm cả nhà ta phá sản. Ta vào nhà ông ta là có ý cả rồi. Đầu tiên là ta hành hạ con bé. Đến lúc thích hợp, ta sẽ lấy hết toàn bộ tài sản của ông ta và đá ba con ông ta ra đường để cho ông ta biết thế nào là mất tất cả.”

“Dạ dạ”

“Thôi! Dù sao chuyện này người cũng phải giữ bí mật. Nhất là với anh trai ta. Dù có thương anh trai thật nhưng ta nhất định phải ngồi được chiếc ghế to lớn đó.”

- Chuyện là vậy đó... Vậy nên sang Anh, tớ mới kêu các cậu đi cùng và lập nên bang Death như ngày nay. Tớ cũng tiếp cận và được làm đệ tử của ông trùm như các cậu đã thấy. Tớ cũng kể hết với sư phụ về bà ta. Không ngờ, ông ấy cũng biết và hứa giúp tớ đá bà ta ra khỏi thế giới ngầm cho dù bà ta có là em gái ông ấy đi chăng nữa. – Tường Vi nói. Bây giờ không phải cô khóc mà là hai cô gái kia khóc.

- Thôi về đi còn ăn trưa. Tớ đói lắm rồi. Mẹ tớ chắc cũng không muốn thấy ba cô gái yêu của mẹ khóc suốt ở đây đâu. – Tường Vi nói giọng tính nghịch. Nhưng nếu không chắc họ khóc suốt chiều quá.

Ba cô gái khoác vai nhau đi về phía biệt thự Rose của Tường Vi (tên biệt thự của Tường Vi. Đạo gần đâu Tường Vi toàn trồng hoa hồng nên đổi như vậy cho nó hay).

NGOẠI TRUYỆN

Ngày hôm sau, ba chàng trai bị ba cô gái lơ lửng qua, hôm nay cũng lơ lửng lại ba cô gái đó. Họ vừa nói vừa bấu môi, trẻ con nhưng yêu không chịu được:

- Tại hôm qua các cậu không quan tâm đến chúng tớ. Các cậu có biết bọn tớ đau lòng như thế nào không? Có chuyện gì phải nói cho bọn tớ biết chứ?

- Thôi mà bọn tớ biết lỗi rồi. Hôm qua là ngày mẹ tớ mất. Bọn tớ buồn không muốn nói thôi mà. – Tường Vi năn nỉ.

Trong lớp 11A1 lúc này, các bạn khác đang nhìn ba cô gái nhìn ba chàng trai đang đối. Có người cũng ra giúp nhưng không thành công. Cuối cùng ba cô gái cũng phải sử dụng tuyệt chiêu lợi hại nhất của con gái: KHÓC. Cả ba người cùng khóc, ba chàng cũng sốt đến độ sợ xanh mặt. Vừa này các chàng chỉ đùa thôi. Ai ngờ lại như thế này. Họ sợ sau chuyện này ba nàng bỏ mình mất nên cuối quyết từ thế chủ động sang thế bị động nhờ ba nàng. Cũng may, ba nàng không khóc dai nên nín ngay. Không thì, lớp 11A1 loạn lên vì lút mắt.

Ái Hương thì... Cô nàng không biết học cách chấp nhận từ bao giờ. Cái suy nghĩ trả thù Tường Vi bỗng biến đâu mất. Nhưng cũng không hiểu sao, khi nhìn thấy Tường Vi cười, cô ta lại dần không còn cảm thấy ghét Tường Vi nữa. Ngược lại, còn quý cô hơn. Đúng là nụ cười của một thiên thần làm xóa tan hết mọi hận thù. Nhưng hình như là Tường Vi không thích chữ “thiên thần” lắm nhỉ! Thôi mà! Min Phạm xin lỗi mà Tường Vi. Đừng đối.

9. Chương 9 : Tường Vi! Cậu Thật Sự Là Ai?

Buổi tối, tại nhà Tường Vi, sáu người Tường Vi, Nam Phong, Tâm Ly, Vũ Cường, Lan Phương, Thái Nam đang chơi bài theo đội (có thể nói là theo các cặp người yêu thì đúng hơn). Tam Quỷ không chơi. Họ làm trọng tài. Đội nào hết thì không được nắm tay một tuần. Đây là quy định do Tam Quỷ đặt ra vì họ là trọng tài chứ cho ba đội kia ra quy định thì có mà kinh khủng nhất quả đất. Nhất là do Tường Vi và Nam Phong, hai thủ lĩnh của hai bang với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng và bằng nhau 300/200. (Đương nhiên là những người khác cũng cao nhưng không bằng).

- Ahh... Hahaha... Ủ rồi ừ rồi... - Đội Tường Vi và Nam Phong kêu lên. Họ chơi 10 ván thắng 6, nhì 4.

- Huhu Cường ơi! Lại thua rồi. Không chịu đâu! – Tâm Ly khóc than. Họ hết 8, nhì 2.

- Phù! Đời chúng ta vẫn may mắn! – Thái Nam nói nhỏ với Lan Phương.

- Ủ! Khổ thân Tâm Ly và Vũ Cường! – Lan Phương đáp lại.

- Thôi chơi đến đây thôi. Chơi nữa thì có mà... - Tam Quỷ nói.

Họ dọn bài đi và ngồi xem tivi.

- Chán quá! Lấy bài ra chơi tiếp đi. – Tường Vi không chịu nổi.

- Không! Vừa chơi rồi mà. – Tâm Ly cãi lại. Cô không muốn không nắm tay người yêu cả năm đâu.

Sau đó Tường Vi và Tâm Ly cãi nhau om sòm.

- Thôi! Đến bar đi! Đến bar Death ý! – Thái Nam nói.

- Sao không đến Die? Bọn tớ về nước lâu rồi mà chưa đi thăm bar của các cậu! Tính ra cũng khoảng 1 tháng rồi ý chứ! – Lan Phương nói.

- Bar Die đang sửa chữa! Với lại đến đó may mắn thì gặp được ba nữ thủ lĩnh của bang Death! – Nói đến đây, mắt Vũ Cường sáng lên.

Nghe thấy Vũ Cường nói vậy, Nam Phong và Thái Nam mắt cũng sáng lên nhưng bị ba cô gái lườm một cái mà sồn tóc gáy. Dù ba chàng trai đang nói về họ nhưng ba chàng lại không biết họ là ... nên cũng không thể tha thứ. Rồi ba nàng quay về phòng và thay quần áo để đi bar.

Nhạc của bar Death to đến nổi cách xa 2km vẫn nghe thấy. Nhưng bù lại nó sôi động và nhiều khi còn nhẹ nhàng theo từng thời điểm trong ngày. Chín người bước vào.

- Ô! Sao bang Die lại đi cùng bang Death? – Có hai người thì thầm với nhau.

- Nghe nói là họ đã liên minh với nhau rồi. Bây giờ họ mạnh lắm. – Người kia trả lời. Và nhiều người khác cũng đang bàn tán cùng một nội dung như thế.

“Lan truyền nhanh thật đấy!” Ba nàng nghĩ.

Họ đi vào một phòng Vip. Căn phòng này rộng đến nỗi có thể chứa 100 người. Nhưng dù sao cũng đủ thấy địa bàn bang Death rộng lớn như thế nào. Căn phòng được trang trí với rất nhiều ngôi sao và tất nhiên không thể thiếu hình ảnh gợi đến thần chết rồi. Nhưng căn phòng cũng không đến nỗi đáng sợ lắm. Trong phòng có một bộ karaoke hiện đại nhất thế giới. Bộ salon trang nhã và căn phòng được trang trí rất đẹp mắt.

- Tổ đi vào nhà vệ sinh chút. – Nam Phong nói.

Nam Phong đi được khoảng hai phút thì Tường Vi có điện thoại. Cô đi ra chỗ nhà vệ sinh nghe nhưng không vào trong cho yên tĩnh.

- Alo! Bọn mày gọi chị có chuyện gì? – Tường Vi nói.

Đầu dây bên kia có giọng thằng con trai vang lên:

- Thưa chị! Bang Angle muốn thách đấu với chúng ta.

- Vậy sao? – Tường Vi hỏi lại. Giọng lạnh sồn tóc gáy.

- Vâng! Em nhìn thấy con bé thủ lĩnh rồi và cũng điều tra nó luôn. Nó học THPT A, khối 12, tên là Nguyễn Đức Bảo (tên con trai dữ). Có thể chị hai gặp nó rồi. Hồi đầu năm học nó có tham gia đánh nhau một đứa mới nhập học tên Tường Vi chỉ vì cái lí do vợ vấn. Nó xấu dã man. Vậy mà còn đặt tên bang là Angle. Có mà Quỷ thì đúng hơn. Chúng thách chúng ta ở một bãi đỗ xe cạnh bar Angle của bọn chúng, khoảng 8 giờ tối! – Tên đó vừa báo cáo vừa chê thủ lĩnh Angle.

- Được! Mà con bé bọn nó đánh là tao đó! Nhưng đừng nói gì về việc thủ lĩnh Death là tao. Không thì mày biết kết cục rồi đấy. – Tường Vi giọng lạnh đe dọa.

Tường Vi cúp máy. Cô quay ra đằng sau để chỉnh áo và ... nhìn thấy Nam Phong đang ở đó. Tường Vi xám mặt lại hỏi:

- Cậu ở đó từ lúc nào?

- Đủ để tớ biết sự thật. – Nam Phong trả lời. Giọng không vui.

- ...

- Tường Vi! Cậu thật sự là ai vậy? – Anh hỏi.

- Cậu muốn biết sự thật hả? – Cô hỏi lại anh.

- Ủ! Tớ muốn biết hết tất cả.

- Mẹ tớ mất khi tớ 5 tuổi. Ba năm sau, ba tớ lấy mẹ kế - Trần Thị Thi. Người mạnh thứ hai của thế giới ngầm thì cậu cũng biết rồi đấy. Bà ta có con là Lệ Ái Hương, là em tớ. Hai mẹ con họ cứ mỗi lần ba tớ đi công tác lại lôi tớ ra hành hạ. Ái Hương còn trêu tớ là Lọ Lem không tìm thấy hoàng tử. Lúc đó tớ yếu đuối nên nhẫn nhịn. Năm lên 12 tuổi, tớ vô tình nghe thấy bà ta nói là đã dàn dựng vụ tai nạn giao thông để giết mẹ tớ. Sau đó lên kế hoạch chiếm luôn công ty của ba tớ. Lúc đó tớ thực sự tức giận và xin ba đi du học để thay đổi con người tớ. Sang bên đó, tớ gặp Tâm Ly, Lan Phương – bạn thơ ấu của tớ. Ba chúng tớ đã lập ra bang Death lớn mạnh để hạ bà ta. – Nói đến đây, Tường Vi thấy mình thật có lỗi với Nam Phong vì không kể cho anh sớm hơn.

Nam Phong nghe Tường Vi kể. Kể ra anh cũng giận cô thật nhưng nghe cô kể, anh lại thấy cảm thông cho cô. Bất chợt, anh ôm lấy cô. Cái ôm thật ấm áp. Trong cái ôm đầy đầy những yêu thương mà anh dành cho cô. Ôm được một lúc rồi anh nói:

- Thôi vào đi! Chắc bọn nó cũng đang lo lắng đó. Đi lâu quá chưa thấy quay lại mà! – Rồi hai người trở về phòng VIP.

Trong phòng VIP lúc này đang rộn ràng. Tam Quỷ đang hát. Giọng hát của họ hay hết chỗ chê. Ca sĩ hiện giờ cũng không thể sánh bằng. Thấy Tường Vi và Nam Phong, tất cả chạy ra đồng thanh hỏi:

- Hai người đi đâu vậy hả? Có biết tại tôi lo lắng không?

- Tâm Ly, Lan Phương! Nam Phong biết hết rồi. Bây giờ hai người có 5 phút để kể về ba thủ lĩnh bang Death. – Tường Vi nói.

Hai nàng lần lượt thay nhau giới thiệu ba thủ lĩnh của bang Death cho Thái Nam và Vũ Cường nghe. Lúc đầu các nàng còn không hiểu Tường Vi nói gì. Mãi sau mới ngó người ra nhìn Tường Vi và Nam Phong. Vũ Cường và Thái Nam nghe xong ngạc nhiên hết sức. Hóa ra từ trước đến giờ họ đi cùng với mỹ nữ(*) mà không biết. Và họ đồng ý cùng nhau hạ Trần Thi Thi.

Buổi tối hôm đó là một buổi tối đầy bất ngờ của các chàng Die.

(*)Ba nàng là một trong những hot girl của trường THPT A. Vì biết họ đã có bạn trai nên không anh nào dám đến gần. Lý do tác giả không kể đến chi tiết này vì nó không cần thiết lắm.

10. Chương 10 : Tai Nạn Của Ba????

Đã một năm trôi qua kể từ ngày, ba nàng và ba chàng yêu nhau. Bây giờ, trường THPT A đang nghỉ hè. Chín người quyết định đi du lịch biển một tháng ở Hawaii, nhân tiện cũng làm luôn bài tập văn mà bà cô khó tính giao cho cả lớp.

- Ah.....! Biển! – Tường Vi sung sướng reo lên. Cô rất thích nước nên ngay từ nhỏ, cô đã xin ba mẹ cho đi học bơi (lúc cô học bơi thì mẹ cô vẫn còn sống).

Tường Vi đang định chạy ngay ra biển thì Nam Phong kéo lại.

- Phải đi đến resort đã chứ! Mà bây giờ đang tối. Nhỡ cậu ra đây sóng đánh cậu đi thì bọn tớ lại phải “Tìm trẻ lạc” à?

- Cái gì? Sao cậu dám nói người yêu cậu là trẻ con chứ? – Tường Vi nổi nóng nhưng đành ỉu xiu đi về khu resort C.L.

Ba nàng một phòng, ba chàng một phòng, Tam Quỷ một phòng. Chín người về phòng của mình, dọn đồ đạc và chuẩn bị đi ăn tối.

Ba ngày đầu họ cùng chơi, cùng bơi, cùng ăn, cùng làm bài tập,... Nói chung là cái gì cũng cùng nhau rất vui vẻ. Đến ngày thứ tư...

“Reng reng reng...” Có tiếng điện thoại kêu trong phòng của ba nàng.

Tường Vi quở quạng với chiếc điện thoại của mình (Thay chuông nhanh gọn).

- Alo. Ai mà gọi nửa đêm vậy? – Tường Vi trả lời điện thoại.

- Chị Tường Vi... ba... ba... - Ái Hương nói không lên lời.

Như cảm giác có chuyện xảy ra, Tường Vi tỉnh hẳn, hỏi nhanh:

- Ba bị làm sao?

- Ba bị tai nạn... Ba ... ba... đang nằm ... trong bệnh viện F.T... - Ái Hương khóc nói lắp bắp.

Tường Vi thờ thẫn cúp máy.

- Có chuyện gì vậy Vi? Ba cậu làm sao? – Hai người kia hỏi.

- Ba tớ ... hức... ba tớ bị tai nạn.... – Tường Vi khóc đến nỗi hai phòng bên cạnh của Tam Quý và ba chàng đều nghe thấy và chạy sang hỏi thăm.

- Alo! Làm ơn đặt cho chúng tôi chuyến bay sớm nhất về Hong Kong ngay ngày mai. – Thái Nam gọi điện cho bên hàng không đặt vé về Hong Kong.

Không khí của đêm nay ảm đạm và buồn bã.

Ngày hôm sau, họ lên chuyến bay lúc 7h từ Hawaii đến Hong Kong và khi về đến nơi, họ bắt taxi đến bệnh viện nhanh nhất có thể.

Tại bệnh viện F.T...

- Ba sao rồi Ái Hương. – Tường Vi lo lắng hỏi.

Ái Hương ôm Tường Vi vào lòng nước mắt:

- Bác sĩ bảo ba chỉ còn sống được đến ngày mai thôi. Huhuhu! Chị ơi! Em không muốn mất thêm người ba nữa đâu.

- Ái Hương! – Một giọng nói vang lên.

Ái Hương giật mình buông Tường Vi ra và ánh mắt cô độc ác trở lại. Tường Vi sửng sốt vì biểu hiện thay đổi của con bé.

- Xin chia buồn với chị! – Rồi Ái Hương nở một nụ cười nham hiểm nhưng không ai biết được ẩn chứa trong đó là sự đau khổ khi phải làm thế.

- Ái Hương. Vào đây đi. – Bà ta gọi từ phòng chăm sóc đặc biệt vọng ra.

Ái Hương chạy vào phòng. Trước khi vào, cô không quên nói một câu:

- Đợi em ở ngoài này.

Tường Vi đang ngăn người vì thái độ quay 180o của đứa em khác cha khác mẹ của mình. Ngay sau lúc Ái Hương vào phòng bệnh thì có một người đàn ông ăn mặc lịch sự khoảng hơn 45 tuổi đi vào phòng ông Gia Định. Cô nhận ra ngay đó là luật sư riêng của ba mình – luật sư giỏi nhất Hong Kong Tiêu Nam. Có lẽ ba cô đang muốn viết di chúc.

Trong phòng bệnh VIP, ông Gia Định nằm trên trước giường bệnh trắng. Mặt ông nhợt nhạt, môi thâm lại. Bây giờ ông thở rất khó khăn, nói cũng khó khăn không kém:

- Đưa bản di chúc đây tôi kí.

Ông Gia Định kí vào bản di chúc. Bản di chúc có nội dung sau:

“Tôi sẽ nhường lại cổ phần cho vợ tôi là bà Trần Thị Thi. Vợ tôi sẽ là Chủ tịch hội đồng quản trị công ty Tường Vi. Công ty Tường Vi sẽ đổi tên thành công ty Thi Thi. Ngoài ra, các tài sản còn lại thuộc về con riêng của vợ tôi – Lệ Ái Hương...”

Kí xong, lòng ông đau như cắt. Hóa ra bà vợ mà trước đây ông luôn tin tưởng lại là một người độc ác. Bà ta dám chĩa súng vào ông, ép ông viết bản di chúc mà thật sự ông không hề muốn viết. Luật sư Nam cũng bị đe dọa. Bà ta đe dọa nếu ông không làm theo lời bà ta thì bà ta sẽ giết chết Tường Vi. Bất đắc dĩ, ông mới phải viết. Nhưng bà ta không biết có một người đằng sau cánh cửa sổ phòng VIP đã quay và ghi âm hết tất cả những gì bà ta đã đe dọa ông Gia Định.

- Bà đi ra ngoài để tôi nói chuyện với anh Nam đây. – Ông nói.

- Ông cứ nói hết ở đây đi. – Trần Thị Thi nói.

- Nếu vậy thì tôi sẽ hủy bản di chúc, mặc cho con tôi bị làm sao thì tài sản vẫn được chia đều.

Bà ta im lặng ngay tức khắc và cùng Ái Hương ra ngoài và đến bãi đỗ xe.

- Mẹ cứ về trước đi. Con còn có việc. – Ái Hương nói lí nhí.

- Ủ! Mẹ về trước đây.

Thấy mẹ đã đi xa, Ái Hương quay lại tìm Tường Vi, luật sư cũng đã về nên Tường Vi ở phòng bệnh của ba.

- Chị Tường Vi. – Ái Hương lên tiếng.

Tường Vi và Ái Hương ra ngoài bãi cỏ trước cửa bệnh viện F.T.

- Chị! Em xin lỗi vì bao năm qua đã đối xử với chị như thế. Thật lòng em không muốn vậy. Thật ra trước khi lấy ba, mẹ em đã lấy một người đàn ông giàu có cũng có một cô con gái. Em tưởng khi làm chị em với cô ta rồi, em sẽ được vui vẻ. Nhưng chị ta rất quá đáng. Chị ta luôn hành hạ em. Mẹ em không thể ngăn cản được nên ly hôn với ông ta. Rồi sau mẹ lấy ba chị. Để không bị như ngày trước em đã trở nên độc ác hơn và đã làm tổn thương chị. Em xin lỗi. – Ái Hương buồn bã kể lại quá khứ. – Ba em trước đây là bạn của ba chị nhưng vì phá sản nên ông ấy tự tử. Mẹ em nói là do ba chị nhưng em không tin vì lúc đi qua phòng làm việc của ba. Em đã nghe thấy những lời ba nói với bức ảnh ba em:

“Đáng nhẽ nên để tôi giúp cậu thì công ty cậu cũng không bị phá sản. Vợ con cậu cũng không phải khổ sở. Tôi cũng bớt dần vất. Tôi đã nói với họ là để dự án cho cậu. Tôi cũng bảo cậu lấy kế hoạch bên tôi để đấu thầu. Sao cậu cứ hay làm khổ mình vậy? Thi Thi, cô ấy hận tôi vì tưởng tôi đã cướp dự án bao năm của công ty cậu. Sao cậu lại làm như vậy chứ? Tôi với cậu đều là bạn mà, phải không?”

Em đã định nói với mẹ nhưng em nghĩ mẹ không bao giờ tin và sẽ tưởng ba bịa chuyện. Nên em đã không nói. – Ái Hương vừa nói vừa khóc.

Tường Vi nãy giờ lặng nghe Ái Hương nói. Cô không ngờ vì quá khứ nên em mình trở nên như vậy. Nhưng dù sao, con bé bây giờ cũng không còn như trước. Cô chợt nhớ ra:

- Chị hỏi em một câu. Em biết mẹ em đã giết mẹ chị chứ?

- Sao chị biết chuyện đó? – Ái Hương ngạc nhiên. – Đúng là mẹ đã giết mẹ chị và cả ba chị nữa. Hôm trước khi ba bị tai nạn em giả vờ ngủ. Mẹ đã vào phòng em và kể hết chuyện. Mẹ tưởng em đang ngủ rất say và không nghe thấy gì. Mẹ kể việc đã lên kế hoạch dựng tai nạn giao thông để giết mẹ chị và cũng lên kế hoạch để chuẩn bị giết ba. Em thực sự bây giờ rất sợ mẹ. Mẹ không còn hiền dịu như xưa nữa. Mẹ còn bảo mẹ sẽ ngồi ở vị trí trùm của thế giới ngầm nữa. Kể cả giết Trần Đức Thắng – bác em. Vừa nãy, mẹ còn bắt ba ẹ ngồi ở Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty, đòi đổi tên công ty. Mẹ em nói là để trừng phạt cho việc ba hại ba em. – Vậy là Ái Hương đã kể hết bí mật lớn nhất của đời Trần Thi Thi.

Tường Vi im lặng rồi ôm Ái Hương. Cả hai chị em đều khóc. Ngày hôm ấy thật u ám.

NGOẠI TRUYỆN

Ba mất. Cả nhà làm tang ba ngày cho ba.

Trần Thi Thi trông có vẻ buồn buồn nhưng thật ra trong lòng đang rất vui mừng. Còn những người còn lại thì thật sự buồn. Họ buồn vì đã mất đi người lãnh đạo một công ty giỏi đứng trong top 100 những người lãnh đạo công ty giỏi nhất thế giới. Họ buồn vì mất đi người bạn thân thiện ngày nào, buồn vì một ông sếp tốt lại ra đi. Và buồn hơn cả là hai đứa con của ông: Ái Hương và Tường Vi. Cả hai khóc như mưa. Ái Hương bản tính cũng có phần mạnh mẽ nên cũng không sao. Nhưng còn Tường Vi. Cô không thể chấp nhận một người thân của mình lại ra đi. Lòng cô bây giờ đầy hận thù. Cô liếc bà ta với một cái nhìn khinh bỉ. Một tội phạm gián tiếp giết người. Cô không thể tha thứ. Vì đâu mà bà ta làm như vậy? Chỉ vì một chuyện nhỏ như là chồng bà ta chết vì phá sản ư. Chuyện bình thường mà sao bà ta lại làm nghiêm trọng hóa lên như thế.

Tám người bạn của Tường Vi đến để tiễn ông Gia Định và cũng chia buồn với Tường Vi.

- Tổ nhất định phải trả thù. Tổ sẽ cho bà ta ngồi tù một gông. Dám làm hại gia đình tổ. Tổ không thể tha thứ. – Tường Vi nói với nhóm bạn.

11. Chương 11 : Người Bạn Mới Của Tường Vi – Thủ Lĩnh Thứ Tư Của Bang Death.

Buổi sáng đầu mùa thu gió nhẹ, lá vàng bay bay trên không trung, bầu trời trong xanh, có chín con người, chín hot boy hot girl của trường THPT A đang rảo bước trên đường. Họ sánh vai nhau cùng đi. Hôm nay họ không đi bằng moto hay ô tô. Họ đi bộ để cảm nhận. Chứ cứ chui vào cái xe thì làm sao cảm nhận được thiên nhiên. Hôm nay là ngày đi học đầu tiên của họ ở lớp 12. Họ đã trở thành đàn anh đàn chị lớn nhất trường rồi. Các đàn em đi qua, nhất là các nữ sinh đều nhìn họ. Nam sinh dù lớn hay nhỏ cũng đều nhìn các hot girl, nữ sinh nhìn hot boy, nhất là hội trưởng hội học sinh – Nguyễn Nam Phong.

“Oánh nó đi! Oánh nó đi!...” – Xa xa có tiếng đánh nhau. Chín người đi đến chỗ đánh nhau xem xét có chuyện gì.

Có 10 nữ sinh lớp 12 đang đánh một cô bé người nhỏ nhắn trông rất xinh với tóc ngắn ôm lấy gương mặt nhỏ bé. Cô bé đó vừa mới chuyển đến trường. Không phải là cô bé đó không có võ, chỉ là không muốn thể hiện ra thôi (đai đen karate chứ chả chơi). Mỗi tội hình như không ai biết vì nếu cô bé ẩu đả thì ba mẹ cô lại cho cô chuyển trường mất thôi. Chứ cô mà ra đòn thì 10 nữ sinh kia chắc nằm viện lâu rồi.

Thấy có 10 nữ sinh bắt nạt một học mới chuyển đến. Chín người phản nộ.

- Dừng lại. – Tường Vi chịu không nổi mặc dù tám người kia đều nói với cô là tốt nhất báo lên ban giám hiệu nhà trường, đánh vào thì chỉ có bị đình chỉ cả tuần. Nhưng Tường Vi bướng bỉnh không nghe.

- Ai mà dám cản trở công việc của vậy? – Một trong 10 đứa đó lên tiếng.

- Trường Tường Vi lớp 12A1. Sao không? – Tường Vi lạnh lùng giới thiệu.

Nữ sinh đó tuy biết Tường Vi có quyền lực trong trường nhưng cô ta không hề sợ lại còn lên mặt:

- Muốn làm anh hùng hả mày? Thử đấu với tao xem. – một con nhỏ khác thách đấu.

- Được thôi. Mình tao chấp cả 10 chúng mày. Còn bây giờ tránh đi chỗ khác. Dám mà cứ bắt nạt ma mới ở cái trường này hả? Lại ngay ngày đầu tiên của năm học. Bộ chúng mày muốn nghỉ học luôn hả? – Tường Vi đe dọa. Người ngoài nghe vào biết ngay cô chỉ đe dọa. Nhưng những đứa kia nhìn ánh mắt chắc như đinh đóng cột thì sợ chết khiếp. Liền đi mất.

- Nhớ sau tan học ở bãi cỏ sau trường. – Tường Vi hả hê nói với thêo rồi quay lại với cô bé mới chuyển đến trường. – Em này, em không sao chứ?

- Cám ơn bạn. Nhưng bạn à, đừng gọi mình là em. Mình cũng lớp 12 rồi. Mình được chuyển vào lớp 12A1 giống bạn. – Rồi cô bé nở nụ cười mím cute không chịu nổi.

Tường Vi hết sức ngạc nhiên:

- Ô! Mình xin lỗi! Tại người bạn nhỏ quá! Mà ngay lần đầu mình đã có thiện cảm với bạn. Làm bạn mình nhé!

- Ủ! Không ngờ trường mình lại có một hot girl vừa xinh lại vừa thân thiện như thế.

- Mình không xinh đâu. Bạn mới xinh nè! Mà mình cũng không cần cái danh hiệu đó đâu! – Tường Vi nói thế nhưng thật ra là sướng một nửa, không vui một nửa. Cô cũng giống như bao nàng khác, cũng thích được khen xinh. Còn không vui là vì, cô thật cũng không muốn danh hiệu đó. Lần mới vào trường, mọi người rất thích vẻ đẹp lúc lạnh lùng lúc thân thiện của cô nên bầu cô làm hot girl. Sau này chơi lâu dần với tám người kia nên tính tình thay đổi hẳn, không còn lúc lạnh lúc nóng nữa mà là ầm ầm. Nhưng kiểu gì cũng có lúc lạnh như lúc cừu cô bé kia vừa rồi.

Tường Vi hăm hở dẫn cô bạn mới vào lớp. Vừa đi vừa hỏi:

- Mình là Tường Vi. Bạn tên gì? Ba mẹ bạn là người như thế nào? Vân vân và vân?

- Mình là Ngọc Lan. Ba mình là Giám đốc công ty Fashion L. Còn mẹ mình... bà ấy mất rồi. Sau khi mẹ mình mất, ba đã cưới một người phụ nữ khác nhưng bà ta độc ác. Còn dám bắt làm nghề bắt cóc tống tiền.

Bây giờ bà ta đang ngồi tù một gông rồi. Còn con riêng của bà ta hơn mình 1 tuổi, là anh trai. Anh ấy thương mình lắm. – Ngọc Lan kể. Cô nghĩ bây giờ đã là bạn rồi, cô nên kể hết.

Nhìn Ngọc Lan hồi lâu, Tường Vi chợt buồn:

- Cậu thật giống tớ. Nhưng cậu may mắn hơn vì vẫn còn ba. Hoàn cảnh của cậu qua rồi còn tớ thì chưa.

- Hả? – Ngọc Lan ngạc nhiên. Hóa ra ba mẹ Tường Vi đã mất hết. Bây còn trên danh nghĩa mẹ chỉ còn lại bà mẹ kế. Ngọc Lan thấy vậy liền lắc đầu và nghĩ: “Hai kẻ giống nhau gặp nhau.”

Vào đến lớp, Ngọc Lan thấy cô giáo chủ nhiệm ra đón chào, còn chín người kia thì đã vào lớp và ngồi vào chỗ mình.

- Năm nay chúng ta lại có bạn mới! Ngọc Lan! Em vào đi! – Cô giáo vừa vào lớp vừa giới thiệu vừa gọi Ngọc Lan vào.

Ngọc Lan bước vào. Cả lớp xì xào vì sáng nay đã chứng kiến cô bị mấy đứa lớp khác đánh.

- Cả lớp trật tự để bạn mới giới thiệu.

- Mình là Ngọc Lan mới chuyển từ trường THPT Quốc tế EL. Mong các bạn giúp đỡ. – Ngọc Lan giới thiệu.

- Cả lớp. Bây giờ bạn ngồi đâu? – Cô giáo hỏi.

Bỗng một cánh tay giơ lên. Đó là Uy Võ.

- Thưa cô! Bạn có thể ngồi cạnh em.

- Được rồi! Ngọc Lan ngồi cạnh Uy Võ nhé!

Rồi Ngọc Lan đi xuống chỗ cạnh Uy Võ. Uy Võ hơn hỏ dọn bàn sang một bên. Cả lớp thì trở mắt ngạc nhiên. Bình thường con gái đến chỗ cậu ta (trừ ba chị) thì cậu ta đều đuổi đi hết, còn Ngọc Lan thì... Tường Vi như chợt nhớ ra một điều gì đó. Cô khẽ nói với Nam Phong: “Hình như người Uy Võ giới thiệu để làm thủ lĩnh thứ tư bang bọn tớ! Bọn tớ đang tìm thêm một thủ lĩnh nữa chứ địa bàn của bọn tớ rộng lắm, không kiểm soát nổi. Mà tớ nghe Uy Võ nói Ngọc Lan giỏi karate lắm mà. Sao lại trông yếu đuối thế kia?”

“Thì giống cậu lúc mới vào trường còn gì” – Không hiểu Lan Phương ở đâu ra.

Giờ thì không thì thâm nữa.

- Cậu biết? – Tường Vi hỏi.

- Thì tớ nghe thấy lớp mình kể thế mà. Lúc đó có cả Ái Hương nhưng giờ thì cô ta đã ngoan ngoãn đúng phận sự của một đứa em rồi.

Hết tiết thứ 3, họ xuống canteen.

- Ngọc Lan nè! Có phải cậu là thủ lĩnh thứ 4 Death do Uy Võ giới thiệu không? – Tường Vi hỏi.

- Ủ! Nhưng sao cậu biết! Chẳng nhẽ cậu là... - Ngọc Lan nói dở chừng. Còn Tâm Ly và Lan Phương thì ngạc nhiên.

- Để tớ giới thiệu: Tớ là thủ lĩnh bang Death. Chị hai và chị ba của bang lần lượt là Tâm Ly và Lan Phương. Còn đây là Tam Quý thì cậu cũng biết rồi đấy. Bọn tớ đồng ý nhận cậu là chị tư của bang. – Tường Vi giới thiệu.

Ngọc Lan mở to mắt không tin vào chính mình. Đây chính là những thần tượng của cô trong thế giới ngầm mà cô luôn thần tượng sao? Không thể tin là cô nhìn thấy gương mặt thật của họ. Chín người nhìn Ngọc Lan lúc này trông buồn cười và dễ thương đão để rồi cùng cười. Trong canteen lúc này ngập tràn tiếng cười của mười cô cậu khối 12 mà ai cũng biết.

Tan học, ở một bãi cỏ trống sau trường. Cỏ xanh mướt một màu làm ai cũng thoải mái. Có bốn cô gái đang đợi 10 cô gái. Bốn cô gái là Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương và Ngọc Lan. Còn 10 cô gái là những người đánh Ngọc Lan sáng nay.

- Chúng mày đến rồi à? Sao chỉ có bốn người? Không sợ tụi sao đánh nát xương sao? Hahahaha.... – Đứa cầm đầu nói giọng đầu gấu.

- Muốn chết thì nhào vô! Bọn mày cũng chỉ là lũ ranh con miệng còn hôi sữa thôi! – Ngọc Lan nói, giọng hùng hổ khác hẳn lúc sáng.

Mười đứa kia tức xì khói rồi tấn công bốn chị đây. Bốn nàng vẫn đứng yên. Người thì nhìn lên trời, người nghịch tóc, người thì nói chuyện. Đến lúc bọn nó tới gần, bốn nàng mới ra đòn, “đòn Lào ra đòn Ý”. Những kĩ thuật karate của Ngọc Lan rất chắc chắn và chuẩn. Cô còn làm những động tác khó. Tâm Ly và Lan Phương không muốn dùng súng và dây, chỉ cần đầu võ là đủ. Trong thời gian ngắn, bốn người đã hạ gục hết mười đứa. Nhưng có đứa cố gắng đứng dậy định lấy một cây gậy ngay gần đó đánh lên Ngọc Lan.

- Ngọc Lan! Phía sau! – Tường Vi, Tâm Ly và Lan Phương hét lớn.

Ngọc Lan giật mình nhìn ra đằng sau. Cô ngã người về bên phải và lấy chân đá vào tay đứa đó rồi cho luôn vào bụng nó một cú đau điếng.

- Chúng mày chưa đủ trình độ để đánh lên đầu! – Nói rồi Tâm Ly cùng ba người kia đi về, để lại một nụ cười man rợ.

Buổi tối tại một ngôi biệt thự màu trắng viền đen. Trên tường của ngôi biệt thự có không ít những hình Thần chết, lưỡi hái, bộ xương ghê rợn. Nhìn qua cũng đủ biết là trụ sở của bang Death. Trong ngôi biệt thự có tới gần 9000 người (Biệt thự to lắm). Ở trước của biệt thự có một thảm đỏ kéo dài tới chỗ có ba... à không... bốn chiếc ghế rất đẹp. Chiếc ở giữa dát đá quý và kim cương. Ba chiếc còn lại dát vàng. Người người ra vào tấp nập ở hai bên cửa phụ cạnh cửa chính. Không ai dám đi vào cửa chính. Nếu không sẽ bị coi là không tôn trọng thủ lĩnh và sẽ là con mồi của Thần chết cũng nên.

Một chiếc limo màu đen dừng trước cổng ngôi biệt thự đó. Theo sau là moto của Tam Quỷ. Bước xuống xe đầu tiên là một cô gái mặc một chiếc váy ôm sát người màu đen có trang trí hình thần chết cầm lưỡi hái màu trắng. Mặt cô gái đó có vẽ hình đầu lâu ở mắt phải và có hai lưỡi hái chéo nhau ở má cũng phải luôn. Đó là Tường Vi. Tiếp theo là Tâm Ly, Lan Phương và Ngọc Lan cũng ăn mặc y như vậy. Chỉ khác là chiếc váy của Tâm Ly có hình lưỡi hái, của Lan Phương có hình bộ xương. Hình vẽ và mặt nạ trên khuôn mặt họ không thay đổi. Còn Ngọc Lan, mấy hôm trước cô nghĩ mãi không ra hình vẽ để che đi khuôn mặt. Đúng lúc đó, Uy Vũ đưa ra một ý tưởng hơi bị “độc đáo”. Đó là vẽ hình bướm đêm tượng trưng cho bóng tối của địa ngục, cũng là một phần không thể thiếu của Thần chết: bộ xương, lưỡi hái, bóng tối, lạnh lẽo. Váy của Ngọc Lan có hình của rất nhiều bướm đêm.

Cả bốn người đi vào trên thảm đỏ, đi sau hộ tống là Tam Quỷ. Tất cả cúi đầu chào. Khi thấy Ngọc Lan cũng có hình vẽ, ăn mặc y hệt ba người thủ lĩnh của họ và cùng đi trên thảm đỏ, ai cũng bàn tán xôn xao không ngừng. Bốn người đến gần chỗ ghế.

- Ngọc Lan ngồi gần Lan Phương nhé! – Tường Vi nói nhỏ.

Ngọc Lan gật đầu và cả bốn ngồi vào chỗ của mình.

- Hôm nay tôi có việc quan trọng muốn nói với mọi người. Tôi sẽ giới thiệu mọi người một người mà ngay từ hôm nay mọi người phải gọi cô ấy là chị tư – MothLin. – Tường Vi giới thiệu Ngọc Lan với mọi người. – Mọi người cũng biết là địa bàn của chúng ta quá rộng và ba chúng tôi không thể kiểm soát. Nay đã có thêm một thủ lĩnh mới. Tôi cũng yên tâm hơn phần nào.

Có một người gơ tay muốn nói.

- Thưa chị hai! Chị hai có thể cho chị tư đấu với em một ván. – Một chàng trai bước lên. Mắt anh ta màu xanh đầy mê hoặc, sống mũi cao. Anh ta rất đẹp trai.

- Được! MothLin! Cậu ra đi.

Ngọc Lan đi xuống và đứng trước mặt anh ta để nhận lời thách đấu. Mọi người đều đứng thành vòng tròn để có một khoảng rộng.

- Start!

Anh chàng đó luôn là người tấn công Ngọc Lan và ra những đòn của nhiều loại võ khác nhau. Ngọc Lan không chịu thua. Cô luôn có những đòn hiểm của karate và những đòn của các môn võ khác. Cô cũng từng học hết những môn võ khác nhưng chỉ đến đai xanh mặc dù có thể đến đai đen. Chỉ có mỗi karate là cô đam mê nhất vì nhà ngoại cô đều là những huyền thoại karate và cô muốn nối dõi truyền thống dòng họ mình. Trở lại với hai người đang đấu với nhau. Đã qua 30 phút mà vẫn chưa phân được thắng bại. Anh ta luôn chủ động còn cô thì ở thế bị động và toàn phải phòng bị. Đến nước này thì cô đành dùng kế. Cô giả vờ đuối sức và giả vờ sắp thua.

“Chị tư à! Thằng đàn em này tạ lỗi với chị!” Anh ta nghĩ rồi cười nham hiểm. Anh ta dốc hết lực vào đòn cuối ở chân nhưng... chị tư đã bắt được chân anh ta đẩy anh ta dúm dùi.

“Đã đến lúc dùng chiêu độc quyền” nghĩ rồi làm, Ngọc Lan lộn 6 vòng trên không và lấy chân có đi giày cao gót đánh vào mặt anh ta. Và mặt anh ta ... dính đế giày và phần gót nhọn của đôi giày cao gót cao trên 10cm đó. Anh ta chảy máu miệng.

- Xin lỗi vì đã nghi ngờ khả năng của chị. – Anh ta lễ phép cúi đầu xin lỗi.

Ngọc Lan trở về vị trí của mình. Tường Vi thông báo tiếp:

- Một tuần sau có cuộc thi “Xếp hạng Bang” để xem top 10 những bang mạnh nhất. Hãy chuẩn bị cho kì thi này. Giao cho Tam Quỷ chọn 300 người. Kết thúc!

“Xếp hạng Bang” năm nào cũng diễn ra! Là một cuộc thi để theo dõi thực lực những bang mạnh hiện nay. 10 bang xếp top 10 từ dưới lên trên (10 bang yếu kém) thì phải tan rã và đầu quân vào 10 trong top 100 bang mà họ thấy ứng nhất.

Rồi bốn nàng lên xe limo và Tam Quỷ lên moto trở về biệt thự của Tường Vi.

Ăn xong họ lên phòng ngủ khi khi. Còn Ngọc Lan thì về xin phép ba cho ra ở riêng để ở cùng với ba nàng kia để tiện việc trong bang và đi học.

12. Chương 12 : Ngôi Sao Nổi Tiếng Là Anh Của Tường Vi????

Trời buổi tối đang mưa. Tại nhà họ Trương...

- Mẹ à! Dừng lại đi! Chị ấy đâu làm hại gì hai mẹ con mình đâu! – Ái Hương gào lên.

- Hương à! Ba nó đã giết ba con mà con còn bảo vệ cho nó là sao? – Bà ta nói.

- Ba mất không phải là do ba Gia Định! Ba tự tử mà...

- Ba con tự tử cũng là vì ông ta! Ông ta phải trả giá! – Bà ta ngắt lời con gái mình.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết! Hết phòng con đi! – Bà ta quát.

Ái Hương khóc. Cả tối hôm nay cô cãi lý với mẹ để mẹ không làm hại Tường Vi nữa nhưng... Nhìn mẹ mà Ái Hương bắt đầu thấy mẹ mình thật sợ, không còn là một người mẹ hiền dịu như trước nữa. Quá đau lòng, Ái Hương chạy ra khỏi ngôi biệt thự mặc dù trời đang mưa.

- Bà chủ! Cô chủ không ở trên phòng! – Một người làm hốt hải chạy xuống.

- Cái gì?

- Dép cô chủ cũng không thấy chắc cô chủ đã đi ra ngoài!

Nhìn ngoài trời mưa to, bà ta lo lắng:

- Giờ này thì con bé có thể đi đâu?

Ngoài trời mưa to, thỉnh thoảng lại có cơn gió thổi qua. Một bóng cô gái mảnh mai đi dưới mưa. Ái Hương đi dưới mưa. Người ướt sũng. Toàn thân cô lạnh toát. Cô muốn trở về nhà nhưng cô không muốn về ngôi

nhà đang chứa đầy tội lỗi kia. Cô mệt, muốn ngất đi. Cô bắt đầu đi lảo đảo và không may đụng trúng một cậu con trai. Cô lăn ra đất ngất luôn vì đã bị cảm lạnh.

Sáng sớm hôm sau – sáng chủ nhật thật mát lành, Ái Hương tỉnh dậy trong một căn phòng lạ hoắc. Kiểu trang trí y hệt một thằng con trai thích gọn gàng, ngăn nắp và sạch sẽ. Cô nhớ hôm qua bị đụng trúng vào một người đi đường nào đó rồi ngất luôn và không biết gì nữa.

- Cô dậy rồi à? – Một giọng nói vang lên.

Ái Hương nhìn ra phía cửa có một anh chàng đẹp trai, đeo kính bản to gọng đen, tay anh ta đang cầm một cốc café. Cô ngạc nhiên khi đó chính là một ngôi sao nổi tiếng về cả âm nhạc và điện ảnh - Kevin. Thấy Ái Hương ngẩn ngơ, Kevin nói tiếp:

- Hôm qua cô đi đụng trúng người tôi rồi lăn ra bất tỉnh. Không biết nhà cô ở đâu nên tôi phải đưa cô về đây. Điện thoại cô cũng không mang nữa!

- Ồ! Cảm ơn! – Ái Hương nói lí nhí.

- Sao nói bé thế! Thấy thần tượng nên ngại phải không! Cô yên tâm đi! Người đẹp trai, giàu có và nổi tiếng như tôi sẽ không để ý đến mấy fan như cô đâu. À đêm qua, cái bộ quần áo trên người cô là tôi phải lấy tạm của người khác để mặc hộ cô đấy. Tất nhiên là tôi phải thay ra cho cô rồi. – Kevin nói, mắt nhìn chăm chăm vào Ái Hương.

Mặt Ái Hương lúc này đỏ bừng, nửa tức giận nửa xấu hổ.

- Anh... Tôi không phải fan của anh từ mấy phút trước rồi. Cái bệnh ngôi sao của anh bắt đầu phát tác đấy hả đồ dê già... à không... nhìn anh trẻ thế này thì phải gọi là đồ dê trẻ chứ. – Ái Hương chọc Kevin khiến anh ta tức điên lên.

- Cái gì? Cô gọi tôi là gì hả đồ con cáo! Không phải là hôm qua cô đâm vào tôi để cố tình tiếp cận ngôi sao nổi tiếng như tôi đấy chứ!

“Oe... oe... Trời ơi! Không ngờ ngôi sao mình hâm mộ lại như thế này sao. Fan nào mà biết chắc anh ta cũng không còn một bóng fan kẻ cả có giỏi bao nhiêu đi chăng nữa.” – Ái Hương nghĩ.

- Dù sao cũng cảm ơn dê trẻ vì giúp tôi ngày hôm qua. Khi nào tôi sẽ đền anh sau! Bây giờ tôi có việc! À! Trả quần áo... - Ái Hương chưa dứt câu, Kevin đẩy ném cửa áo của cô vào mặt cô. Quá tức tối, cô hét lên trước khi ra khỏi nhà anh. – ĐỒ DÊ XỒM – ĐỒ DÊ TRẺ – ĐỒ MẮC BỆNH NGÔI SAO.

- Cô... - Kevin tức xì khói nhưng không làm gì được vì cô đã đi rồi.

Ái Hương đi mãi mà không hiểu tại sao lại dừng ở nhà Tường Vi. Ái Hương bấm chuông. Một người làm ra mở cửa:

- Mời cô vào nhà! Tiểu thư đang đợi cô.

“Sao chị ấy biết mình tới?” – Ái Hương nghĩ. Vừa vào đến cửa, Ái Hương đã bị Tường Vi tra khảo:

- Hôm qua em đi đâu? Ở với ai? Ngủ ở đâu? Sao mà bỏ nhà đi hả?

- Hôm qua vì cãi nhau với mẹ nên em bỏ nhà đi. Lúc bị cảm, em tông phải anh chàng mắc bệnh ngôi sao. Anh ta hãi quá mà không biết nhà em nên đành đưa em về nhà anh ta để chăm sóc.

- Ừ! Thế tại sao lại cãi nhau với bà ta?

- Vì... mẹ nhất quyết muốn giết chị để trả thù cho ba em. Em ngăn cản nhưng mà... Chị à! Chị giúp em được không? Mẹ em vào tù hay chết cũng được nhưng hãy ngăn mẹ em lại, đừng để bà ấy đâm thân quá sai vào tội ác. Từ khi ba em mất, mẹ em đã giết quá nhiều người. Em không muốn thấy mẹ ngày một xa lạ như thế... hức... hức... - Ái Hương vừa nói vừa khóc. – Chị cho em ở lại đây đi. Nhưng đừng nói với mẹ em.

- Ừ! Tỷ chị mua quần áo cho. Chứ em đem theo có hai bộ mặc sao đủ.

Thứ hai, tại trường THPT A...

Một chàng trai bước vào trường với một mái tóc vàng óng. Anh ta đeo kính bản to gọng đen. Sống mũi cao nhưng khuôn mặt lại giống người châu Á. Anh ta là con lai của một người đàn ông giàu có ở Anh và một người phụ nữ tài ba ở Hong Kong. Nhưng không chỉ thế, anh ta còn là...

- Ahhh! Kevin đến trường chúng ta kìa.... Không biết anh ấy học lớp nào nhỉ.... Nhưng thôi mặc kệ. KEVIN! I LOVE YOU! – Các học sinh nữ nháo nhào khi nhìn thấy thần tượng của mình. Vâng! Không ai khác chính là Kevin, ngôi sao teen của chúng ta.

- Ái Hương! Thần tượng của em đến trường chúng ta kìa. – Tường Vi nhìn ra cửa sổ. Hơi cười khi nhìn thấy Kevin.

- Em không quan tâm! Anh ta là đồ dê trẻ. – Ái Hương khó chịu trả lời.

- Ô! Không phải chứ! Kevin là người cứu em trong trận mưa hôm thứ 7 đó hả. – Tường Vi thấy Ái Hương đáng sợ nên không nói nữa cho đến khi...

- Các em! Chúng ta lại có thêm bạn mới! - “Quái lạ! Lớp 12A1 mình chủ nhiệm năm trước có 6 đứa xinh đẹp chuyển vào! Năm nay lại thêm hai đứa cũng xinh đẹp nữa! Lớp 12A1 này tốt phúc thật!” – Cô chủ nhiệm vừa nói vừa nghĩ. – Đó là bạn Kevin.

Cả lớp lại nháo nhào. Riêng mười một đứa bàn cuối (bây giờ là có thêm Ái Hương nên là mười một) im thin thít không nói gì.

- Lớp trật tự! – Lớp trưởng lên giọng. – Bạn ngồi cạnh mình nè. Mình là lớp trưởng nên có gì không hiểu về lớp hay về trường thì cứ hỏi mình cho tiện. – Rồi lại xuống giọng nhẹ nhàng.

- Ah! Con cáo điên. – Kevin nhìn thấy Ái Hương liền chỉ tay về phía cô.

- Cái gì hả? Đồ dê trẻ kia! Muốn kiếm truyện hả? – Ái Hương bị gọi là “cáo điên” không chịu nổi liền sôi máu đấu khẩu với Kevin nhưng... Kevin là người thua. Đúng là lưỡi đàn bà.

- Cô cho em ngồi cạnh bạn Ái Hương. – Kevin nói rồi nở nụ cười nham hiểm.

- Em phản đối. – Ái Hương cãi nhưng cô đã đồng ý cho Kevin mất rồi.

Ái Hương nhìn Kevin bằng một ánh mắt tia lửa điện. Cả hai lại đấu thị giác cho đến khi Kevin nhìn thấy Tường Vi.

- Oh! Mỹ young sister. – Kevin kêu lên.

- Hi! Anh Kevin! Lâu rồi không gặp. Tưởng anh đi học đại học! Sao lại học lại lớp 12 thế này. – Tường Vi vui vẻ đón chào Kevin trong sự ngạc nhiên của mọi người.

Cả hai đang định ôm nhau thì Nam Phong xen vô. Anh đang ghen đó.

- À quên không giới thiệu. Kevin là anh trai kết nghĩa của mình ở Anh. – Tường Vi nói. Cả lớp ngạc nhiên.

Rồi cô nói thì thầm với chín người kia. – Anh ấy biết mình là TracyV rồi nên không cần giấu anh ấy chuyện của bang. Mà anh Kevin là thành viên bí mật của bang Death mình đây!

- Hả? Không ngờ... chị Tường Vi nhà ta quan hệ rộng ghê! Quả không hổ danh là chị... hơ hơ... hắt xì - Tý nữa thì Tam Quý nói tuột ra. May mà nhờ có cái hắt xì nếu không bốn chị nhà ta cho họ một trận trời bời.

13. Chương 13 : “xếp Hạng Bang”

Hôm nay, chủ nhật, buổi tối ở bar Ken Trần, diễn ra “Đại hội Bang” hay gọi đơn giản hơn là “Xếp hạng Bang”. Đại hội được tổ chức ở tầng 3 trong một căn phòng cực kì rộng, đủ để chứa hơn 3000 người. Bang Death và bang Die đi vào như có một vầng hào quang bao quanh họ.

Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương và Ngọc Lan đều mặc một chiếc áo crop top màu đen ôm lấy ngực, khoác ngoài là một chiếc áo khoác màu đen có đính đinh. Bốn nàng mặc chiếc quần da, đen bó chân và đi chiếc giày cao gót cũng đen khoảng 10cm. Trông bốn nàng quyến rũ, mạnh mẽ, cá tính và bí ẩn bởi mặt nạ và hình vẽ trên mặt. Còn con trai đương nhiên là dễ đoán hơn. Người mặc áo sơ mi, người thì mặc áo vest

không cúc. Họ đều mặc quần bò và đi đôi giày Cò con trai đương nhiên là dễ đoán hơn. Người mặc áo sơ mi, người thì mặc áo vest không cúc. Họ đều mặc quần bò và đi đôi giày thể thao đắt tiền, bóng loáng, không một vết bẩn (trừ phần đế giày).

- Tường Vi! – Có một giọng nói trầm, ấm, quen quen nói nhỏ bên cạnh mấy cô cậu đang đứng ở chỗ thăm ra vào cửa.

- Ah! Sư phụ sư phụ! Lâu ngày không gặp quá sư phụ ha! Từ ngày hôm đó là lâu lắm rồi phải không sư phụ? Con yêu sư phụ, con nhớ sư phụ nhiều lắm lắm! – Tường Vi thấy ông Thắng – ông trùm liền quay ra ôm xã giao và bắt lia lịa cùng với những câu nói có phần trẻ con trên.

Chín người không ai hiểu gì hết.

- Này! Đây là sư phụ Ken của tớ lúc ở Anh đấy. – Tường Vi hớn hởi nói.

- Chuyện gì thế này? Anh trai kết nghĩa là ngôi sao nổi tiếng. Bây giờ sư phụ cậu cũng là ông trùm. Cường ơi! Đỡ tớ! Tớ sắp choáng đến nơi rồi. – Tâm Ly nói. Cô giả bộ choáng váng rồi gọi Vũ Cường ra đỡ.

- Hi hi! Thì chính anh Kevin và sư phụ cho tớ lời khuyên là thành lập bang để hạ mẹ kế của mình mà.

- Nhưng bà ta là...

- Bà ta là em ta phải không? Ta biết những gì em gái ta làm đều gây thiệt hại cho Tường Vi. Ta không muốn em ta sống trong tội lỗi nữa. Từ lúc ba mẹ mất, nó mạnh mẽ hơn nhưng cũng độc ác hơn. Khi nó lấy chồng, ta tưởng tính nó lại hiền lành như xưa nhưng ai ngờ... Nó đã lên kế hoạch lấy chiếc ghế của ta sau khi nó lấy chồng. Chồng nó mất, nó mới thực hiện kế hoạch của mình. – Ông Thắng ngắt lời Nam Phong và nói tiếp luôn.

- Thôi đến giờ rồi! Vào vị trí đi mấy đứa! Cố gắng vẫn xếp hạng nhất nhì đấy.

- Bang bọn tớ sẽ không nhường bang các cậu đâu! Nhớ đánh hết sức đấy. – Tường Vi nói.

Tất cả đã vào vị trí sẵn sàng chiến đấu. Ông trùm đưa ra quy định:

- Có ba vòng thi. Vòng một là 10 thành viên trong các bang đấu với nhau. Vòng hai: 300 người trong các bang thi đấu. Vòng ba là lượt thi đấu của ... các thủ lĩnh. Không ai được chơi xấu và không được giết chết đối thủ. Vòng 1: start.

Các bang chọn cho bang mình 10 người giỏi nhất. Bang Death có Tam Quỷ và bảy người giỏi nhất trong 300 người. Vì mỗi bang có 10 người nên khi họ đánh nhau thì nhìn đỡ rối mắt hơn. Tường Vi nhìn bang mình đang đấu rất có thể với các bang khác. Đa số bang khác bị thương là do bang Death. Còn lại là bang Die. Lần lượt qua 10 phút chỉ còn lại mỗi Death và Die. Cả hai đấu với nhau. Nhưng bang chiến thắng luôn là Death. Đến vòng 2, tất cả hơn 1000 người xông lên đánh nhau. Các thủ lĩnh ở ngoài lề quan sát. Nhưng kết quả vẫn vậy. Lại là bang Die và Death đấu với nhau nhưng lần này họ không đánh nữa mà để các thủ lĩnh đấu với nhau.

Trước khi lên, Tường Vi có nói với bang Die: “Hãy đấu như chưa từng quen biết” làm ba chàng thủ lĩnh phải ngẩn ra. Nhưng Nam Phong nói: “Các cậu với bọn tớ đừng đánh với nhau nếu hai bang còn lại không phải là bang Die vs bang Death.” Nói xong, cả hai bang lên. Để làm đúng như lời Nam Phong nói, hai bang Die và Death không đánh nhau khi còn rất nhiều các bang khác. Cuối cùng, họ cũng đã hạ được những tên thủ lĩnh kia và chỉ còn lại hai bang: bang Death và bang Die. Làm như chưa từng quen biết, họ đấu với nhau rất kịch liệt. Tường Vi và Ngọc Lan đấu với Nam Phong vì cả ba chỉ dùng chân tay không đấu võ. Ngọc Lan phòng thủ, Tường Vi tấn công. Hai nàng rất ăn ý. Tâm Ly vs Vũ Cường. Hai người này cũng đấu võ vì mang súng lên đây là điều cấm kỵ khi thi đấu công bằng và có thể gây chết người. Còn Lan Phương vs Thái Nam. Lan Phương dùng một cái roi bằng dây thừng, đủ dài để gây thương tích ột người nằm viện 2 tuần. Thái Nam dùng gậy. Hai bên đấu với nhau rất ác liệt. Bên Die ra những chiêu độc và có kĩ thuật rất xuất sắc. Còn Death thì cũng có những chiêu độc không kém, kĩ thuật xuất sắc. Nhưng Tường Vi muốn bang mình vẫn luôn xếp thứ nhất. Cô nháy mắt với ba nàng còn lại. Bốn nàng đều thay đổi chiến thuật và... “Bình!”, “Bốp”, “Roẹt”, “Rầm”. Các chàng nhà ta đã thua.

- Ok! Bây giờ bang xếp thứ nhất là Death, thứ hai là Die, thứ ba là ... v. v. – Ông Thắng nói một hồi rồi nói luôn 10 bang xếp cuối cùng phải giải tán. Đa phần các bang giải tán đều vào bang Death và Die.

Mười người họ ra về trong vui vẻ và chiến thắng.

- À này! Vừa nãy bọn tớ đánh các cậu có đau lắm không? – Ba nàng thủ lĩnh đầu hỏi.

- Ủ! Cũng hơi ê ê! Cũng may các cậu đánh nhẹ! – Ba chàng vừa than đau vừa trả lời.

Còn Ngọc Lan đâu? Ngọc Lan ra chỗ Uy Võ để hỏi thăm cậu. Thật ra mấy hôm trước, Uy Võ tỏ tình với Ngọc Lan bảo là yêu Ngọc Lan từ lúc cô đi học karate cùng chỗ với cậu ta. Kiểu tình yêu sét đánh ý mà. Ngọc Lan lúc đó cũng đồng ý luôn vì sau mấy năm làm bạn với Uy Võ, cô cũng có tình cảm với cậu nhóc nhỏ hơn cô một tuổi. (Nhảy cóc đỡ tốn thời gian học để chăm lo cho bang Death! Chứ lấy bằng đại học hần hoi rồi! Ba mẹ muốn nhưng quyền quản lí nhưng ba cậu nhóc Tam Quỷ đó chưa đến tuổi).

Ngày hôm đó thật là mệt mỏi.

14. Chương 14 : Học Sinh Giỏi Quốc Gia.

Một tháng từ khi Đại hội Bang trôi qua. Trong lớp 12A1...

- Ê quá đi! – Ba chàng kêu lên.

- Mỗi quá đi! – Tường Vi nói câu khác nhưng nhai giọng.

Kevin nghe thấy liền từ chỗ của mình chạy xuống Tường Vi.

- Bao ơi! Ăn cái bánh bao này nè. – Kevin giơ trước mặt Tường Vi một cái bánh bao tròn, xinh xinh, cục mịch, thơm phức, còn nóng nguyên.

- A! Bánh bao! Anh hai! Cho em đi! – Tường Vi kêu lên rồi năn nỉ - Anh hai kết nghĩa đẹp trai! Cho em điiiiiiiiiii mmmmmmmà!

- Vậy giúp anh một việc rồi anh cho! – Kevin ra điều kiện rồi đưa cho đứa em kết nghĩa mắt đագ sáng lên kia. – Đi theo anh.

Tường Vi ngoan ngoãn đi theo. Đến một chỗ không ai thấy, Tường Vi vừa ăn bánh vừa hỏi:

- Anh hai! Anh nhờ em chuyên gì?

- Ờ thì... Ái Hương... - Nhắc đến Ái Hương là Kevin đỏ mặt. Hai người ngồi gần nhau như nước với lửa. Không có chiến tranh thì có lẽ một trong hai người đó phải xem lại trán mình xem có ốm hay không. Vậy mà hôm nay lại...

- Anh thích Ái Hương hả? Được em sẽ giúp?

- Em đoán nhanh nhĩ! Ủ! Giúp anh nha! Thôi về lớp đi. – Kevin sung sướng.

Hai người họ mãi nói chuyện mà không biết có người ở trường khác lẻ vào chụp trộm họ.

Giờ sinh hoạt đầu tuần của lớp 12A1.

Cô chủ nhiệm bước vào.

- Cả lớp! – Lớp trưởng hô. Cả lớp đứng nghiêm chào cô.

- Được rồi! Các em ngồi xuống!- Cô giáo ngồi xuống ghế giáo viên và nói tiếp. – Mỗi năm một lần, nước ta đều tổ chức thi học sinh giỏi toàn quốc. Mỗi lớp cử 10 học sinh để thi vòng trường. Sau đó là 10 học sinh xuất sắc nhất trường sẽ được đi thi quốc gia. Trong tay cô đã có danh sách 10 học sinh của lớp.

Cả lớp bàn tán xôn xao. Ai cũng muốn mình được đi thi.

- Kim Tâm Ly, Lê Ngọc Lan Phương, Nguyễn Hùng, Nguyễn Nam Phong, Nguyễn Thái Nam, Phạm Uy Võ, Trường Gia Minh, Trương Tường Vi, Vũ Cường, Triệu Ngọc Lan. (Lần lượt là các công tử tiểu thư nhà họ Kim, họ Lê, họ Nguyễn Max, họ Nguyễn Nam, họ Nguyễn Thái họ Phạm, họ Trường Gia, họ Trương, họ Vũ,

họ Triệu. Họ Nguyễn Max: ba của Nguyễn Hùng tên là Max – người Thụy Sĩ. Khi thành lập công ty, ba mẹ cậu lấy họ của mẹ với tên ba cậu. Nguyễn Hùng là tên ở Hong Kong. Tên thật của cậu là Loin Jackson).

Nghe thấy tên mình, nhóm 10 người giật mình. Trùng hợp thật. Bên ngoài họ đã là một nhóm bạn thân. Nay nhóm bạn thân này đều được đi thi. Đây đúng là duyên trời dành cho tình bạn của họ. Trong lớp họ học cực kì xuất sắc. Điểm luôn luôn 100/100 cho dù trong giờ học không bao giờ nghe giảng (trừ ba thủ lĩnh Die, và Ngọc Lan, sáu người còn lại đã nhảy cóc, học xong đại học từ lâu lắm rồi). Nhưng mới chỉ là so sánh ở lớp. Chứ còn trong trường thì chưa biết được.

- Sáng thứ 7, 10 em có mặt ở trường để thi vòng trường. – Cô giáo nói xong cũng là lúc chuông tan học reo lên.

Cả lớp nhón nháo ra ngoài, còn lại 10 học sinh giỏi của chúng ta ở trong lớp nói chuyện.

- Ôi! Lại phải ôn rồi! Lâu lắm tớ không đọc qua sách lớp 12! – Tường Vi than.

- Gớm! Bọn mình cần gì ôn đâu. Chỉ số IQ à, lo gì. Cậu quên chúng ta đã có bằng thạc sĩ rồi à! Chuyện đi thi chỉ là chuyện nhỏ. – Tâm Ly và Lan Phương nói.

- Nay các cậu, cái gì mà thạc sĩ. Bọn tớ chẳng hiểu. – Ngọc Lan hỏi.

- Ngọc Lan ơi! Bọn tớ nhảy cóc mà. Ba bọn tớ. – Uy Võ chỉ vào nhóm Tam Quỷ của cậu. – đã học đại học và có bằng hẳn rồi đấy nhá. Còn ba chị kia thì cũng nhảy cóc. Bây giờ có bằng thạc sĩ rồi đấy. – Uy Võ kể lể.

- Hả? – Những người còn lại không tin vào chính tai mình nghe.

Sáu người họ đúng là giỏi. Đã học đại học rồi còn có bằng nữa chứ. Thật đáng ngưỡng mộ. Nhưng thôi, bây giờ họ về nhà Tường Vi để chúc mừng nhóm đã được đi thi. Ái Hương đang đợi ở nhà Tường Vi để chuẩn bị chúc mừng.

Vừa mới bước vào cửa ngôi biệt thự, mười người đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn và ... bụng họ đang kêu. Thấy Tường Vi, Ái Hương nhảy lên và ôm lấy cô, chúc mừng lấy chúc mừng để. Ai Ái Hương cũng chúc mừng, trừ Nam Phong. Không hiểu sao, cô không ghét Tường Vi nữa nhưng mà lại ghét Nam Phong, đương nhiên là Ái Hương hết yêu rồi. Trong lòng Ái Hương bây giờ còn có một hình bóng khác. Mười một người đang đi vào phòng ăn thì...

“Bùm” Một đồng dây dợ hiện ra trước mặt họ kèm theo là pháo hoa giấy đủ màu. Người bắn pháo không ai khác là Kevin. Kevin nhảy cẫng cẫng lên và ôm Tường Vi thắm thiết đến nghẹt thở. Nam Phong mặt đỏ bừng bừng. Ái chà! Anh đang ghen đây.

- Khụ... khụ...! – Nam Phong giả ho để hai người bỏ nhau ra.

Đúng! Hai người đã bỏ nhau ra nhưng lại khoác vai nhau làm Nam Phong tức nổ đom đóm. Tường Vi nhìn mặt Nam Phong thì thấy buồn cười.

Ăn xong, tất cả ngồi bên nhau và lại chơi bài... đôi. Vẫn là Nam Phong với Tường Vi, Vũ Cường với Tâm Ly, Thái Nam với Lan Phương. Nhưng có hai.. à không... ba đôi mới: Uy Võ với Ngọc Lan, Ái Hương với Kevin, Gia Minh và Nguyễn Hùng. Luật chơi là đội nào thua sẽ hun nhau, hun ở đâu cũng được. Nếu không sẽ bị phạt nặng hơn là “hun môi”.

Hai ván đầu, Tường Vi và Nam phong thắng, Gia Minh và Nguyễn Hùng thua. Hai cậu nhóc này nghịch đến nổi, Gia Minh giả làm công chúa, Nguyễn Hùng giả làm hoàng tử và hun tay công chúa Gia Minh. Mười người còn lại nhìn cảnh này cười đau cả bụng. Đến mấy ván sau...

- Không phải! Là cây này mới đúng! – Ái Hương nói.

- Không! Là cây này! – Kevin nói lại.

- Ôi! Không ngày nào hai người không cãi nhau! Bộ thích nhau hả? – Ngọc Lan nói nhưng trúng tim đen hai người đó.

- Không phải! – Cả hai đồng thanh, mặt đỏ hết lên rồi.

- Thôi được rồi! Ô! Đội tớ ù rồi... hahaha! – Tường Vi hét lên.
- Ôi không! Móm hết rồi! Tất cả là tại cậu! – Ái Hương và Kevin đồng thanh.
- Giờ nghe tớ hỏi! Ái Hương cậu có yêu Kevin không? – Tâm Ly giở khẩu súng đồ chơi như súng thật ra làm Ái Hương sợ xanh mặt. Cô lắc đầu nhưng Tâm Ly chuẩn bị bắn. Ái Hương khóc to.
- Tớ... yêu Ái Hương. – Kevin nói thật thay Ái Hương. – Nhưng tớ không biết Ái Hương có yêu tớ hay không.
- Rồi nhìn Ái Hương.
- Tớ... có! – Ái Hương trả lời lí nhí.

Tất cả ngạc nhiên nhìn nhau rồi cười phá lên đặc chí làm hai người kia không hiểu gì. Mãi sau mới biết, họ lên kế hoạch để hai người thú nhận tình cảm rồi làm người yêu của nhau. Thế là công việc làm mai mối của mọi người đã thành công.

Ái Hương và Kevin nhìn nhau rồi cười một hồi. Cuối cùng họ lên sân thượng để không ai có thể nhìn thấy Kevin đang tỏ tình với Ái Hương.

Cách ngôi biệt thự Blue Rose của Tường Vi có hai người đang theo dõi từng hành động của Ái Hương và Kevin.

- Hóa ra con nhỏ kia mới là người yêu của Kevin. Kevin vì anh là ngôi sao nổi tiếng nên tôi không thèm động đến danh tiếng của anh. Còn con nhỏ kia nhất định phải chết vì dám cướp người yêu của tôi. Gọi cho sáu người tôi đã chọn trong bang Rose đi. Nhất định phải xử lí con nhỏ đó. Nếu có thể xử lí luôn con Tường Vi đi cũng được. Nó dám hút hồn Nam Phong của bọn mày. Tao là thủ lĩnh Rose, tao sẽ không để bọn mày thiệt thòi. – Một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ xoắn phần đuôi. Mặc một bộ quần áo màu đỏ chói như màu của hoa hồng. Cô ta rất xinh nhưng ánh mắt thì sắc lạnh không kém gì Tường Vi khi cô đánh nhau. Cùng với cô ta ở đó là bọn đàn em trong bang Rose. Tất cả đều học trường THPT A. Còn cô gái kia thì học trường THPT Quốc tế E.

Đứng ở gần bọn chúng có một người phụ nữ rất đẹp đang ghi âm lại cuộc nói chuyện của bọn chúng.

15. Chương 15 : Học Sinh Giỏi Quốc Gia (tiếp)

Hôm nay thứ 7, cả trường được nghỉ. Chỉ có mỗi học sinh tham gia thi học sinh giỏi quốc gia thì vòng trường. Trong phòng thi...

- Ôi trời! Bài này mà còn cho thi ư! Thật quá coi thường những học sinh xuất sắc. – Cả mười người nghĩ.
- Hết giờ thi. Mặt ai cũng tươi rói, chỉ có một số tiu ngủ vì hình như không đúng đề họ ôn.
- Đến ngày có kết quả thi. Danh sách mười học sinh đi thi học sinh giỏi quốc gia được dán lên bảng thông báo của trường. Mười học sinh 12A1 đều có trong danh sách. Họ vui mừng ôm nhau. Mười người đều có 300/300 điểm. Còn gì tuyệt vời hơn nữa.
- Các em nghe thầy nói này.. – Thầy giám thị nghiêm nghị nói. – Cuộc thi có cả thi về thể lực và trí tuệ. Các môn thi như sau: toán, văn, anh, bơi lội, maraton, chính trị, kinh tế, địa lí. Bơi lội và maraton ai có thể thi hai môn này?

Có Tường Vi và Ngọc Lan gơ tay. Tường Vi trước cũng từng đạt huy chương vàng ở cuộc thi bơi quốc gia ở Anh. Ngọc Lan trước đây đã có huy chương vàng về maraton cự li gần và cự li xa. Thêm sự nhanh nhẹn được rèn luyện khi học võ. Họ chắc chắn có thể chiến thắng.

- Được rồi! Bây giờ các em ở đây ôn thi đi. Thầy lên lớp 10E4 đã. Không biết có giáo viên nào không mà bọn nó ồn thế nhỉ?

Thầy giám thị đi rồi. Còn lại mười học sinh giỏi. Họ không ôn thi mà kiếm truyện trong thư viện để đọc, nghe nhạc, chơi game. Vì họ không cần học cũng được. Với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng. Họ có thể không học mà vẫn thuộc được từng lời giảng của thầy cô, đọc qua là đã thuộc hết một quyển sách. Rõ siêu!

Đến ngày thi...

Đầu tiên là bơi lội và marathon. Trong phút đầu, Tường Vi bị một anh chàng dẫn đầu. Nhưng sau đó cô lấy lại bình tĩnh. Sử dụng tám thân mảnh mai, nhẹ nhàng của mình bơi như lướt qua nước để thắng anh chàng đó. Ngọc Lan cũng vậy. Nhưng cuối cùng họ cũng dành huy chương vàng. Tiếp đó là thi toán, văn, anh, chính trị, kinh tế, địa lý. Mười người làm xong rồi nhìn đồng hồ. Còn những 30 phút nữa mới hết thời gian. Còn bài làm của họ thì đúng hết.

Kết quả thi là có THPT A và THPT Quốc Tế E đồng điểm.

- Vì lí do hai bên đồng điểm. Nên chúng ta có một cuộc thi phụ là bốc thăm. Mời ba học sinh tiêu biểu của mười học sinh của mỗi trường lên thi đấu với nhau.

Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương đại diện cho trường THPT A. Bên trường THPT Quốc tế E có cũng có ba nữ sinh đại diện. Nữ sinh đi đầu là một cô gái có mái tóc hạt dẻ, xoăn bên dưới, ánh mắt sắc lạnh. Hai nữ sinh đi sau cũng vậy. Ba thủ lĩnh nhận ra cô gái đi đầu là thủ lĩnh của bang Rose, hai cô gái sau là người thân cận nhất của cô ta. Sáu cô gái gặp nhau. Đúng là kì phùng địch thủ, oan gia ngõ hẹp. Ba thủ lĩnh Death đã bị cô ta khiêu chiến hai năm về trước. Nhưng là bang Death thắng. Đương nhiên là họ cũng không biết gương mặt thật của ba thủ lĩnh của Death. Đến thủ lĩnh thứ 4 họ còn không biết nữa là...

Trường THPT Quốc tế E bốc trước. Họ bốc đúng môn tiếng Anh – Một môn không thể thiếu của trường THPT Quốc Tế E. Có năm câu hỏi họ đều trả lời được. Đến lượt ba nàng kia. Họ lại bốc trúng vào chính trị. Bên THPT Quốc tế E cười khẩy, nghĩ họ sẽ chẳng qua được. Nhưng họ sai rồi. Ba nàng đã có bằng thạc sĩ về chính trị, làm sao lại không trả lời được cơ chứ.

Phản thắng thuộc về THPT A nhờ ba nữ sinh của mình. Các nàng bên trường THPT Quốc tế E tức tối bỏ đi.

- Tường Vi à! Cứ vui đi! – Cô gái có mái tóc hạt dẻ đó nói thầm rồi họ đi luôn.

16. Chương 16 : Tình Địch

Một cô gái bước vào trường THPT A. Tóc cô gái đó xoăn nhẹ, nhuộm màu đỏ ở đuôi tóc. Mắt cô màu xanh dương nhưng sắc lạnh. Mũi cao của phương Tây. Nụ cười phải làm chết mê chết mệt cả đồng chàng. Khi cô bước vào sân trường, mọi người đều dồn ánh mắt về phía cô bởi vẻ đẹp quý tộc. Các chàng, người thì nhìn không rời, người thì đi qua cô huyết sáo, người thì tỏ ý làm quen. Còn các nàng, đa số đều có một tia lửa điện xẹt qua. Nhưng cô mặc kệ. Cô vẫn đi tìm phòng hiệu trưởng.

- Chào tiểu thư Hạ! – Thầy hiệu trưởng thấy cô gái đó liền chào. Cô gái đó tên là Hạ Thu Lan, đứa con duy nhất và cũng là người thừa kế tập đoàn Hạ Xuân, tập đoàn đứng thứ hai Hong Kong sau tập đoàn Trần Thi (trong di chúc có nói đổi tên tập đoàn Trương cũ).

- Ủm! Tôi học lớp nào? – Thu Lan nói, ánh mắt sắc lạnh nhìn thầy Hiệu trưởng.

- Dạ! Tiểu thư học lớp 12A1. Ở đó có học sinh xuất sắc nên tôi xếp tiểu thư vào lớp đó. – Thầy Hiệu trưởng lạnh sống lưng khi nhìn thấy ánh mắt của Thu Lan.

Không nói gì thêm, Thu Lan đi thẳng tới lớp 12A1. Đến trước cửa phòng lớp 12A1, cô giáo Sử và cô chủ nhiệm thấy Thu Lan liền cùng đi ra ngoài. Cô Sử lên phòng giáo viên nhường lại lớp học cho cô chủ nhiệm.

- Cả lớp...

- Em tự vào! Cô không cần giới thiệu! – Thu Lan nói ngắt lời cô chủ nhiệm.

Cô chủ nhiệm tức tối vì cách ăn nói của Thu Lan nhưng không làm gì được nếu không cô giáo sẽ bị đuổi việc và không được làm giáo viên trong vòng một năm. Đủ thấy thế lực của nhà họ Hạ như thế nào. Thu Lan bước vào nở một cười tươi rói làm nữ sinh trong lớp phải ghen tức, còn nam sinh thì mắt mất nỏ trái tim.

- Tớ là Thu Lan. Mong các cậu giúp đỡ nhiệt tình. – Thu Lan nói bằng giọng nhẹ nhàng yếu đuối.

- Thu Lan à! Cậu ngồi cạnh tớ nè, Thu lan! – Các nam sinh nháo nhào vì cô tiểu thư mới chuyển vào.

Nãy giờ Tường Vi ngồi ở dưới chẳng nói chẳng rằng, nhìn chăm chăm vào cô tiểu thư đó. Mãi sau mới nói một câu khó hiểu:

- Cô ta là... Nhưng cô ta đã nói là không thích về Hong Kong rồi cơ mà. – Cô nói và nghĩ về những lúc ở Anh.

- Tường Vi à! Tổ thấy cô ta quen quen. – Tâm Ly và Lan Phương nói thầm với Tường Vi.

Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam cũng...

- Nam Phong! Lần này thì... Cô ta nói sẽ cướp cậu từ tay Tường Vi đó. Chắc sẽ có phim hay đây. – Vũ Cường và Thái Nam nói.

“Bốp” – Một cú đấm trời giáng xuống đầu hai tên đó.

- Bây giờ trong tổ chỉ có Tường Vi thôi. Các cậu đừng có mà...

- Nam Phong! – Một tiếng gọi từ trên bục giáng xuống. – Thưa cô! Em sẽ ngồi cạnh bạn Nam Phong.

Không đợi cô chủ nhiệm trả lời, Thu Lan đi xuống ngồi cạnh Nam Phong. Tường Vi thấy thế tức lắm nhưng vẫn phải tự nhủ là cố nhịn nếu không bọn nam sinh lại nói là ma cũ bắt nạt ma mới.

Trong giờ học, Thu Lan chốc chốc lại quay sang hỏi bài Nam Phong với những cử chỉ âu yếm như thế Nam Phong là bạn trai cô ta vậy. Nam Phong cũng ngại, thỉnh thoảng liếc Tường Vi thì thấy Tường Vi dùng ánh mắt sắc lạnh đang nhìn mình làm anh lạnh sống lưng. Tường Vi tức tối, viết thư giấy ném trúng trán cô ta với nội dung: “Tan học chúng ta nói chuyện. Hãy tìm một quán café nào đó”. Cô ta viết lại: “Quán Death tám giờ tối.” (Quán bar Death có vẻ rất nổi tiếng nhỉ. Đương nhiên là vì nó to, rộng, phục vụ tốt nhất trong các quán bar ở Hong Kong. Vậy nên doanh thu lúc nào cũng đứng đầu trong các bar). Tường Vi lại viết lại: “Được! Hẹn nhau trong phòng VIP tầng 1.” Rồi ném sang cô ta. Thu Lan đọc thư xong ném thư vào thùng rác rồi học tiếp.

Tám giờ tối, trong quán bar Death. Bốn cô gái đi vào quán ba. Đó là Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương và Ngọc Lan. Tường Vi mặc chiếc áo cánh dơi màu trắng có đính kim tuyến, mặc một chiếc quần short bò, đi giày cao gót cũng màu trắng, tóc búi củ tỏi trông xì teen như đúng lứa tuổi của cô. Tâm Ly mặc chiếc váy màu hồng bó người, quai chéo, đi giày cao gót cũng màu hồng cho đồng bộ, tóc cô thả xuống, xoắn phần đuôi. Lan Phương mặc chiếc quần màu đen bó chân, áo crop top trắng, đi giày cao gót màu đen. Còn Tâm Ly thì mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài đến giữa đùi, quần short ngắn, đi chiếc giày cao gót màu đen. Tâm Ly đang mặc kiểu giấu quần. Bốn người đi vào phòng VIP. Khi bước vào phòng thì cả bốn hơi ngạc nhiên. Có Thu Lan ở đấy thì không ngạc nhiên. Ngạc nhiên ở chỗ ba cô gái mà cô ta dẫn theo đã gặp qua ở cuộc thi học sinh giỏi quốc gia. Bốn người này quen nhau sao?

- Chào hai cậu! Đã gặp ở cuộc thi rồi nhỉ! – Cô gái có màu tóc hạt dẻ, ánh mắt sắc lạnh nói. – Thu Lan và bọn tớ là bạn trước khi cậu ấy sang Anh.

“À! Thì ra là bạn.” – Bốn cô gái đang đứng ở cửa phòng VIP nghĩ rồi ánh mắt sắc lạnh không kém những cô gái kia và từ từ bước vào phòng VIP.

- Các cậu muốn có chuyện gì thì nói đi. – Thu Lan nói.

- Cậu với Nam Phong là gì của nhau. – Tường Vi đi vào vấn đề chính ngay.

- À! Cậu yêu Nam Phong à? Nhưng tớ phải xin lỗi cậu nhé! Tớ và Nam Phong là người yêu của nhau rồi. Sáu năm trước, cậu ấy có nói đợi tớ và vẫn sẽ mãi làm bạn trai tớ. – Thu Lan trả lời tự nhiên. Có lẽ cô ta không biết gì cả.

- Hình như có chút nhầm lẫn thì phải. Nam Phong là bạn trai tớ từ một năm trước. Trước đó cậu ấy cũng là bạn trai của Ái Hương. Có lẽ cậu ấy hết yêu cậu lâu rồi. – Tường Vi nói.

- Này cậu! Cậu bịa chuyện đấy à! Ai mà tin được. Hay cậu cho Nam Phong ăn bùa yêu. Nam Phong đã hứa với tớ như thế thì làm sao cậu ấy có thể nuốt lời. – Thu Lan tức giận.

Tường Vi bấm số của một người nào đó và để loa ngoài.

- Alo! Tường Vi à? – Giọng con trai vang lên.
- Nam Phong! Cậu có phải là yêu tớ thật lòng không?
- Ô! Tất nhiên rồi! Cậu hỏi lạ thật. Hay là cậu ăn phải cái gì thế? – Nam Phong ngạc nhiên trước câu hỏi của Tường Vi.
- Thì tớ biết nhưng có một cô gái bảo với tớ là cậu sẽ chờ cô ấy sau khi cô ấy từ Anh trở về.
- Lần này thì Nam Phong còn ngạc nhiên hơn. “Sao cô ấy biết chuyện đó! Nhưng dù sao mình có yêu Thu Lan nữa đâu.” – Nam Phong nghĩ.
- Ủ đúng! Nhưng sao cậu...
- Tớ sẽ kể sau! – Tường Vi ngắt lời Nam Phong rồi cụp máy luôn.
- Trở lại với Thu Lan và ba đứa bạn của cô ta. Bọn họ vô cùng ngạc nhiên.
- Không... không thể nào? Chuyện đó không phải sự thật! Cậu ấy hứa là sẽ yêu tôi mãi mãi rồi mà. – Thu Lan không chấp nhận sự thật. Nhưng cô ta đi đến bến Tường Vi và tát cô một cái mạnh. – Cô nói đi! Cô đã làm gì Nam Phong.
- “Chát” Tường Vi vừa trả lời vừa trả lại cô ta một cái tát:
- Cô không nghe rõ sao? Tôi thấy có lẽ sau chuyến đi ở Anh, cô ảo tưởng hơi nhiều rồi đấy.
- Cô... - Thu Lan không thể nói được nhưng thay vào đó, cô ta thách. – Đúng là hai tình địch gặp nhau. Vậy cô với tôi thử đấu với nhau xem. Ai dành được tình cảm của Nam Phong trong vòng hai tuần sẽ làm người yêu của Nam Phong.
- Tường Vi nở nụ cười “ác quỷ”:
- Được thôi! Nếu cô thắng tôi. Nhưng nếu làm người yêu của Nam Phong bị cậu ấy đá thì người còn lại sẽ thắng.
- Bọn Thu Lan đồng ý luôn.
- Hóa ra cô ta về đây để gặp Nam Phong chứ chắc cô cũng chẳng muốn về. Thủ lĩnh Rose, cô thua chắc rồi.

17. Chương 17 : Cuộc Chiến Dành Hoàng Tử.

- Cậu ăn cái này đi! – Hai tình địch đồng thanh.
- Học sinh trong canteen thì hình như cũng biết chuyện nên xôn xao bàn tán.
- Các cậu nghĩ là ai thắng. – Một học sinh ở phía bàn xa xa hỏi nhóm bạn của mình.
- Tớ nghĩ là Thu Lan. Cô ta đẹp thế kia cơ mà. Anh nào chả không thích. Mà tớ còn nghe nói, Nam Phong đã hứa với cô ấy. Nếu cậu ấy không làm đúng với lời hứa thì có phải là quân tử nữa không?
- Không! Tớ lại nghĩ là Tường Vi. Cho dù có hứa như thế nào thì tình cảm không phải là chuyện có thể ép buộc. Hiện giờ Nam Phong đang yêu Tường Vi làm sao cậu ấy có thể...
- Ủ! Tớ đồng ý! Chọn ai là do tình cảm của Nam Phong.
- Nam Phong đang ngồi cùng Vũ Cường và Thái Nam. Hai anh chàng cười khúc khích. Nam Phong huých hai cậu bạn một cái rồi mới ậm ừ nói:
- Ờ...ờ...! Hai cậu cứ để xuống. Tớ sẽ uống hết của ... - Anh nói đến đây thì hai cô nàng nhìn chăm chăm anh.
- ... cả hai.
- Trời ơi! Anh làm hai nàng nhà ta hệt hăng và cả hai đều rất muốn cốc vào đầu Nam Phong nhưng lại thôi. Họ quay đi và nhìn nhau bằng một ánh mắt tia lửa điện.

“Roẹt ... roẹt... Nhà trường thông báo. Cuối tuần sau – vào Chủ nhật, nhà trường tổ chức lễ hội giao mùa giữa mùa thu và mùa đông. Trong lễ hội sẽ bầu chọn ra ai là công chúa và hoàng tử của lễ hội của khối lớp 12. Mỗi lớp 12 chọn ra ba nam và ba nữ để tham dự. Khối lớp 10 và 11 không được tham gia.” – Cái loa của nhà trường phát. Học sinh bàn tán. Người thì nói có khi Nam Phong là hoàng tử cũng nên. Người thì nói chung chung là một trong ba người Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam. Đó là về các hoàng tử. Còn công chúa thì... chắc chắn học sinh đang nghĩ về “Công chúa dành hoàng tử” của ngày nay chứ không phải “Hoàng tử dành công chúa” của ngày xưa nữa rồi. Thế thì thật tội nghiệp Nam Phong.

- Tường Vi! Tôi với cô sẽ tham gia. – Thu Lan nói.

- Tôi không thích tham gia. – Tường Vi trả lời lạnh băng.

- Tại sao vậy? Cô sợ thua à? – Thu Lan cười nham hiểm.

- Tôi không thích tham gia mấy cái thứ vớ vẩn đó!

- Vậy thì cô nhường lại Nam Phong cho tôi nhé!

- Cô... Được! Tôi đồng ý. – Tường Vi trả lời. Cô đang sôi máu vì những lời khiêu khích của Thu Lan.

Trong giờ họp lớp, cô giáo chọn ra ba nam và ba nữ để tham dự. Không nằm ngoài dự đoán của học sinh. Cô chọn ba nam: Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam và ba nữ: Tường Vi, Thu Lan, Tâm Ly. Kevin thì cô chọn cũng được nhưng anh là ngôi sao teen, nếu chọn thì cuộc chơi sẽ không còn công bằng. Kevin biết vậy nên dù tức tối vì không được tham gia anh vẫn phải cố hiểu cho cô giáo đáng kính của anh.

Tan học, năm cô bạn thân đi cùng nhau (giờ có thêm Ái Hương. Mẹ cô cũng không biết cô ở đây).

- Chị! Chị định làm gì để có phiếu bầu? Chị nhất định phải là công chúa để thắng đồ phũ thủy kia. – Ái Hương hăm hở nói.

- Chị cũng không biết. Chị nghe nói là nhà trường sẽ tổ chức ca nhạc vào mỗi sáng qua loa phát thanh của trường và do những thí sinh tham gia. Chị nghĩ là hát chứ nếu đờn nào múa thì đến mẹ nó cũng không xem được. – Tường Vi trả lời.

- Chị hát hay mà. Mấy năm trước em có nghe chị hát một mình trong phòng.

- Ủ! – Tường Vi trả lời rồi tất cả đi về biệt thự Blue Rose.

....

Ngày thứ nhất, sáu thí sinh của lớp 12B4 tham gia. Công nhận là họ chỉ có cái mặt đẹp chứ hát thì... Ôi! Đến vịt đực còn hát hay hơn. Rồi đến ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư là các lớp khác hát. Đến ngày thứ năm...

“Girl I know that it’s been so long. And I admit that I was wrong. The one at fault was me. But I can’t seem to run away. Thinking ’bout it every day. I can’t forget these memories. Though I shouldn’t be surprised. There’s teardrops forming in my eyes. Why did I. Sit there and watch you walk away. I thought that time would help me heal. All this pain I have to feel. But I’ll always remember the days.” – Lời bài hát “On rainy day” được phổ nhạc tiếng Anh vang lên. Giai điệu du dương cùng với những giọng hát thiên thần. Họ đã làm bao học sinh rung động. Và kết quả là gì mọi người cũng biết. Được vào vòng chung kết là học sinh lớp 12A1.

Thu Lan sung sướng. Đang định đi vận động để mọi người bầu phiếu ịnh thì nhận được thông báo là chỉ bầu phiếu lúc các thí sinh hoàn thành phần thi và không được vận động hay hối lộ những học sinh khác bầu ịnh. Vì đó là ăn gian. Thu Lan ỉu xiu. Vừa vào lớp cô ta thấy Tường Vi và Nam Phong đang đùa nhau rất thân thiết thì lại tức giận. Thu Lan lại gần và ... “Chát” – Một tiếng tát rất giòn giã. Nam Phong ngạc nhiên với vết bàn tay hằn đỏ trên mặt.

- Cô làm cái gì vậy? – Tường Vi bất bình hỏi.

- Tôi làm gì thì kệ tôi. Nam Phong! Sao cậu giám thất hứa! Cậu đã hứa là không cười với ai khác ngoài tớ mà. – Cô ta trả lời Tường Vi xong rồi quay ra Nam Phong. Cô nhớ năm năm về trước.

Một cô bé bị mấy đứa đàn anh bắt nạt, cướp của. Bỗng có một cậu bé ở đâu từ trên nóc nhà gần đó nhảy xuống, nói là có chuyện bất bình nên không thể làm ngơ.

- Mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Được thôi! Tao ày toại nguyện cái mong ước vớ vẩn của mày. Tụi bay! Xông lên. Đánh nó nằm viện một tuần. – Thằng nhóc đô con nhất ở đây lên tiếng.

Rồi cả bọn nhóc xông vào đánh nhau. Nhưng vì “nhỏ mà có võ” nên cậu bé đó dễ dàng đánh bại bọn chúng. Nhưng rồi một thằng nhóc tóm chân cậu bé nên cậu bé ngã ra và bị bọn chúng đánh.

- Các cô các bác ơi! Ở đây có đánh nhau. Có ai ra giúp cháu với. Bọn cháu bị đánh rồi! – Cô bé đó lập tức dùng đến chiêu 50% có tác dụng đó. Ai ngờ bọn kia tin thật liền chạy tán loạn rồi trốn mất khi có người lớn thật.

- Ê! Bọn nhóc kia! Đứng lại! Con cái nhà ai mà hư hỏng thế không biết. – Một người phụ nữ rất đẹp đi qua và nghe thấy giọng một cô bé. – Cháu à! Ra xem bạn cháu có sao không kia.

- Bạn gì ơi! Bạn sao không? Bạn có bị gì không? Bạn ổn chứ? Có cần đi bệnh viện không? – Cô bé đó khóc khi thấy bộ dạng thảm thương của cậu bé đó.

- Này nhóc! Đưa tay chân ra đây ta băng bó cho.

Người phụ nữ đó nói rồi lôi tay và chân cậu bé băng bó mà không để cậu í ới câu gì. Xong đâu đấy, người phụ nữ có việc phải đi. Để lại hai đứa trẻ chơi với nhau.

- Bạn tên là gì? – Cậu bé hỏi.

- Mình là Thu Lan. Còn cậu?

- Mình là Nam Phong. Thôi! Gọi “cậu, tớ” cho thân thiện nhé. Gọi “bạn, mình” nghe cứ như người gặp lần đầu rồi sau này không gặp nữa ý.

Thu Lan ậm ừ. Hai đứa trẻ chơi với nhau khoảng một năm. Một hôm, Thu Lan dẫn Nam Phong lên ngọn đồi cỏ mà hai đứa vẫn từng chơi rồi cô bé ngồi đó khóc.

- Cậu có chuyện gì mà khóc thế? Nói xem nào! Đứa nào lại bắt nạt cậu? – Nam Phong ra vẻ hỏi.

- Không ... không phải.... hức hức... mà là.... nhà tớ... phải... hức hức... chuyển sang Anh. Hức hức... ba mẹ tớ... li hôn... Tớ sống với ba ở bên Anh... Khi tớ sang đó... cậu phải nhớ tớ mãi mãi đó nha. – Thu Lan vừa khóc vừa nói.

Nam Phong thấy Thu Lan nói thế cũng buồn. Người bạn thân nhất của cậu chuyển đi. À không phải... Người cậu yêu lúc đó chuyển đi. Cậu sao có thể vui.

- Lan ngốc! Đương nhiên rồi! Và ngoài cậu ra, tớ sẽ không cười với cô bé khác. – Nói rồi cậu đặt một nụ hôn lên đôi má hồng hào của Thu Lan làm má cô bé đỏ lên.

Ngày hôm sau, Thu Lan đi ra sân bay. Nam Phong không thể tiễn cô bé nên cô bé thấy cũng buồn buồn.

Cả hai đang nhớ về kỉ niệm đẹp đó. Nam Phong cúi gằm không biết phải nói gì hơn, chỉ lí nhí:

- Tớ xin lỗi, Thu Lan! Chỉ là tình cảm đó không thể ép buộc. Giờ tớ chỉ yêu mỗi Tường Vi thôi! Mà thôi! Để khi khác nói chuyện đi. Cả lớp đang nhìn...

- Tớ mặc kệ! Cho dù cậu có yêu ai thì cậu vẫn là của tớ. – Thu Lan tức giận rồi chạy ra ngoài. “Tường Vi! Cô hãy nhớ ngày hôm nay! Cô sẽ thua nhanh thôi. Cô sẽ mãi mãi không có được Nam Phong đâu. Cậu ấy là của tôi.” Rồi cô chạy ra sau trường ngồi khóc một mình.

18. Chương 18 : Cuộc Chiến Dành Hoàng Tử.(tiếp)

Hôm nay là thứ bảy của tuần tiếp theo sau khi đã chọn được những gương mặt sáng giá của lễ hội Gia mùa của trường THPT A. Nhà trường cho học sinh được nghỉ. Một phần là để học sinh thoải mái khi sắp phải ôn thi và thi học kì I. Một phần nữa là để các gương mặt sáng giá có thời gian chuẩn bị tiết mục trong lễ

hội để họ dự thi. Còn việc bầu phiếu là học sinh nhắn tin đến tổng đài của trường và đã có máy tính sắp xếp phiếu bầu.

Tường Vi thức dậy muộn. Đi xuống dưới phòng khách không có ai. Vào phòng ăn, cô nhìn trên bàn ăn có một mảnh giấy nhỏ có ghi:

“Bọn tớ đi chọn đồ cho Tâm Ly ở chỗ Angle ý! Xong xuôi rồi cậu đến đây nha.

Ngọc Lan. ^_~”

Tường Vi ăn sáng xong lên phòng thay đồ rồi đi ra ngoài cổng biệt thự. Hôm nay cô phải gọi taxi vì xe cô hôm qua bị đâm vào... cột điện. Đen thật đó. Vừa mới bước ra khỏi cổng, Tường Vi bị một người lạ mặt lấy khăn mùi xoa có tẩm thuốc mê bịt miệng lại. Cô ngất đi.

Ở cửa hàng đồ hiệu Angle, các cô gái vẫn đang chọn đồ. Tâm Ly được chọn một bộ đồ ưng ý. Một chiếc váy hồng ngắn hơn đầu gối một chút, phần váy bông lên trông rất đẹp. Trông cô như công chúa vậy. Đi với bộ váy là một đôi giày cao gót cũng màu hồng. Cô dự định ngày mai – chủ nhật sẽ định làm tóc xoắn nhẹ để hợp với bộ váy nhẹ nhàng và nữ tính này.

- Này! Sao Vi lâu đến nhỉ? – Ngọc Lan sốt ruột hỏi.

- Hay là cậu ấy ngủ nướng. Bên Anh cậu ấy cũng hay thế lắm. – Tâm Ly và Lan Phương trả lời.

- Các cậu nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi. Mười rưỡi rồi chứ ít gì. Mình có linh cảm không hay. – Ngọc Lan nói, vẻ lo lắng.

- Ủ ha! Hay gọi cậu ấy đi.

Lan Phương gọi vào điện thoại Tường Vi, có tiếng bắt máy, cô hỏi luôn:

- Vi! Đến đây đi! Cậu làm gì vậy? Bọn tớ lo lắm có biết không hả.

- Bọn mày lo cho nó à? Để xem bọn mày có tìm được nó không đã! Hahaha. – Một tiếng con trai vang lên làm Lan Phương giật mình.

- Vi ... có chuyện rồi! Có người đã bắt cóc Vi. – Lan Phương xanh mặt trả lời.

Ái Hương đang chọn quần áo cũng xanh mặt lại.

- Tại sao lại có người bắt cóc chị ấy? Mà lại đúng ngày trước lễ hội thể này. Chỉ có một người có thể làm chuyện đó...

- Thu Lan – Tất cả đồng thanh nhưng không ai đi tìm cô ta vì kiểu gì cô ta cũng chối.

Họ về biệt thự và lên phòng Tường Vi, hỏi mọi người làm có thấy ai bắt cóc Tường Vi hay không. Mọi người đều trả lời là không vì họ không ra ngoài. Bỗng tiếng Tâm Ly reo lên sung sướng:

- Ahhh! Có thể tìm thấy Vi rồi. Có thể tìm thấy rồi.

Tất cả chạy lên phòng Tường Vi, nơi Tâm Ly đang sung sướng.

- Sao? Có thể tìm thấy sao?

- Ủ? Các cậu nhìn này. – Tâm Ly giơ cái hộp đựng toàn kẹp tóc. Nhưng chỉ có một chỗ thiếu.

- Cậu đùa tớ à? Cái hộp đựng kẹp tóc thiếu mất một cái mà cũng...

- Quan trọng không phải hộp đựng mà là kẹp tóc. – Tâm Ly ngắt lời Ngọc Lan. – Ngày còn ở bên Anh, tớ mua cho cậu ấy cái kẹp tóc. Sau đó tớ lấy con chip vừa có thể thu âm thanh, vừa có thể định vị của chú tớ đặt lên cặp tóc. Mấy năm nay cậu ấy không phát hiện ra. Hôm qua tớ có vào kiểm tra cái cặp tóc và thấy con chip vẫn ở đó. Tớ đã dặn là hôm nay cậu ấy phải dùng cái kẹp đó. Thật là may mắn. Thôi, các cậu nhìn vào điện thoại của tớ đi.

Tất cả nhìn vào điện thoại. Và ngạc nhiên là nơi nhốt Tường Vi lại ở nhà kho cũ của trường.

- Ư... ư... Ở đâu mà tối vậy? – Tường Vi từ từ mở mắt.

- Cô đang ở nhà kho của trường THPT A đấy. Cô cảm thấy đang rất mệt đúng không? Cũng phải thôi. Thuốc mê này là làm người ta sẽ mệt mỗi suốt hai ngày. Nếu không có ai cho cô uống thuốc này thêm một lần nữa là cô sẽ mệt mỗi suốt hai ngày đấy. Khổ nỗi là thuốc này lấy độc trị độc là như thế đấy. Hahaha! Cứ ở lại đây đi. Sẽ không có ai đến cứu cô đâu. Nam Phong sẽ thuộc về tôi. – Thu Lan nói.

- Thu Lan... cô... đúng là... là... độc ác mà. – Tường Vi cố gắng nói.

Thu Lan không nghe thêm rồi khóa cửa thật chặt và đi ra khỏi trường.

Trong khi đó bốn cô gái đang đi tìm cô bạn của mình đã vào đến trường.

- Tường Vi! Cậu ở đâu? – Ngọc Lan gọi to như có cái thì cứng cứng đập vào đầu cô.

- Trời ạ! Đã nói là cậu ấy ở trong nhà kho của trường rồi. Cậu hô to thế nhờ bọn nó còn ở trong đó thì cậu tính sao. Tâm Ly vừa gõ vào đầu Ngọc Lan vừa nói.

- Ủ nhỉ!

Đứng trước cửa nhà kho của trường, ba cô nàng của Death không khó khăn mấy khi đập tung cánh cửa để cứu thủ lĩnh của mình. Còn Ái Hương cứ đứng đó ngưỡng mộ. Khi vào nhà kho, mùi ẩm mốc bốc lên làm bốn người khó chịu. Tường Vi ở giữa nhà kho. Trông cô tái xanh mặt.

Cả bốn đi vào để cứu Tường Vi ra thì...

- Á! Ui da! Đau quá! Cái quái gì thế này? – Ái Hương hậu đậu dẫm phải một đồng gì đó tròn tròn, màu trắng, và nhỏ.

- Cái này là thuốc mê làm người ta không thể hồi phục thể lực trong hai ngày. Điểm yếu của nó là chính nó tự giải lấy nó. Có nghĩa là: uống một viên sẽ như Tường Vi, uống hai viên một lúc hoặc uống một viên lúc đầu, sau đó uống thêm viên nữa là sẽ tỉnh táo và còn khỏe hơn trước. Cái này bán ra như là một thực phẩm chức năng. Ai quên, uống một viên là xong ngay đấy. – Ngọc Lan là chuyên gia về y học vì chị cô là một bác sĩ rất giỏi và dạy cô phòng khi trong nhà có chuyện khi chị cô không có ở nhà.

- Thế cho cậu ấy uống đi. Viên mới này. – Tâm Ly lấy trong túi ra một hộp thuốc mê đó. Ngọc Lan cho Tường Vi uống thuốc.

Khoảng 15 phút sau Tường Vi tỉnh lại đã thấy mình ở trên xe của Tâm Ly. Cô nói với tất cả là do Thu Lan làm nhưng dặn là đừng nói gì hết, giả vờ là chưa tìm thấy cô. Cô muốn cho cô ta một bất ngờ.

Tối chủ nhật, lễ hội Giao mùa được tổ chức.

Thu Lan hôm nay thật quyến rũ. Cô ta mặc đầm đỏ. Cổ đầm xẻ cao. Ai đi qua cũng phải ngoái nhìn. Cô ta đến chỗ của nhóm Tâm Ly đang đứng.

- Sao hôm nay Tường Vi không đi cùng các cậu nhỉ? – Thu Lan hỏi.

- Tổ không biết. Bọn tớ nghĩ là cậu ấy đi đâu đó để lấy cảm hứng trước khi thi nhưng đến giờ này cậu ấy cũng chưa về. Lan Phương đã gọi nhưng cậu ấy cũng không nói là Tường Vi đang ở đâu. Bọn tớ cũng lo lắm. Nhờ cậu ấy bị một kẻ “đê tiện” nào đó muốn cậu trở thành công chúa của lễ hội cũng nên. – Tâm Ly nói mỉa mai khiến cô ta tức sôi máu.

- Vậy thôi! Tổ đi chuẩn bị đây.

Ở đó không xa, chỗ có một góc tường che khuất, Tường Vi đã đứng ở đó cười thầm. Cách cô khoảng 5m có một người phụ nữ đang nhìn cô không rời.

- Xin chào các bạn học sinh yêu quý của tôi. – Kevin làm MC nói. – Bây giờ đã đến phần trình diễn của các thí sinh. Mong các bạn chú ý quan sát và bỏ phiếu cho họ. – Rồi giả bộ nói nhỏ. – Nhớ bỏ phiếu cho em gái tôi là Tường Vi và em rể tương lai của tôi là Nam Phong nhé. Và bây giờ là phần trình diễn của Hạ Thu Lan.

Hạ Thu Lan bước ra và trình diễn một bài hát sôi động. Tiếp theo đó là Vũ Cường và Thái Nam nhảy hiphop với kỹ thuật nhảy tuyệt đỉnh. Nam Phong và Tâm Ly “song kiếm hợp bích” đánh piano bài “Payphone”. Đến tiết mục của Tường Vi, MC Kevin giới thiệu:

- Và cuối cùng là tiết mục cuối cùng của đứa em gái đầy tài năng của tôi. TRƯỜNG TƯỜNG VI!

Thu Lan ở bên dưới sân khấu thắm mỉm cười nham hiểm. Một cô gái đi ra cầm theo cây đàn violong. Cô gái mặc một bộ váy bông màu trắng, tóc cô gái đỏ búi lên. Cô đeo mặt nạ. “Phải có người diễn thay à! Để xem cô cascadeur này diễn như thế nào?” Thu Lan nghĩ.

Cô gái bắt đầu kéo đàn. Giai điệu bài “Swan lake” lúc du dương, lúc réo rắt, lúc nhanh, lúc chậm. Tuy mọi người không thấy được mặt cô gái song nhìn vào ánh mắt như muốn nói lên ý nghĩa của bài hát, mọi người cảm thấy rất thích thú. Gần đến đoạn cao trào, cô gái không chơi nữa, thay vào đó là nhạc phát ra từ loa. Vẫn bài “Swan lake”. Cô gái quay lưng về phía khán giả, bỏ chiếc mặt nạ ra rồi bắt đầu múa bale. Rất mềm, dẻo, nhịp nhàng, cô gái làm các học sinh thích thú. Còn Thu Lan đang đắc chí cũng dần dần tái mặt. “Trường Vi! Sao cô ta có thể... Hừ! Còn phần bỏ phiếu nữa. Tôi vẫn chưa thua cô đâu.”

- Các bạn hãy vỗ tay ăn biểu diễn xuất sắc của bạn Trường Vi. – MC Kevin nói, cả trường vỗ tay đồng loạt. – Bây giờ là phần bỏ phiếu. Chúng ta có 30 phút để bỏ phiếu. Các bạn hãy soạn tin: LHGMmasothisinh rồi gửi đến tổng đài của trường. VD: Để bình chọn cho bạn Tâm Ly mã số 05 thì soạn tin: LHGM05 gửi đến tổng đài của trường. Nếu bạn nào không mang theo điện thoại phải nhờ điện thoại bạn khác thì hãy soạn tin: LHGMmasothisinh(tencuaban) rồi gửi đến tổng đài trường. Và bây giờ tổng đài đã được mở. Mời các bạn bình chọn, ăn uống và khiêu vũ thoải mái. Thời gian đếm ngược: 30 phút bắt đầu.

“Tích tắc, tích tắc...” Tiếng đồng hồ ở bảng điện tử của trường kêu lên, đếm ngược thời gian 30 phút. Trường Vi cùng Tâm Ly đi xuống phía dưới sân khấu, đi qua chỗ Thu Lan đang đứng nhìn Trường Vi sợ sệt.

- Chào Thu Lan! Không giống dự kiến của cậu phải không? Tổ cũng muốn kế hoạch của cậu thành công lắm. Tiến là... Chịu thua đi, thủ lĩnh Rose. – Khi đi qua, Trường Vi nói nhỏ vào tai Thu Lan.

Thu Lan giật mình. Cô ta ngạc nhiên vì Trường Vi biết cô ta là thủ lĩnh Rose mặc dù Thu Lan rất ít khi ra mặt và có một đàn em khác giả danh thay mình giải quyết một số việc của bang. “Trường Vi! Rốt cuộc cô là ai? Sao cô biết được việc đó?”

- Vi! – Tiếng Nam Phong gọi Trường Vi. – Tổ còn tưởng cậu không đến. – Rồi ôm cô.

Trường Vi mỉm cười hạnh phúc. Lâu lắm rồi, kể từ ngày ba cô mất, cô mới có được cái ôm ấm áp của người mình yêu thương.

- Sao đến muộn vậy? Tổ còn tưởng thuốc chưa hết tác dụng. – Ngọc Lan nói nhỏ vào tai Trường Vi.

- Hết từ hôm qua rồi. Chẳng qua người đông quá! Tổ phải chen nên hơi lâu thôi!

Rồi ai về đôi ấy ra khiêu vũ. Gia Minh và Nguyễn Hùng được mấy đàn em khối 10, 11 xinh xinh rủ đi khiêu vũ nên mặt hai nhóc thể hiện sự sung sướng thấy rõ. Trước đây thì mặt lạnh như tiền khi nhìn thấy con gái. Bây giờ hòa đồng hơn thì thế này đây. Đúng là con trai mà.

“Títtttttttttt” Một tiếng tít inh ỏi phát ra từ chiếc loa làm mọi người đang khiêu vũ phải dừng lại bịt tai.

- 30 phút đã hết. Sau đây tôi xin công bố kết quả. – MC Kevin từ đâu chạy ra.

Mọi người háo hức. Sáu thí sinh hồi hộp.

- Tôi xin công bố princess của chúng ta là... - MC nói ngập ngừng khi nhìn thấy kết quả đang cầm trên tay.

- ...là Trường Vi và Thu Lan. Năm nay chúng ta có hai nàng công chúa xinh đẹp. Còn hoàng tử là... Nam... Thái. Vâng prince của chúng ta là bạn Thái Nam. Có vẻ chàng trai hiphop đã đánh bại chàng trai lãng tử Nam Phong.

- Khoản đã. – Bỗng Trường Vi lên tiếng.

- Bạn có điều gì muốn nói chẳng? – MC hỏi.

- Cảm ơn những bạn bình chọn ình. Nhưng mình nghĩ một prince không thể có hai princess. Vậy nên mình sẽ không nhận phần thưởng này. Mình biết các bạn đã kì vọng và bỏ phiếu ình. Nhưng mình sẽ có hoàng tử riêng ình. Xin cảm ơn.

Thu Lan nghe xong tưởng mình đã dành phần thắng. Nhưng cô ta nhìn sang Thái Nam rồi sang Nam Phong đang cười nói với Tường Vi thì cô tức tối. Trên danh nghĩa thì cô ta thắng Tường Vi. Nhưng thực tế thì ngược lại. Thu Lan tức tối bỏ về. Tường Vi thắng 1 – 0.

19. Chương Ngoại Truyện 1

Từ ngày lễ hội giao mùa đó, Thu Lan thua 10 lần liên tiếp. Đúng là thảm họa đối với cô nàng.

- Tao không muốn chịu thua như vậy. – Thu Lan than thở với đứa bạn thân nhất trong bang Rose. – Tao không muốn mất Nam Phong. Theo mày thì tao phải làm sao? – Rồi sau đó cô ta bắt đầu rơi nước mắt.

Đứa bạn nhìn con bạn của mình mà thấy thương. Nhưng tình cảm làm sao ép buộc được nên đứa bạn Thu Lan bắt đầu khuyên:

- Thôi mày! Tình cảm là chuyện không thể ép buộc. Mà lời hứa đó đã lâu lắm rồi. Mày nên tìm người khác.

- Không! Tao không muốn.

- Vậy cô hãy hợp tác với tôi. Tôi sẽ giúp cô loại bỏ được con bé Tường Vi đó rồi cô sẽ có được người cô yêu.
– Một giọng phụ nữ trung niên vang lên.

- Bà là... - Thu Lan ngạc nhiên.

- Đúng! Ta là Trần Thị Thi.

- Bà muốn giúp tôi sao? Nhưng tại sao? Bà có thù với con bé đó à? – Thu Lan liên tiếp hỏi.

- Cô không cần biết nhiều đâu. Tôi với cô có chung một kẻ thù. Cô chỉ cần biết vậy thôi. Bây giờ tôi có việc phải đi. Thứ năm tuần sau tôi sẽ đưa ra kế hoạch và thực hiện luôn. Nếu còn gì thắc mắc thì gọi cho tôi. Danh thiếp đây.

Bà ta đưa danh thiếp cho Thu Lan rồi đi luôn.

“Cuộc chiến chỉ mới bắt đầu thôi! Tường Vi! Cô không bao giờ thắng được tôi đâu”

20. Chương 19 : Bắt Cóc

“Reng... reng... reng...” Điện thoại của Trần Thị Thi reo khi bà ta đang giải quyết công việc của công ty.

- Alo! – Bà ta trả lời bằng giọng danh thập.

- Mẹ! Mẹ khỏe không? – Đầu dây bên kia lên tiếng.

- Ái Hương... con... Bây giờ con đang ở đâu? Con có biết mẹ lo cho con lắm không?

- Con đang ở một nơi rất an toàn. Mẹ đừng lo.

- Con không thể về với mẹ sao?

- Mẹ! Mẹ không thể dừng lại sao?

- Mẹ làm thế chỉ vì...

“Tít... tít...”. Ái Hương đã cúp máy. Cho dù có nói như thế nào đi chăng nữa thì Ái Hương vẫn không đồng ý để bà ta làm như vậy.

“Cốc... cốc...” Có tiếng gõ cửa.

- Vào đi! – Bà ta trở lại với giọng danh thập.

- Chào bà! – Thu Lan bước vào.

- Cô đến rồi à? Vậy ta vào vấn đề luôn. Cô hãy đem những người này đến đây cho tôi.

- Được! Ngày mai bà sẽ có ba cô gái này. – Nói xong Thu Lan ra về.

Ở gần đó có một biệt thự khác. Trong ngôi biệt thự đó có một người phụ nữ nhìn vào màn hình laptop rồi nở một nụ cười nham hiểm. Nham hiểm hơn cả Trần Thị Thi.

Ngày hôm sau, tám giờ tối tại biệt thự nhà họ Hạ có buổi tiệc kỉ niệm 15 năm thành lập công ty Hạ Xuân. Ba cô gái bước vào trong. Ngôi biệt thự nhìn bên ngoài thật tĩnh lặng. Nhưng bên trong thì ồn ào, náo nhiệt.

- Chán ghê! Tường Vi sao lại không đi nhỉ? – Tâm Ly chán nản nói.

- Ủ! Nếu có cậu ấy. Bọn mình sẽ quây tới bởi nơi này. – Lan Phương nói.

- Quây? – Ngọc Lan hỏi.

- Nơi nào có tiệc thì nơi đó có bọn tớ đến quây. – Hai người còn lại đồng thanh.

Ba cô gái nhìn lướt qua buổi tiệc.

- Thôi về đi! Chán quá! – Ngọc Lan nói.

Cả ba người quay gót ra về. Ra chỗ xe limo đang chờ thì gặp Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam. Ba nàng nói là mệt muốn về trước nên ba chàng cũng không hỏi gì thêm. Lên xe, ba nàng đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì tự dưng ngủ mất. Tài xế đưa họ đến một ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố, nơi chỉ có cánh đồng hoang bao quanh.

Sáng hôm sau (sáng thứ bảy), trường THPT A đáng nhẽ ra là học nhưng được nghỉ. Cô nàng Tường Vi vẫn thức dậy sớm do thói quen dậy sớm để đến trường hàng ngày. Làm vệ sinh cá nhân xong, cô đi xuống phòng ăn và thấy hơi lạ.

- Bác Phúc ơi! Mấy đứa kia đâu rồi ạ? – Tường Vi hỏi khi thấy quản gia Phúc.

- Tiểu thư hỏi cô Tâm Ly, cô Lan Phương và cô Ngọc Lan ạ? Ba cô ấy không về nhà từ tối hôm qua. Tiểu thư không biết sao?

- Không về nhà? – Tường Vi ngạc nhiên.

- Tiểu thư! Tiểu thư có thư! – Một người làm chạy vào. Tay cầm phong bì.

Tường Vi cầm lấy phong bì, bóc nó ra và có một bức thư rất ngắn đánh máy:

“Ba người bạn của cô đang trong tay tôi. Bảy giờ ba mươi đến biệt thự Devil. Tôi sẽ cho người đến đón. Nếu cô có đem theo người thì cô liệu hồn đấy. Bạn cô không được chết trong bình yên đâu.”

Đọc xong, Tường Vi thần thờ làm rơi lá thư. Đúng lúc đó, Nam Phong, Vũ Cường và Thái Nam đến, Ái Hương và Tam Quý từ trong phòng của mình đi xuống. Thấy Tường Vi đang thần thờ, tất cả chạy lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ái Hương đang đi thì đá phải một tờ giấy. Cô nhặt lên đọc và gương mặt cũng thần thờ không kém Tường Vi rồi chạy ra ngoài.

- Ly, Phương và Lan bị bắt cóc rồi. Các cậu ấy đang ở trong biệt thự Devil. – Tường Vi bắt đầu hoàn hồn.

- CÁI GÌ! – Tất cả đồng thanh.

- Khoan đã! Ai bắt cóc mấy cậu ấy? Biệt thự Devil... Lẽ nào là... - Thái Nam nói. Có vẻ như anh đã đoán được ra là ai.

Biệt thự Devil là một ngôi biệt thự giữa cánh đồng hoang. Buổi sáng nhìn nó rất đẹp. Nhưng buổi tối nó giống như nhà ma vậy (cũng không đến nỗi. Chỉ vì nó ở giữa cánh đồng hoang). Đó là ngôi biệt thự của Trần Thị Thi. Nếu có ai chết ở đó cũng không ai để ý.

- Bấy rưỡi tối phải có mặt ở đó. Tớ phải đi một mình. – Tường Vi nói tiếp.

- Không được! Tớ không để cậu đi một mình. – Nam Phong hét toáng lên.

- Vậy thế này. Chị cứ gặp bà ta. Còn bọn này sẽ đi cứu ba chị ấy. Cứu xong thì quay lại cứu chị. OK? – Nguyễn Hùng lập kế hoạch ngắn gọn.

- OK! – Tất cả đồng thanh.

Tường Vi thì ra ngoài gọi cho sư phụ Trần Đức Thắng để xin trợ giúp. Nhưng ông trùm lại không thể quyết định vì trên ông còn có một người nữa. Người đó là con của ông trùm đời trước đã lập ra thế giới ngầm. Còn ông trùm hiện tại chỉ là cái danh để giải quyết các công việc dễ dàng hơn. Chẳng ai biết về chuyện này, kể cả Trần Thi Thi. Chỉ có ông và người đó biết.

Cả ngày hôm đó, tất cả như đang ở trên đồng lửa, lo lắng không yên.

21. Chương 20 : Sập Bẫy

Ở một ngôi biệt thự cổ, một người phụ nữ tay cầm rượu vang Pháp, mắt nhìn vào màn hình vi tính. Có một người đàn ông bước vào.

- Phu nhân! Sao bà không ra mặt mà cứ lảng lạng theo dõi như thế này? – Người đàn ông đó nói.

- Ta muốn xem kịch. – Người phụ nữ trả lời lạnh băng rồi cười nham hiểm. Người đàn ông đó không dám nói thêm câu nào nữa.

Bảy giờ mười lăm phút, tại nhà Tường Vi có một chiếc xe limo đợi sẵn ở cổng. Trong biệt thự...

- Tổ phải đi. Nhớ kế hoạch đó. – Tường Vi dặn.

- Nhớ rồi nhớ rồi. Tính mạng các cậu ấy quan trọng hơn chứ gì. Cậu cứ nhắc suốt. Nhưng tớ cũng lo cho cậu lắm... - Nam Phong nói.

- Được rồi! Tớ đi đây.

Tường Vi đi ra xe limo, lên xe và chiếc xe chuyển bánh đi mất. Cách đó khoảng 2km thì sáu chiếc moto đi theo nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Đến nơi, Tường Vi được một bà quản gia già dẫn vào gặp Trần Thi Thi. Trần Thi Thi ở một căn phòng rộng. Bà ta ngồi trên chiếc ghế xoay.

- Tôi đến rồi! Bạn tôi đâu? – Tường Vi hỏi giọng lạnh.

- Cô cứ từ từ. Bạn cô vẫn còn an toàn lắm. Hãy nhìn lên màn hình đi. – Bà ta chỉ tay vào màn hình đang sau bà ta.

- Thả bạn tôi ra! Tôi đến rồi mà bà còn muốn gì nữa? – Tường Vi hét lên.

- Cô cũng nóng vội quá nhỉ? Vậy tôi sẽ nói luôn. Tôi sẽ cho cô đoàn tụ với gia đình cô. À còn sư phụ Trần Đức Thắng của cô nữa chứ nhỉ. – Bà ta lại chỉ vào màn hình đang sau Tường Vi. – Tôi sẽ cho sư đồ cô gặp nhau ở thế giới bên kia. Tuy là anh tôi nhưng tôi có giết người nào đó cản đường tôi.

Bên ngoài biệt thự Devil...

- Nam Phong, Thái Nam và tớ sẽ tìm ở bên này. Tam Quỷ, các cậu tìm ở bên kia. – Vũ Cường phân chia.

Hai nhóm đi hai hướng khác nhau. Nhưng tất cả không biết, bà ta đã lắp thiết bị theo dõi mini. Mọi người có thể đoán được. 20 phút sau, họ bị bắt ngay lập tức.

“Reng... reng... reng” Điện thoại của bà ta reo.

- Alo!

-...

- Được! Nhốt cùng với ba con nhỏ đó. – Bà ta trả lời.

Tường Vi nghe thấy thế, biết là kế hoạch thất bại.

- Cô giỏi lắm. Nhưng vẫn chưa thông mình bằng ta. Cô vẫn chỉ là con nhỏ miệng còn hôi sữa thôi. – Bà ta thay đổi xưng hô rồi vỗ tay ba cái, có ba người đi vào. – Đưa cô ta vào nhà kho. Khóa chặt cửa lại.

Tường Vi chuẩn bị bị lôi đi thì... Ái Hương xông vào ngăn cản không cho bà ta đưa Tường Vi đi.

- Hương! Mẹ đã bảo là phải ở trong phòng cơ mà. Sao con ra ngoài này được?

- Mẹ ơi! Dừng lại đi! Con xin mẹ đấy! Dừng lại đi! – Ái Hương vừa khóc vừa cầu xin.

Tường Vi cũng thấy thương Ái Hương liền nói:

- Chăm sóc Nam Phong giùm chị - Rồi cô bị ba người đó lôi đi.

Ái Hương suýt ngất. Trần Thi Thi vội ra đỡ con.

- Đưa nó về phòng. – Bà ta ra lệnh. Người làm ra đỡ Ái Hương và đưa cô về phòng.

Trần Thi Thi nhìn thấy Ái Hương đã về phòng liền xuống nơi nhốt Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan, Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam và Tam Quý.

- Đồ rắn độc! Thả bọn ta ra ngay. – Giọng Tâm Ly hét.

Bà ta vừa mới xuống nghe thấy thế, liền chạy một mạch đến Tâm Ly. “Chát” Bà ta chát thẳng vào mặt Tâm Ly.

- Con ranh! Mày muốn chết thì cứ nói. – Bỗng bà ta đổi sắc mặt từ tức giận sang cười cợt nhả. – À không! Ta phải để mấy đứa ranh chúng mày nhìn thấy con bé đó chết như thế nào. Còn cả ông trùm nữa chứ nhỉ. Đưa mấy đứa nó ra trước nhà kho. – Rồi bà ta đi thẳng.

Cách đó không xa, có một chiếc oto sang trọng. Trong xe là một người phụ nữ. Đó là người ở ngôi biệt thự cổ.

- Còn năm phút nữa. Đi thôi! – Người phụ nữ đó nói.

- Vâng thưa phu nhân. – Người đàn ông đó nói.

Hai người đó đi bộ vào biệt thự Devil một cách bí mật. Nhưng họ không vào mà đi đến nhà kho, nơi nhốt Tường Vi và Trần Đức Thắng.

Trong nhà kho, sau khi vào trong đó, Tường Vi bị người ta cho “ngủ” thuốc mê. Trần Đức Thắng và Tường Vi ngất đi ngay sau khi ngủ gật đó trong khi chưa bàn được kế hoạch thoát ra.

- Còn một phút nữa! Haha! – Bà ta cười.

- Con mụ độc ác! Bà định làm gì Tường Vi? – Ngọc Lan tức giận hỏi.

- Làm gì ư! Trong đó có một quả bom hẹn giờ! Nó sắp nổ rồi. Ta sẽ được làm trùm của thế giới ngầm. Haha.

- Bà thật độc ác! – Tất cả đồng thanh.

- Quá khen! Còn 10 giây... 9 giây... 8...7...6...5...4...3...2...1.

“BÙM!” Tiếng nổ phát ra từ nhà kho. Và nơi đó bốc cháy. Bà ta chỉ nói hai câu rồi đi mất:

- Ta không giết bọn mày là may lắm rồi đó. Đưa Ái Hương về. – Sau đó bà ta lên xe và đi mất.

Tất cả đợi lửa tắt thì mới xông vào nhà kho và thấy hai cái xác đen thui. Một của đàn ông, một của một cô gái trẻ. Tất cả đều sưng sờ. Nam Phong nhìn cái xác của cô gái tay cầm chiếc tai nghe bluetooth có hình trái tim giả khuyen tai mà anh đưa cô trước khi đi. Anh khóc nhưng nước mắt cứ chảy vào trong. Mọi người biết anh đau lắm. Người anh yêu đã ra đi. Mọi người cũng đau lắm vì thủ lĩnh Death của họ, người bạn thân thiết của họ cũng ra đi. Họ lặng lẽ đưa hai cái xác về và chôn cất trong một khuôn viên của một ngôi chùa cần thận. Từng ngày tháng qua đi. Họ sống trong nỗi nhớ Tường Vi, cô gái xinh đẹp, thủ lĩnh tốt, người bạn tốt của họ. Những ngày tháng buồn trôi đi. Nhưng không phải là họ không lên kế hoạch trả thù. Nhưng có lẽ để kế hoạch kĩ lưỡng hơn thì họ phải chờ vài năm. Còn Nam Phong. Anh từ một anh chàng thân thiện giờ đã thành người “băng”.

Từ sau vụ đó, Nam Phong không giao tiếp với bất kì ai. Trừ tám người kia và trừ Ái Hương. Lúc đầu anh cũng hận Ái Hương vì cô là con của kẻ thù. Nhưng Ái Hương đã kể lại lời Tường Vi nói trước lúc đi. Cô cũng đau lòng trước cái chết của Tường Vi.

Thu Lan thì sao? Cô ta bây giờ vui vẻ vì Tường Vi đã không còn. Cô ta cố gắng tiếp cận an ủi Nam Phong. Cô ta còn nói cô ta chấp nhận là người thay thế để Nam Phong có thể vui vẻ trở lại. Nam Phong đang đau buồn nên không nghi ngờ gì cả. Thu Lan giờ đã là người yêu của anh nhưng không có nghĩa là anh hết yêu Tường Vi. Chỉ là Thu Lan là dụng cụ mà Nam Phong lợi dụng để quên đi cái nỗi đau đó

Trần Thị Thi lúc này đang sung sướng ngồi trên chiếc ghế trùm thể giới ngằm. Nhưng bà ta không biết rằng, thần chết đang ở ngay sau bà ta, chờ duyên đời của bà ta hết để thần chết có thể đưa bà ta xuống địa ngục.

“ TRẦN THI THI! BÀ KHÔNG PHẢI LÀ CON NGƯỜI! BÂY GIỜ KHÔNG CÒN TƯỜNG VI! CHÍNH NGƯỜI CHÚNG TÔI SẼ QUYẾT BẢO THÙ CHO CẬU ẤY”

~ The end ~

22. Chương Ngoại Truyện 2 : Giữa Tường Vi Và Tác Giả)

- Tác giả đâu! Mau ra đây.

Min Phạm đang ngủ thì tự nhiên có tiếng gọi. Min Phạm ra mở cửa thì...

- Oh my god! Con lạy các chúa trời, lạy các thánh, lạy bồ tát! Con có làm gì nên tội đâu để hồn hương Tường Vi về tìm con thế này.

- Hồn cái gì mà hồn! Tôi đã chết đâu mà cậu bảo hồn! Thay cái chữ “The end” bằng chữ còn tiếp cho tôi! Không thì...

- Hả? Được được! Ở mà cậu không chết thật à? – Min Phạm ngây ngơ trả lời.

“Cốc” một cái cốc vào đầu Min Phạm đau điếng.

- Cậu dám bảo tôi chết! Sửa lại hết cho tôi. – Rồi Tường Vi bỏ đi. Cạnh Tường Vi là một người phụ nữ.

- Hic! Bạo lực quá! Nam Phong mà làm gì nên tội chắc bị Tường Vi dẫn như tử ra quá!

P/s: Các bạn chờ đọc chap 21 nhé! Chap 19, 20 Min Phạm viết hơi chán vì không có kinh nghiệm viết truyện hành động. Hihi! Thôi! Các bạn chờ chap 21 vậy.

23. Chương 21 : Kim Eun Yoo

Năm năm sau...

Một anh giám đốc đẹp trai, tài giỏi đang làm việc ở Fashion Nguyễn (Công ty thời trang trong top 3 thế giới). Đó là Nam Phong. Fashion Nguyễn là công ty của nhà anh. Ba anh bị bệnh nặng nên đã chuyển giao công ty sang cho anh ngay sau khi anh tốt nghiệp đại học. Anh hiện đang làm việc ở chi nhánh bên Hàn Quốc để quên đi đau khổ.

“Reng...reng...” Điện thoại của Nam Phong reo.

- Alo! – Nam Phong trả lời điện thoại.

- Ê! Đi chơi không Phong? – Giọng Vũ Cường rõ to ở đầu dây bên kia. – Bọn tớ đang đợi ở dưới đó.

- Ừ! Đợi đó đi! – Rồi Nam Phong cúp máy.

Ở dưới đại sảnh của công ty anh (tuy chỉ là chi nhánh nhưng cũng rộng không kém) đã có đầy đủ mọi người: Vũ Cường, Thái Nam, Tam Quý, Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan, Kevin (phải cả trang không thì mọi người phát hiện đi với Ái Hương), Ái Hương và ... Thu Lan.

- Mọi người định đi đâu? – Nam Phong hỏi.

- ĐI BIỂN! – Tất cả đồng thanh rõ to làm mọi người trong sảnh giật mình nhìn họ.

- Thế đi bộ ra đấy nhá! – Kevin ý kiến.

- Được. – Tất cả lại đồng thanh.

Rồi mọi người cùng nhau cười đùa đi ra biển. Thật ra, mọi người chưa quên Tường Vi đâu. Chỉ là sống vui vẻ một chút để Tường Vi ở bên kia đỡ buồn vì họ thôi.

Vũ Cường, Thái Nam, Thu Lan sau khi học đại học xong thì ba mẹ đã giao việc công ty cho họ rồi. Còn Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan và Tam Quý nhảy cóc nên được giao việc công ty sớm hơn. Có thể nói họ là những giám đốc trẻ nhất hiện giờ. Kevin thì đường công danh sự nghiệp của cậu ngày càng sáng lạng. Ái Hương thì không chịu nhận việc ở công ty Trần Thi nên cô mở cửa hàng đồ handmade do chính bàn tay khéo léo của cô làm. Rất ăn khách. Cửa hàng của Ái Hương bán rất chạy nên cô thuê thêm những bạn sinh viên cần làm việc bán thời gian để giúp cô trong những lúc nhiều hàng cần làm. Nói chung mỗi người đều có những công việc riêng. Nhưng thật ra họ luôn bàn kế hoạch trả thù Trần Thi Thi.

Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam vẫn là thủ lĩnh của Die. Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan và Tam Quý vẫn ở trong Death. Tâm Ly thì lên làm chị cả, Lan Phương và Ngọc Lan lần lượt là chị hai, chị ba. Ba thủ lĩnh phải nói là Tường Vi từ chức, muốn nghỉ ngơi nên mọi người trong bang không ý kiến gì. Hai bang Death và bang Die vẫn là liên minh với nhau và luôn lần lượt xếp thứ tự nhất, nhì trong các bang.

Trần Thi Thi vừa là Chủ tịch Hội đồng quản trị, vừa là trùm của thế giới ngầm nhưng bà ta vẫn làm tốt hai công việc. Nhưng việc bà ta giết người thì không thể nào tha thứ...

Nam Phong đang đi trên bờ biển thì đụng phải một cô gái mặc một chiếc váy màu xanh biển, tóc mượt xõa ngang vai. Cô gái ấy ngã.

- Cô có sao không (tiếng Hàn)? – Nam Phong luống cuống đỡ cô gái đứng dậy.

- Cám ơn anh! Tôi không sao!(tiếng Hàn) – Cô gái đó nói rồi ngẩng lên nhìn Nam Phong.

- Tường Vi! Cậu còn sống sao? – Nam Phong nhìn cô gái đó. Quả thực rất giống Tường Vi.

- Xin lỗi anh! Tôi không phải Tường Vi. Tôi chỉ biết nói tiếng Hàn và tiếng Anh thôi. (tiếng Hàn) – Cô gái đó nói.

Nam Phong chợt nhận ra cô gái đó nói tiếng Hàn rất trôi chảy chẳng bù cho Tường Vi lúc trước. Thích học tiếng Hàn lắm. Cũng nói được nhưng vẫn ngắc ngứ, phát âm không chuẩn như cô gái này.

- Tôi xin lỗi! Cô có thể cho tôi biết tên được không? Mà cô bao nhiêu tuổi? (Tiếng Hàn) – Nam Phong hỏi.

- Tôi là Kim Eun Yoo. Cứ gọi tôi là Yoo. Đây là danh thiếp của tôi. Có cả ngày tháng năm sinh của tôi đó. Có chuyện gì thì gọi vào số điện thoại in trên danh thiếp.(tiếng Hàn) – Eun Yoo đưa danh thiếp ra.

Nam Phong nhìn danh thiếp một lúc rồi nói:

- Chúng ta bằng tuổi rồi! Vậy gọi bằng “cậu, tớ” đi! (tiếng Hàn)

Eun Yoo ngẫm nghĩ một lúc rồi đồng ý.

- Tớ sẽ giới thiệu các bạn của tớ với cậu. (tiếng Hàn) – Nam Phong hăm hở nói.

- Ừm (chữ này nước nào cũng có) – Tường Vi trả lời.

Hai người đi về phía có mọi người đang ở đấy. Thấy Eun Yoo, tất cả ngạc nhiên không nói nên lời.

- TƯỜNG VI! – Tất cả trừ Nam Phong đồng thanh.

- Ấy! Cậu ấy là Kim Eun Yoo chứ không phải Tường Vi. Tường Vi không giỏi nói tiếng Hàn đâu. Eun Yoo chỉ biết tiếng Hàn và tiếng Anh thôi. Phải không Eun Yoo? (tiếng Hàn) – Nam Phong vội giải thích.

- Ừ! Tớ không biết tiếng của nước các cậu! (tiếng Hàn) – Eun Yoo trả lời.

- Nhưng sao khuôn mặt giống quá vậy? (tiếng Hàn) – Ngọc Lan hỏi thêm.

- Thì các cậu không biết chứ trên đời này có vô số người giống nhau. Chẳng qua không gặp được họ thôi.(tiếng Hàn)

- Ủi! Tớ cũng đã đọc được chuyện như thế này. Chúng ta bây giờ gặp được nhau coi như có duyên. Yoo à! Cậu làm bạn thân của bọn tớ nhé. (tiếng Hàn) – Ngọc Lan nói.

- Ủi! Từ nhỏ tới lớn tớ chưa có một người bạn nào thân thiết. Tớ sẽ không coi các cậu là bạn mà sẽ coi là người một nhà luôn (tiếng Hàn).

Eun Yoo đồng ý trở thành bạn thân với họ. Thu Lan nhìn thấy Eun Yoo thì bỗng sinh ghen ghét. Cô ta sợ Eun Yoo sẽ thay thế cô ta làm người yêu Nam Phong. Thu Lan lấy lý do là có công việc chưa giải quyết xong nên về trước.

Cả ngày hôm đó, những người bạn cười đùa và chơi với nhau rất vui vẻ. Mọi người cũng không ngờ rằng, Eun Yoo lại có tính cách đặc biệt giống Tường Vi như được đúc cùng một khuôn vậy. Nhưng Eun Yoo vui tính hơn Tường Vi và cô có nụ cười tỏa nắng.

Tối, tất cả nhà ai người nấy về. Eun Yoo và Nam Phong thì đi cùng một con đường. Hai người bước đi trên con đường ở thành phố Seoul.

- Phong nè! Tường Vi là ai? Có phải Tường Vi là một người rất quan trọng với cậu và với các bạn ấy không?(tiếng Hàn) – Eun Yoo bỗng hỏi.

- Tường Vi là một cô gái nhìn bề ngoài rất cứng rắn nhưng thật ra cậu ấy có rất nhiều tâm sự. Cậu ấy là người yêu tớ, là bạn thân của chúng tớ. Bọn tớ là một nhóm. (tiếng Hàn) – Nam Phong mất dợt buồn trả lời.

- Thế cậu ấy đâu rồi? Tớ thấy các cậu khi nhìn thấy tớ giống Tường Vi thì rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ cậu ấy đã...(tiếng Hàn)

- Ủi! Cậu ấy đi rồi! Thu Lan là người yêu mới của tớ. Nhưng tớ vẫn yêu Vi và chỉ coi Thu Lan như một người thay thế. (tiếng Hàn)

- Nam Phong à! Cậu không nên coi Thu Lan là một người thay thế. Như vậy sau này cả hai sẽ đau khổ nhiều lắm. Nếu cậu không yêu Thu Lan thì nên chấm dứt với cậu ấy. Tuy cậu ấy sẽ không tìm được ai giống cậu. Nhưng cậu ấy có thể tìm một người khác yêu cậu ấy.(tiếng Hàn) – Eun Yoo ra sức giải thích cho Nam Phong hiểu nếu anh coi Thu Lan là một người thay thế thì hậu quả như thế nào.

- Có lẽ cậu nói đúng. (tiếng Hàn)

- Thôi! Tớ vào nhà đây! Đây là nhà tớ đó.(tiếng Hàn) – Eun Yoo vừa nói vừa chỉ tay vào một ngôi nhà rất rộng mang những nét của quá khứ nhưng không kém phần hiện đại. – Cậu vào nhà tớ chơi một lúc không? (tiếng Hàn).

- Để khi khác! Giờ tớ phải về nhà để chuẩn bị cho cuộc hẹn với đối tác ngày mai. Chào cậu. (tiếng Hàn)

- Chào. (tiếng Hàn)

Eun Yoo nhìn theo bóng Nam Phong đã đi khuất thì thở dài rồi đi vào nhà. Khuôn mặt cô bây giờ buồn vui lẫn lộn...

- Mẹ Eun Yi ơi! Eun Yoo của mẹ về rồi nè!

- Eun Yoo về rồi à? Bảo ra biển chơi mà sao chơi lâu thế? – Một người phụ nữ đang ngồi đọc báo ở sofa nói vọng ra.

- Hôm nay con đã gặp cậu ấy và các bạn. – Eun Yoo trả lời.

- Vậy con có nói con là Tường Vi không?

- Không mẹ ạ! Nhưng con nghĩ các cậu ấy nghĩ con đã chết và có lẽ đang lên kế hoạch trả thù Trần Thi Thi.

– Eun Yoo chính là Tường Vi. Cái ngày hôm ấy cô đã được cứu thoát còn sự phụ của cô thì...

- Tại sao vậy?

Tường Vi không nói gì chỉ lặng lẽ đi lên phòng. Người phụ nữ được Tường Vi gọi là mẹ đã cứu cô vào cái đêm hôm đó. Còn cô gái bị chết cháy là một trong những người lôi Tường Vi xuống nhà kho. Cô gái đó đang cố gắng giữ Tường Vi ở lại trong nhà kho thì Tường Vi đạp cô gái đó một phát và cô ta bị đẩy vào trong nhà kho với quả bom còn năm giây thì nổ, không đủ thời gian để cô gái đó thoát nạn.

Tường Vi mở cửa phòng vào và nằm lên giường.

“Các cậu à! Các cậu sẽ sớm được gặp lại Tường Vi thôi! Lúc đó chúng ta hãy cùng nhau trả thù bà ta và Thu Lan nhé! Tổ sẽ không để các cậu hành động một mình đâu! Tổ sẽ bảo vệ những người bạn thân yêu của tổ. Tổ yêu các cậu. Tổ cũng yêu Nam Phong rất nhiều. Tổ hứa đấy.”

24. Chương 22 : Đối Tác Của Nam Phong

Sáng thức dậy, ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng của Tường Vi. Tường Vi đặt chuông báo thức mà còn dậy sớm hơn cả cái chuông đó. Vì hôm nay cô đi gặp đối tác của công ty. Cô là giám đốc công ty Kim Yan Fashion. – Một công ty thời trang đứng trong top 3 những công ty thời trang hàng đầu thế giới. Có thể nói công ty này xếp thứ hai trên công ty Fashion Nguyễn và sau công ty Angle Fashion. Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty là mẹ nuôi của cô – bà Kim Eun Yi. Bà Eun Yi nói sau này khi bà mất hay không còn khả năng làm việc thì sẽ giao hết cổ phần của bà cho cô.

Tường Vi mặc một chiếc áo font màu trắng có tay áo dài đến khuỷu tay và một chiếc quần bò mài, khoác ngoài là một chiếc áo gile nữ không cúc. Nhìn cô đơn giản nhưng không hề đơn điệu. Cô đi xuống phòng ăn để ăn sáng.

- Hi mom! Good morning! – Tường Vi chào buổi sáng mẹ nuôi Eun Yi khi bà đang đọc báo trong khi đợi đứa con gái nuôi của mình xuống ăn sáng.

- Chào con! Ngồi xuống ăn sáng đi con! – Bà Eun Yi đáp lại.

- Vâng!

Cả hai đang ngồi ăn thì bà Eun Yi hỏi Tường Vi:

- Tường Vi này! Con định giấu bạn con đến bao giờ?

- Con không biết nữa! Con nghĩ các bạn ấy đang lên kế hoạch trả thù cho con đó mẹ. Con biết các bạn ấy mà. Không trả thù thì không phải nhóm bạn thân của con nữa rồi.

- Ừm! Mà này! Con để ý con bé Thu Lan đi! Nó cũng góp một phần không nhỏ trong vụ bắt cóc ba đứa bạn con năm năm trước.

- Dạ được!

Rồi cả hai mẹ con ngồi ăn sáng.

Ở một cửa hàng café yên tĩnh, tiếng nhạc du dương. Nam Phong đang ngồi ở một chiếc bàn cạnh cửa kính nhìn ra đường. Anh đang đợi đối tác của mình. Đã tám giờ mà vẫn không thấy đối tác đâu, anh còn tưởng mình bị lừa. Nam Phong định ra về nhưng chẳng hiểu tại sao anh vẫn muốn ở lại chờ đối tác đó và... ngồi đọc báo.

- Sorry, I'm late. Are you Mr. Phong? – Bỗng có tiếng của một cô gái.

- Yes! Are you... - Phong chợt ngẩng lên và nhìn thấy Eun Yoo. – Oh, Yoo! Cậu là đối tác đó sao? (tiếng Hàn)

- Ừ! Công ty Kim Yan Fashion rất hân hạnh được làm đối tác của công ty Fashion Nguyễn. (tiếng Hàn)- Nói rồi Eun Yoo cười, đưa tay ra phía trước. Hai người bắt tay nhau.

- Chúng ta có duyên thật đó! (tiếng Hàn) – Nam Phong nói.

- Ủ! Nhưng bây giờ vào vấn đề công việc đã nhé! Xong sớm thì chúng ta ngồi uống café một lát. Chín giờ tới lại có việc rồi. (tiếng Hàn)

- Ủ.

Hai người bàn chuyện công việc rất vui vẻ và nhanh chóng kí được hợp đồng. Còn ba mươi phút nữa mới đến chín giờ. Nam Phong và Eun Yoo ngồi nói chuyện với nhau.

- Yoo nè! Cậu có người yêu chưa? (tiếng Hàn) – Nam Phong hỏi mặt đỏ lên.

- Chưa! Năm năm trước tớ có một người bạn trai giống cậu. Nhưng có chuyện nên chúng tớ phải xa nhau một thời gian. Không biết có quay trở về được hay không?(tiếng Hàn)

- Vậy trong lúc chờ đợi đó cậu có thể làm bạn gái tớ không? (tiếng Hàn)

Eun Yoo mặt hơi buồn buồn nhưng rồi cũng nhanh chóng trở lại với nụ cười đẹp rạng ngời. Cô nói:

- Ủ! Nhưng còn Thu Lan...(tiếng Hàn)

- Hôm qua trên đường về nhà, tớ thấy Thu Lan đi cùng một người con trai khác. Tớ không buồn... Tớ lấy có đó để chia tay cậu ấy rồi. (tiếng Hàn)

- Ủ! Vậy tớ đồng ý. – Eun Yoo lại cười.

- Ya hoo! – Nam Phong tự nhiên hét to lên làm mọi người phải chú ý. Anh biết anh lỡ nói hơi to, xấu hổ cúi gằm xuống. Còn Eun Yoo thì cười mỉm

“Ngốc ạ! Tớ là Tường Vi này! Tớ sẽ sớm cho các cậu biết sự thật! Sớm thôi! Đến lúc đó đừng có mắng té tát tớ nhé!” – Eun Yoo nghĩ.

Eun Yoo nhìn lên đồng hồ. Cũng gần chín giờ rồi. Đến lúc cô phải đi. Hai người tạm biệt nhau. Thật ra chín giờ Eun Yoo đi gặp một người để mua cổ phần của công ty Trần Thi. Công ty đó không yêu tại sao mấy năm nay lại có người đem những thông tin mật ra ngoài. Thời kì này rất khó khăn. Đã có rất nhiều cổ đông lớn nhỏ bán cổ phiếu của mình. Nhân những lúc đó, Tường Vi cùng mẹ nuôi mua hết những cổ phần được bán ra và cô trở thành cổ đông giấu mặt có cổ phần lớn nhất công ty Trần Thi. (công ty này trước và sau khi đổi tên vẫn là một công ty kiến trúc) Kế hoạch của cô đã bắt đầu.

“Trần Thi Thi! Trò chơi chưa kết thúc đâu! Tôi sẽ lấy lại tất cả! Tôi không để bà sống yên ổn vậy đâu.”

25. Chương 23 : Chạm Mặt

Trần Thi Thi đang giải quyết công việc ở chi nhánh công ty ở Hàn Quốc (trong truyện này thì đa số công ty phát triển mạnh nhất ở Hàn Quốc còn thực tế như thế nào cũng không biết nữa).

“Cốc... cốc... cốc...” Có tiếng gõ cửa.

- Vào đi! – Bà ta nói bằng giọng đanh thép.

- Thưa Chủ tịch. – Cô thư kí đi vào.

- Có chuyện gì?

- Các cổ đông của công ty ta muốn họp Hội đồng quản trị...

- Khi nào? – Cô thư kí chưa nói xong thì bà ta đã hỏi.

- Ngay bây giờ thưa Chủ tịch.

- Được! Bảo họ đợi ở đó! Tôi đến ngay.

- Vâng. – Rồi cô thư kí đi thẳng đến phòng họp.

Trần Thi Thi kí xong tờ giấy cuối cùng rồi cũng lên phòng họp luôn.

Vào trong phòng họp, có rất nhiều cổ đông lớn nhỏ đang ngồi đợi bà ta và một người nữa. Bà ta ngồi ở chiếc ghế to nhất đầu bàn dài.

- Chúng ta bắt đầu họp. – Bà ta nói.

- Khoan đã! Còn thiếu một người. – Một cổ đông nói.

- Ai vậy? – Bà ta hỏi.

- Một cổ đông lớn không kém cạnh gì Chủ tịch. Đó là cổ đông giấu mặt. Trong khi những cổ phần của công ty chúng ta được bán ra thì cổ đông đó đã mua hết. Còn nữa, hôm nay là ngày để bầu lại Chủ tịch Hội đồng quản trị mới. Chúng tôi nhận thấy bà đã không còn đủ năng lực nữa.

- Ai nói vậy? Tên cổ đông đó là gì?

- Kim Eun Yoo! Cổ đông đó là tôi! (tiếng Hàn) – Tường Vi (lúc này là Eun Yoo) bước vào phòng họp. Cô bước vào trước sự ngạc nhiên của mọi người. Không ai nghĩ một cô gái trẻ thế này lại là một cổ đông lớn của công ty.

- Đó không phải là Trương Tường Vi sao? – Các cổ đông xì xào. Trần Thi Thi thì mặt xanh lại.

Mặc cho nhiều lời bàn tán, Eun Yoo vẫn đi vào chỗ ngồi của mình ... cạnh Trần Thi Thi. Bà ta thấy cô ngồi bên cạnh mình thì giật mình.

- Bà là Chủ tịch Hội đồng quản trị! Lần đâu mới gặp! Chào bà! (tiếng Hàn) – Eun Yoo nói lạnh băng rồi đưa tay ra phía trước. Bà ta bắt tay lại.

- Bây giờ chúng ta vào cuộc họp. – Cô thư kí của Trần Thi Thi lên tiếng.

Cuộc họp diễn ra rất căng thẳng và kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ.

- Trước khi kết thúc buổi họp! Tôi muốn hỏi một câu. Có phải là các cổ đông định bầu lại Chủ tịch Hội đồng quản trị? (tiếng Hàn) – Eun Yoo hỏi.

- Đúng! Chúng tôi định bầu lại. Cô đây và bà Trần Thi Thi là hai người chúng tôi sẽ bầu. Cô không nhắc thì chút nữa chúng tôi quên mất.(tiếng Hàn) – Một cổ đông gần Eun Yoo nói.

- Được! Vậy ai bầu bà Trần Thi Thi. Xin giơ tay. – Cô thư kí hỏi nhưng chỉ có hai, ba cánh tay giơ lên.

- Vậy ai bầu cho cô Kim Eun Yoo? – Lần này thì các cánh tay đồng loạt giơ lên trừ ba người bầu cho Trần Thi Thi. Vậy là Eun Yoo là Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty Trần Thi.

Bỗng Eun Yoo bắt giắc hỏi:

- Trước đây tên công ty có tên là gì?(tiếng Hàn)

- Thừa tân Chủ tịch, đó là Tường Vi. (tiếng Hàn)

- Vậy đặt lại cái tên đó đi. Bây giờ tôi có việc phải đi. Trần Thi Thi! Dù gì bà cũng là cổ đông lớn. Vậy bà hãy làm phó Chủ tịch Hội đồng quản trị đi. Hãy thay tôi giải quyết mọi việc ở đây.(tiếng Hàn)

Tường Vi định đi ra ngoài cửa phòng họp thì Trần Thi Thi hỏi:

- Cô là Trương Tường Vi?(tiếng Hàn)

- Bà nhầm sao? Tôi còn chưa đặt chân đến Hong Kong. Mà nhà họ Trương lại ở Hong Kong nữa chứ. (tiếng Hàn) – Nói xong cô đi ra ngoài và ... về nhà.

Tường Vi lái chiếc xe của mình về nhà. Trên đường đi, cô cười sung sướng vì kế hoạch dành lại công ty đã thành công. Coi như đã hoàn thành bước đầu.

Về phần Trần Thi Thi. Bà ta cay cú vì bị mất chức bởi Eun Yoo. Và bà ta cũng không giờ hai người lại giống nhau đến vậy. Nhưng bà ta đã gạt bỏ ý nghĩ đó ngay lập tức bởi cái xác đó chắc chắn là của Tường Vi. Nhưng cuộc đời cũng đầy bất ngờ mà bà ta không thể biết được...

26. Chương 24 : Eun Yoo Gia Nhập Death

Hôm nay là chủ nhật, là cuối tuần. Nhóm đầy đủ các bạn rất thân thân, thân ời là thân rủ nhau đi đến khu vui chơi giải trí Everland. Dựa vào mô hình Disneyland của Hoa Kỳ, Everland là khu vui chơi giải trí hiện đại và hoành tráng nhất Hàn Quốc nằm ở ngoại ô Seoul. Với nhiều trò chơi hiện đại dành cho những ai thích cảm giác mạnh. Khi bạn kết thúc một trò chơi, ngay ở cổng ra, sẽ có hình ảnh chụp lại những khoảnh khắc thăng hoa nhất của chính bạn, đến nỗi nhiều lúc chủ nhân của nó cũng không nhận ra. Nếu thích bạn có thể trả tiền để nhận hình về, không thì chỉ ngắm nhìn cũng không sao. Nếu sợ cảm giác mạnh, bạn có thể đi dạo đến các vườn hoa rực rỡ màu sắc, thăm khu động vật hoang dã hoặc mua sắm tại các cửa hàng lưu niệm.

Trước khi vào, họ quyết định chia ra thành các cặp để bao quát nhau cho dễ: Nam Phong là Tường Vi (hiện là Eun Yoo), Tâm Ly và Vũ Cường, Lan Phương và Thái Nam, Ngọc Lan và Uy Vũ, Ái Hương và Kevin (toàn là những đôi yêu nhau), Gia Minh và Nguyễn Hùng (hai nhóc này không bị gay). Đầu tiên là đi cùng nhóm. Họ vào khu tàu lượn siêu tốc để thử cảm giác mạnh mà ở Hong Kong ít khi có được. Khi tàu bắt đầu đi lên đến độ cao phù hợp để chạy nhanh, các chàng cứ nắm tay các nàng. Gia Minh và Nguyễn Hùng thì thi nhau xem ai vào ảnh đi tàu lượn đẹp nhất. Hai nhóc này cứ ra sức cười trong khi tất cả đều... hét. Còn tiếp theo là đi cùng đôi. Đôi nào thích đi đâu thì đi nhưng mười một giờ trưa phải có mặt ở Global Fair.

Nguyễn Hùng và Gia Minh đi vào Zoo-Topia (sở thú). Hai nhóc này cứ nhìn thấy con nào buồn cười là cười phá lên ngay lập tức. Gọi là nhóc đúng là không sai mà (mặc dù đã tiếp quản công ty của ba mẹ mình). Tâm Ly và Vũ Cường đi vào Mystery Mansion để chụp ... hồn ma. Lan Phương và Thái Nam thì vào Magic Land. Ngọc Lan và Uy Vũ thì đến luôn Global Fair. Còn Eun Yoo và Nam Phong thì đến Fortress (Caribbean Bay) để đi dạo. Hai người đi dạo, nói chuyện vui vẻ. Bỗng Nam Phong hỏi:

- Yoo! Ba mẹ cậu là người như thế nào? (tiếng Hàn)

Eun Yoo bất ngờ với câu hỏi đó. Cô che dấu nỗi buồn qua hàng mi dài và cong vút của mình.

- Tổ mờ côi! Ba mẹ tớ đều mất do tai nạn. Hiện tớ sống với mẹ nuôi. (tiếng Hàn) – Eun Yoo trả lời.

- Trùng hợp thật! Cậu ấy cũng mất ba mẹ do tai nạn giống cậu. (tiếng Hàn) – Tự nhiên giọng Nam Phong hơi nhỏ.

- Cậu nói ai cơ! Cậu ấy? Tường Vi á?(tiếng Hàn) – Eun Yoo tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng cô biết “cậu ấy” là cô.

- Ủ! Cậu ấy sống với mẹ kế và em gái. Nhưng cậu ấy sống chẳng khác gì một nàng lọ lem hiện đại cả.(tiếng Hàn).

Eun Yoo không nói gì. Cô muốn giải tỏa những nỗi niềm trong lòng cô ngay bây giờ.

- Đợi tớ ở đây nhé! (tiếng Hàn) – Nam Phong nói rồi chạy đi. Eun Yoo không biết Nam Phong muốn làm gì nhưng cứ đứng đấy, thỉnh thoảng cúi xuống lấy tay nghịch nước.

“Phụt” Eun Yoo nghe thấy tiếng nước từ một khẩu súng nước và một tia nước lạnh toát vào lưng cô. Cô quay lại và thấy Nam Phong đang cầm hai khẩu súng nước, mặt cười toe toét như một đứa trẻ. Anh ném súng nước về phía cô. Cô bắt được và hai người bắt vào nhau như vậy gần hai tiếng. Tiếng cười đùa giòn tan hòa vào những tia nước làm những buồn phiền trong hai người tan biến...

Mười một giờ trưa, bốn đôi đã có mặt ở Global Fair và đang nói chuyện vui vẻ thì Eun Yoo và Nam Phong tới. Mọi người ngạc nhiên.

- Sao hai cậu ướt như chuột lột vậy? – Tất cả đồng thanh.

Eun Yoo chìa ra một khẩu súng nước đã hết nước trước mặt mọi người. Tất cả nhìn chằm chằm vào khẩu súng nước, nhìn lên Eun Yoo và Nam Phong, nhìn nhau rồi cười phá lên.

- Thôi! Gọi đồ ăn đi. Tớ đói quá! Ăn xong còn đi mua đồ lưu niệm nữa chứ nhỉ. Tuần sau chúng ta phải về Hong Kong rồi. – Tâm Ly nói.

Nam Phong ở bên cạnh Eun Yoo dịch những gì Tâm Ly nói.

- Hong Kong? – Các cậu phải về sao? (tiếng Hàn) – Eun Yoo hỏi.
- Ừ! Bọn tớ phải về. Bọn tớ còn ba mẹ ở đó. Mà cậu cũng biết rồi đó. Ba thủ lĩnh Die ở đây còn phải về để quản bang của mình chứ. Còn bọn tớ thì ... - Tâm Ly nhìn mình rồi nhìn hai nàng còn lại. – Bọn tớ là thủ lĩnh Death. Cũng phải về quản bang Death nữa. (tiếng Hàn)
- Hả? – Ái Hương, Kevin ngạc nhiên. Còn Eun Yoo giả vờ cũng ngạc nhiên.
- Eun Yoo này! Cậu gia nhập bang Death nha? Cậu có võ chứ? (tiếng Hàn) – Tâm Ly tự nhiên hỏi.
- Ồ... Tớ đai đen tất cả các loại võ. Xuất sắc về tất cả các loại vũ khí. Mẹ nuôi tớ bảo phải học để còn phòng thân. Nhưng còn về gia nhập Death thì... (tiếng Hàn)
- Bọn tớ sẽ dạy cậu tiếng bản địa bọn tớ. OK? (tiếng Hàn)
- Ồ ... Ừ! Tớ đồng ý! Thôi! Đồ ăn ra rồi. Mau ăn thôi. (tiếng Hàn). – Thế là Eun Yoo đồng ý để có lí do về Hong Kong. Lần này về, cô sẽ đi cùng mẹ nuôi.

Khoảng gần một giờ chiều, sau khi các cô, các cậu ăn trưa và sáng miệng xong thì họ mua đồ lưu niệm. Tất cả mua đều có đôi. Móc điện thoại đôi, mũ đôi, áo đôi, sổ đôi,... cái gì cũng là đôi hết. Mua xong họ đi ra khỏi Everland.

- Chán quá! Giờ còn sớm mà. (tiếng Hàn) – Gia Minh kêu than.
- Hay là đến nhà tớ đi. (tiếng Hàn) – Eun Yoo vừa có một cái bóng đèn được thắp sáng trên đầu.
- Hay đấy! Nhà của Eun Yoo! LET'S GO! – Tất cả đồng thanh mà quên mất là đang nói tiếng bản địa của mình.

Nhà Eun Yoo cách đây không xa lắm. Họ đi 15 phút bằng oto là tới nơi.

“Kính coong” – Tường Vi nhấn chuông.

- Ai vậy? (tiếng Hàn) – Màn hình trên tường ngoài cổng hiện lên một người phụ nữ béo. Trông giống người giúp việc.
 - Eun Yoo đây di! (tiếng Hàn) – Tường Vi nói.
 - Tiểu thư đợi tôi một tý. (tiếng Hàn)
- Năm giây sau cửa tự động mở mà cũng tự đóng. Tất cả đi vào nhà Tường Vi (Eun Yoo) thì thấy nhà cô thật đẹp. Có cái gì đó mang hơi hướng của ngày xưa và hiện tại. Cổ điển và hiện đại.
- Nhà cậu đẹp thật đó Eun Yoo à. Các kiến trúc trong ngôi nhà còn đẹp hơn cả bên ngoài nữa. (tiếng Hàn)
 - Ngọc Lan trầm trồ.
 - Các cậu quá khen. Ngôi nhà này là do tớ thiết kế đó. Các bày trí trong nhà cũng là tớ tự tay làm. Đây là quà sinh nhật tớ tặng mẹ tớ đó. (tiếng Hàn) – Tường Vi (Eun Yoo) cười trả lời.
 - Vip thật đó.(tiếng Hàn) – Tam Hổ lên tiếng.
 - Chắc mẹ tớ trong bếp làm đồ ăn tiếp các cậu. Ở lại đây ăn tối luôn nhé!? (tiếng Hàn) – Tường Vi ngỏ ý muốn mời nhóm bạn của mình ở lại ăn tối.
 - Ừ! Đồng ý luôn! Cậu vào bếp luôn nhé Eun Yoo. Bọn tớ muốn ăn món ăn cậu nấu. Tớ nghe Nam Phong nói cậu nấu ăn rất giỏi. (tiếng Hàn) – Lan Phương nói.

Tường Vi (Eun Yoo) ngăn một lúc rồi gật đầu. Sau đó cô đi vào bếp gọi mẹ nuôi của mình. Trong bếp, hai mẹ con đang nói chuyện bỗng có tiếng vỡ của thủy tinh. Hai người quay lại thì thấy...

27. Chương 27 : Cậu Là Tường Vi?

- Con có nhân lúc này nói cho các bạn con biết không? – Bà Eun Yi hỏi Tường Vi.

- Con cũng không biết nữa. – Tường Vi trả lời.

- Tường Vi à! Mẹ nghĩ con nên nói với các bạn con biết nếu không thì...

“Xoảng” Có tiếng thủy tinh vỡ. Hai mẹ con quay lại thì thấy Nam Phong đang ở đó. Dưới chân anh là chiếc cốc vỡ. Tất cả đi vào bếp xem có chuyện gì.

- Nam Phong có chuyện gì vậy? Sao lại đánh rơi cốc thế này? – Ái Hương hỏi.

- Tường Vi? Cậu là Tường Vi? – Nam Phong vừa nói vừa chỉ tay vào Eun Yoo.

Tất cả nhìn vào Eun Yoo. Không tin vào mắt mình.

- Chị là Tường Vi sao? – Tam Quý và Ái Hương đồng thanh.

- Ra ngoài này đi. – Tường Vi nói rồi lẳng lặng đi ra phòng khách nhưng không quên... - Dì ơi! Dọn giúp con đồng thủy tinh vỡ nhé.

Ở ngoài phòng khách, không khí căng thẳng. Tất cả đều nhìn vào Tường Vi đang im lặng như suy nghĩ một điều gì đó.

- Phải! Tôi là Tường Vi. Nhưng trước khi các cậu nói thì hãy nghe tôi kể trước đã... - Tường Vi nói.

- OK! Cậu kể đi! – Lan Phương nói.

- Hôm đó, trước khi boom nổ, tôi đã thoát ra rồi. Mẹ Eun Yi đã cứu tôi. Còn người bị cháy là sư phụ và người của bà ta.

Tất cả nhìn về hướng bà Eun Yi.

- Tại sao bà lại biết Tường Vi bị nạn mà cứu? – Nam Phong hỏi.

- Ta có mối thù với Trần Thi Thi. – Bà Eun Yi trả lời “nhanh, gọn, nhẹ”.

Sau đó tất cả im lặng. Trùm không khí nặng nề bao vây lấy họ. Bổng Gia Minh nói:

- Tìm được chị cả là OK rồi. Vui lên chứ. Tối nay vẫn ở lại đây ăn, ngủ, nghỉ luôn há!

- Ngủ, nghỉ? – Tường Vi hỏi lại.

- Thì có nghĩa là ở lại đây với cậu cả đêm đó. Lâu không gặp mà IQ 300 của cậu đâu mất rồi. – Nói rồi Ngọc Lan cốc một cái vào đầu Tường Vi khiến cô la oai oái.

Tất cả ở lại nhà bà Eun Yi ăn cơm. Vì trong nhà có hai mẹ con và một cô giúp việc nên hơi ít phòng ngủ. Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan và Ái Hương ngủ chung với Tường Vi. Còn lại bảy tên con trai ngủ chung một phòng trong phòng ngủ của khách.

Trong phòng Tường Vi...

- Năm năm qua cậu ở đây sao? – Tâm Ly hỏi.

- Ừ. – Tường Vi trả lời.

- Sao lúc gặp cậu, cậu không nói cho bọn tôi biết? – Tâm Ly hỏi thêm.

- Tại tôi không muốn vì tôi mà cậu bị liên lụy.

- Con nhỏ này! Có sao đâu. Đã là bạn thì có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu chứ sao lại... - Lan Phương nói.

- Tôi xin lỗi... - Tường Vi nói nhỏ.

Rồi năm cô gái ôm chặt lấy nhau ngủ như sợ mất đi một người bạn.

28. Chương 28 : Kế Hoạch

Đã được một tháng kể từ khi cả bọn biết Eun Yoo là Tường Vi. Từ lúc đó cae nhóm đi chơi nhiều hơn. Tường Vi còn dặn khi đi chơi thì hãy gọi cô là Eun Yoo. Cô không muốn để lộ ra vì có thể tai mắt của bà ta sẽ biết được. Tối tối, họ lại về nhà bà Eun Yoo ăn, ngủ, nghỉ. Tình bạn của họ lại được gắn bó. Tình yêu của đôi Tường Vi – Nam Phong được tăng lên bội phần.

Đang ở dưới phòng khách xem phim, có cae bà Eun Yi ở đó.

- Giờ có Tường Vi ở đây rồi. Chúng ta cũng nên đổi kế hoạch chứ nhỉ? – Thái Nam nói.

- Kế hoạch? – Tường Vi hỏi.

- Ừ! Kế hoạch...

- Kế hoạch đưa mẹ em vào tù... - Ái Hương nói cắt lời Thái Nam. – Ồ... Nhưng yên tâm đi. Mình không phản đối. Chỉ là cũng không nữa... Nhưng mẹ tớ đã làm nhiều chuyện như vậy. Nếu ông trời đã không tha thứ thì tớ có tư cách gì để xin các cậu ta thứ ẹ tớ. Thế nhé! Tớ không phản đối đâu.

- Hương à! Em không cần phải cố quá đâu. Chị biết em đang rất buồn mà. – Tường Vi an ủi Ái Hương. Cô là chị không cùng huyết thống với Ái Hương nhưng không có nghĩa là cô không quan tâm tới em mình.

- Vậy ta có thể tham gia không? Trong tay ta có những bằng chứng nếu không khép bà ta tội giết người thì cũng đủ để cho bà ta ngồi tù. – Bà Eun Yi muốn tham gia. Thật ra không ai biết tại sao bà ấy lại có thù oán với Trần Thi Thi.

Cả tối đó tất cả lập ra kế hoạch. Thỉnh thoảng lại có tiếng của đùa của mấy cô cậu.

Đến 11 giờ đêm, kế hoạch mới xong. Và tất cả mệt mỏi về phòng ngủ. Kế hoạch sẽ được thực hiện dần dần gồm năm bước.

Ở trong một căn phòng vẫn còn sáng, người phụ nữ ngồi trước bàn máy tính cười bí hiểm...

“Trận chiến này cuối cùng sẽ là bà với tôi... Trần Thi Thi! Bà sẽ không thể hại được con tôi đâu...”

29. Chương 29 : Bước Đầu Kế Hoạch

Trong một phòng làm ở một công ty, một người đàn bà ngồi chấp tay suy nghĩ...

“Không thể có chuyện giống nhau như thế được. Hay là chị em sinh đôi của con ranh đó. Không được. Phải tìm hiểu cho cặn kẽ mới được.” Đó là Trần Thi Thi. Bà ta dạo gần đây không chú tâm vào công việc mà mãi suy nghĩ chuyện Eun Yoo tại sao lại giống Tường Vi như hai giọt nước đến thế. Bà ta nhắc điện thoại và gọi điện cho ai đó...

Hôm sau, ngày 14/2 – sinh nhật Tường Vi cũng là ngày Valentine. Mọi người bí mật chuẩn bị sinh nhật cho Tường Vi. Và ngày này cũng là ngày bắt đầu thực hiện bước đầu của kế hoạch mà mọi người đã bàn.

Tường Vi đến công ty Tường Vi để họp Hội đồng Quản trị. Các cổ đông trong công ty đều than rằng Trần Thi Thi không hoàn thành tốt công việc của mình, hay cáu gắt với nhân viên và còn ra vẻ mình là người đứng đầu công ty. “Bà đã quá sơ hở rồi đó!” Tường Vi vừa lên phòng họp vừa nghĩ rồi cười bí hiểm.

Trong phòng họp, các cổ đông đã đến đầy đủ không thiếu một ai. Kể cả Trần Thi Thi. Tường Vi ngồi vào ghế Chủ tịch hội đồng quản trị. Cô lắng nghe tất cả những gì mà các cổ đông báo cáo. Không những thế, với chỉ số IQ cao chói vót và là một người trẻ tuổi, cô luôn có những đóng góp rất xuất sắc trong việc phát triển công ty. Không ai là không công nhận điều đó. Có nhiều người còn thì thầm với nhau rằng để cô làm Chủ tịch Hội đồng quản trị thật xứng đáng.

- Tôi nghe nói phó Chủ tịch hội đồng quản trị - bà Trần Thi Thi đã không làm hết trách nhiệm của mình. Có đúng vậy không thưa bà? (tiếng Hàn) – Tường Vi hỏi Trần Thi Thi.

- Thưa Chủ tịch Eun Yoo! Đó là một lời đồn trái sự thật. Tôi luôn...(tiếng Hàn)

- Bà nói dối không ghê răng à? (tiếng Hàn) – Một cổ đông nói cắt lời bà ta. Đó là một anh chàng trẻ, ăn mặc phong cách streetstyle. Đó là Trưởng phòng thiết kế của công ty. – Jang Tae Han.

- Phải đó! Chúng tôi có thấy phó Chủ tịch làm việc đâu. Tôi nghĩ chúng ta nên cắt chức và chuyển bà ta sang công ty khác. (tiếng Hàn). – Một cổ đông khác nói.

Sau đó là một trận chiến cãi nhau giữa bà ta và các cổ đông trong phòng họp. Tiếng cãi nhau to đến nỗi ở bên ngoài còn nghe được. Các nhân viên không hiểu chuyện gì cứ đứng ở phòng họp nghe ngóng. Rồi không còn tiếng cãi vã nữa. Thay vào đó là thư kí của Tường Vi đi ra phía cửa phòng họp để nhắc nhở nhân viên làm việc của mình.

- Thôi được! Theo ý kiến của số đông, chúng ta sẽ cắt chức Trần Thị Thi. Và theo quy định của công ty, những người bị cắt chức mà có cổ phần trong công ty sẽ bị thu hồi cổ phần và nhập vào của Chủ tịch Hội đồng quản trị. Sau đó, người đó sẽ bị chuyển sang làm giám đốc ở một công ty khác. Từ nay sẽ không còn liên hệ gì với công ty Tường Vi. Công ty mà Trần Thị Thi chuyển đến sẽ do phòng nhân sự chọn. Buổi họp kết thúc. (tiếng Hàn) – Tường Vi nói rồi đứng dậy đi về phía cửa phòng họp, để lại một người đang tức giận tím mặt.

- CON RANH! MÀY SẼ PHẢI HỐI HẬN VÌ ĐÃ LÀM NHƯ THẾ VỚI TAO. (tiếng Hàn) – Trần Thị Thi hét lên.

Tường Vi nghe thấy, quay lại chỗ bà ta và nói nhỏ và nhấn mạnh ba chữ cuối:

- Bà đáng bị như thế! Những gì mà bà đã đối xử với tôi. Tôi sẽ dần dần trả lại cho bà. Tôi sẽ làm cho bà sống không bằng chết! Như thế bà sẽ đau đớn hơn tôi khi bà giết tôi ... trong-nhà-kho.

Bà ta giật mình nhìn về phía Tường Vi nhưng cô đã đi mất rồi và không quên để lại cho bà ta một nụ cười khinh bỉ.

Trần Thị Thi được chuyển đến một công ty nhỏ cũng về kiến trúc ở Seoul. Bây giờ ngoài ngôi nhà, các chức trùm của thế giới ngầm thì bà ta chẳng còn gì hết. Công ty mất, cổ phần cũng mất. Lòng thù hận của bà ta lại càng tăng cao. Nhưng Trần Thị Thi không hề biết được, lòng thù hận càng tăng cao thì chỉ có bà ta tự hại mình chứ chẳng ai hại bà ta cả.

Ở nhà bà Eun Yi, gần 8 giờ tối, Tường Vi kể cho tất cả nghe về chuyện đuổi bà ta ra khỏi công ty. Cô vừa kể vừa cười. Không ngờ bước đầu lại thành công đến thế. Tất cả cùng hòa chung vào niềm vui. Mãi sau Tường Vi mới để ý không thấy mẹ nuôi và dì giúp việc nhà mình đâu. Cả mùi thức ăn của dì ấy cũng không thấy.

- Hình như mẹ cậu và dì ấy đi có việc hay sao ý. À! Hay là ra sân đằng sau chơi đi. Tổ chưa bảo giờ ra đây cả. Lần trước nghe cậu kể tổ cũng thấy thích thích... - Lan Phương nói. Rồi cả bọn cùng ùa theo. - Ừ đứng đây! Hay là ra đây chơi để đợi mẹ cậu và dì giúp việc về đi.

Tường Vi đương nhiên là không biết gì nên dẫn mấy đứa ra đây chơi. Vừa mở cánh cửa sau nhà ra thì...

“Bùm... bùm...” Tiếng pháo hoa nổ và trước mắt Tường Vi là...

- Chuyện này... - Tường Vi sung sướng không nói nổi. Trước mắt cô là một bàn dài đầy thức ăn và bánh gato chocolate – hương vị mà Tường Vi thích nhất. Trên đầu cô là các dây đủ màu. Tường Vi còn ngửi thấy mùi thịt nước và tteokbokki – món cô thích nhất khi đến Hàn Quốc. Ở phía xa xa gần hồ nước có mấy cái lều đã được dựng sẵn (công nhận đất nhà bà Eun Yi to thật). Tất cả đều được phục vụ cho ngày đặc biệt hôm nay.

- HAPPY BIRTHDAY TUỜNG VI! – Tất cả cùng đồng thanh rồi tặng quà cho Tường Vi.

- Cảm ơn các cậu. Cảm mẹ. – Nói rồi Tường Vi cùng mọi người ôm nhau.

Tất cả ngồi vào bàn ăn. Vừa ăn họ vừa nói chuyện vui vẻ. Đến phần Tường Vi thổi nến và cắt bánh. Tường Vi ước xong rồi thổi nến. Nam Phong hỏi:

- Cậu ước cái gì thế?

- Bí mật. – Tường Vi trả lời rồi nháy mắt với Nam Phong.

Tường Vi cắt bánh và rồi những cô cậu vẫn còn trẻ con này lại chơi trò phết kem lên mặt nhau. Nhìn trông chừng chặc vậy mà... tính cách vẫn trẻ con như hồi còn đi học.

Đến 12 giờ đêm. Tất cả đã vào lều đi ngủ. Nhưng Tường Vi không ngủ được liền bật dậy đi ra lều để đi dạo.

- Ô! Tường Vi! Cậu không ngủ à? – Nam Phong đang ngồi trên bờ hồ.

- Ủ! Tớ không ngủ được. Cậu cũng vậy à? – Tường Vi trả lời rồi hỏi luôn.

- Ủ!

- Vậy cùng đi dạo nhé!

Rồi hai người nắm tay nhau đi dạo quanh hồ im lặng.

- Hôm nay cậu vui chứ? – Nam Phong hỏi.

- Được ăn sinh nhật với bạn bè, mẹ và dì thì đương nhiên là vui rồi. Nhất là có cả cậu nữa chứ. – Tường Vi cười nhẹ.

Ánh trăng cùng với vẻ đẹp của Tường Vi làm cho Nam Phong nhìn mãi không ngừng. Bỗng Nam Phong “mì” Tường Vi một cái vào đôi môi đào của cô làm cô đỏ mặt. Tường Vi rượt Nam Phong mấy vòng quanh hồ. Tiếng cười đùa của hai người làm tan đi mọi muộn phiền trong lòng bao người

30. Chương 30 : Bước 2. Fighting!

Lần này, Tường Vi nhất định cố gắng lấy lại bằng được gia tài mà đáng nhẽ thuộc về tay mình. Nhưng thật ra cô chẳng biết làm thế nào cả. Di chúc đã viết là để lại gia tài cho bà ta rồi. Tất cả ngồi ở phòng Tường Vi nghĩ cách. Nghĩ mãi không được, họ ngủ gục trên bàn lúc nào không biết.

Sáng hôm sau, người dậy sớm nhất là Tường Vi. Cô mệt mỏi đi vào nhà vệ sinh làm công việc mà nào con người cũng phải làm... đó là làm vệ sinh cá nhân. Sau đó cô lại mệt mỏi đi xuống nhà bếp, tự nấu ỳnh một bữa ăn sáng nhanh, gọn rồi cô đi làm sớm. Ngày hôm nay chắc chắn sẽ là một ngày đầy mệt mỏi. Cô làm việc ở công ty Angel Fashion vào buổi sáng rồi chiều lại đến công ty Tường Vi. Đến 5 giờ chiều lại đến tòa án để đòi lại tài sản của ông Trương Gia Định để lại cho cô. Thật là nhiều việc.

- Oáp! – Ái Hương ngáp đi xuống bếp đã thấy Tường Vi ở đó. – Good morning.

- Dậy rồi à? – Tường Vi vừa hỏi vừa xem lại đồng chứng cứ ở trên bàn để sắp xếp cho việc đòi lại tài sản.

- Vâng! Hôm nay chị và mẹ đến tòa án à?

- Ủ!

- Chị thành công tốt đẹp và rục rỡ nhé! – Chúc xong Ái Hương lại lên phòng ngủ. Tường Vi thì mặt vừa buồn vừa vui.

Ba giờ chiều, tất cả có mặt ở ... trên máy bay để về Hong Kong chuẩn bị đến tòa án.

Năm giờ chiều, tại tòa án cao nhất ở Hong Kong...

- Cô nói cô là con ruột của ông ấy nên có quyền được thừa kế? – Quan tòa hỏi.

- Vâng thưa quan tòa! Tôi chắc chắn rằng ba tôi đã bị ép buộc để viết di chúc. – Tường Vi trả lời.

- Vậy cô có bằng chứng gì?

- Tôi có một người có thể làm chứng. – Rồi Tường Vi chỉ tay về Ái Hương. Tất cả nhìn vào Ái Hương khiến cô cúi gằm mặt xuống. Ái Hương không muốn làm trái lời mẹ nhưng cũng không muốn để mẹ mình lần sâu hơn vào tội lỗi.

- Cô là nhân chứng? Cô là con của bà Trần Thị Thi mà lại muốn ra tòa chống lại mẹ mình? – Quan tòa nhìn Ái Hương hỏi.

- Vâng!

- Vậy cô hãy tường thuật lại tất cả.

- Hôm ba tôi sắp mất và vẫn nằm viện. Mẹ tôi từ trong phòng ông ấy đi ra và bảo rằng ông ấy muốn gặp tôi. Sau đó ở trong phòng có ba tôi, mẹ tôi, luật sư Nam – luật sư riêng của ba tôi. Mẹ tôi đã đe dọa để ba tôi viết di chúc để lại tài sản cho tôi và mẹ tôi... - Nói đến đây, Ái Hương thấy ánh mắt mẹ mình đang nhìn cô. Cô không thể nói được nữa.

- Thật là vô căn cứ. Lời nói đó còn có thể làm giả. Cô Ái Hương chắc chắn đã bị ép buộc phải làm thế. – Tên luật sư của bà ta nói.

- Vậy cô còn có bằng chứng nào khác không? – Quan tòa quay ra Tường Vi hỏi.

Tường Vi không nói gì, chỉ im lặng. Quan tòa đang định bãi tòa thì cánh cửa mở ra và có một người đàn ông bước vào cùng một người phụ nữ. Đó là luật sư Nam và bà Eun Yi.

- Khoan đã thưa quan tòa. Tôi có một bản di chúc của ông Trương Gia Định viết lúc trước khi ông ấy mất. – Luật sư Nam nói.

- Và tôi có một đoạn video ghi lại cảnh bà Trần Thị Thi đe dọa luật sư Nam và ông Trương Gia Định viết bản di chúc đó.

Tất cả đi vào và đưa lên cho luật sư của Tường Vi. Đoạn video được chiếu lên và rất rõ nét cảnh bà ta đang giơ súng vào ông Trương Gia Định và luật sư Nam để đe dọa viết bản di chúc không. Còn bản di chúc mà ông Nam mang đến với bản di chúc kia. Cả hai đều có ghi từng giây từng phút từng giờ, từng ngày tháng năm và cho thấy bản di chúc mới được mang đến đó có hiệu lực pháp lý cao hơn vì nó viết ngay sau khi bà ta ra khỏi phòng bệnh của ông Trương Gia Định.

Tất cả bằng chứng đều cho thấy rằng, bà ta không có quyền gì với tài sản của ông Trương Gia Định lại mang tội cố ý đe dọa người khác nhằm lợi ích riêng của mình.

- Tòa tuyên án! Người sở hữu tài sản hợp pháp của ông Trương Gia Định là cô Trương Tường Vi. Bà Trần Thị Thi cố ý đe dọa người khác nhằm lợi ích riêng sẽ bị giam ba tháng. Bãi tòa.

Tất cả ra về trong niềm sung sướng. Ái Hương nhìn mẹ mình, mắt buồn mà không thể khóc. Trần Thị Thi thì vừa tức nhóm Tường Vi vừa giận đứa con của mình. Cảnh sát đã dẫn bà ta vào tù.

- Uầy! Không ngờ bước hai lại thành công đến như thế. Vậy khi nào thực hiện bước ba đây? – Tường Vi hỏi.

- Một tháng nữa. Mà bây giờ đã về Hong Kong rồi. Hay chúng ta lại đến bar Death đi. – Tâm Ly nói.

- Ủ đúng đấy! Năm năm rồi chưa gặp bọn nó chắc bọn nó vẫn sống tốt. – Uy Vũ nói.

- LET’S GO!!!! – Còn bà Eun Yi thì về Hàn Quốc trước để sắp xếp chuyện công ty rồi một tháng sau bà quay lại Hong Kong.

31. Chương 31 : Khôi Phục Bang Death

Năm chiếc ô tô thể thao dừng ở một quán bar rất tồi tàn. Biển bar đó treo chữ “D..ath” và một chữ gần chữ “D” đã bị mất.

- Bar của tụi mình làm sao thế này? – Tường Vi hỏi.

- Tổ không biết. Ba năm trước bọn nó còn báo cáo với bọn tổ. Ba năm sau không thấy bọn nó gọi điện báo cáo. Tổ tưởng bọn nó vẫn còn sống tốt vậy mà... - Tâm Ly trả lời.

- Bây giờ thử đi vào đây xem đã. Ở khoan, hóa trang đã chứ! – Tường Vi nói rồi tất cả hóa trang. Vẫn hình vẽ đó, vẫn chiếc mặt đó. Họ thật bí ẩn. Ái Hương đã biết 4 nàng kia là thủ lĩnh bang Death.

Mọi người đi vào. Bên trong, tất cả chỉ là một đồng đồ nát giống như nhà hoang vậy. Họ đi lên tầng 3 – trụ sở chính của bốn thủ lĩnh Death. Mở cửa phòng ra... Có rất nhiều người của họ ở trong đó. Thấy họ, tất cả mừng rỡ đứng dậy và chào:

- Chào chị cả, chị hai, chị ba, chị tư. Chào các anh.
- Ô chị hai! Chị về hồi nào vậy. Năm năm qua sao chị mất tích. – Một người trong số đó hỏi.
- Tôi có chút chuyện. Mà sao quán bar lại bị như thế này? Mấy đứa giải thích xem. – Tường Vi hỏi lạnh lùng.
- Thưa chị... - Tất cả ngập ngừng nửa muốn nói nửa không.
- NÓI MAU! – Lần này thì Tường Vi tức giận thật sự. Cô có cảm giác có chuyện không hay mà bọn đàn em không nói ra.
- Thưa chị... bang ta... đã bị tan rã. – Một trong số đó trả lời.
- CÁI GÌ? – Tất cả đồng thanh. Tam Quỷ hỏi:
- Tại sao lại như thế?
- Vì.... Vì các bang khác liên minh chống lại. Họ thấy chúng ta mấy năm đứng đầu nên...
- Vậy những người khác đâu? – Tường Vi hỏi.
- Dạ! Họ đang ở biệt thự và chờ bốn chị lập lại bang. Họ ăn, ngủ, nghỉ tại đó luôn. Họ không về nhà suốt ba năm nay rồi.

Tường Vi không nói gì, chỉ ra hiệu tất cả đi đến biệt thự. Còn Nam Phong, Vũ Cường và Thái Nam thì họ phải đi về vì Tường Vi không cho họ đến biệt thự đó.

Bốn thủ lĩnh và Tam Quỷ đi moto đến đó. Bảy chiếc moto dừng ở ngôi biệt thự của họ. Là biệt thự Death. Ngôi biệt thự vẫn vậy. Vẫn nhìn đáng sợ nhưng dường như không đáng sợ như xưa vì nó có... hơi người. Cả bảy người bước vào. Tường Vi đi trước. Rồi sau đó là Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan. Sau cùng là Tam Quỷ. Họ bước vào như mang một sức sống mãnh liệt cho bang của mình.

- Đó chẳng phải là bốn thủ lĩnh sao? – Mọi người thì thầm rồi dẹp đường cho bốn thủ lĩnh và Tam Quỷ bước vào thăm dò và cúi chào.

Khi bốn nàng thủ lĩnh đã ngồi vào ghế của mình, thì có người hỏi:

- Thưa chị, chị đã biết ...
- Tôi biết rồi. Hôm nay tôi đến đây là để xem mọi người như thế nào. – Tường Vi trả lời lạnh băng.
- Và chúng tôi sẽ lập lại bang Death hùng mạnh của chúng ta. – Tâm Ly tiếp lời.
- Tôi biết bang chúng ta đã tan rã bởi những bang khác liên minh chống lại nhưng mọi người đã không rời bỏ chúng tôi. Bốn thủ lĩnh chúng tôi vô cùng cảm kích. Bây giờ chúng ta sẽ lập lại bang Death như là một bang mới trong thế giới ngầm. Nhưng sẽ đổi tên bang thành bang Death&Devil. Sẽ đọc tắt là D&D. Mọi người có ý kiến gì không. – Tường Vi nói tiếp.

Tất cả im lặng nhìn Tường Vi. Cô biết mọi người đồng ý. Vậy nên bây giờ là phần của Tam Quỷ.

- Bắt đầu từ ngày mai, mọi người hãy sắp xếp công việc để sửa lại quán bar. Đổi tên quán bar thành D&D. Còn bố trí trong bar sẽ đổi mới và do ba chúng tôi sắp xếp. – Uy Vũ nói.
- Ba ngày sau là thế giới ngầm tổ chức tiệc “New” ở bar Ken Trần dành cho những bang mới lập đến dự. Tất nhiên là không thể thiếu những bang đã thành lập từ rất lâu. Chúng tôi và bốn chị sẽ đến đó dự để ra mắt thế giới ngầm về bang mới của chúng ta. – Gia Minh tiếp.
- Được rồi! Công việc đến đây thôi! Tôi biết là mấy năm qua mọi người chờ chúng tôi ở đây. Tôi biết là mọi người rất mệt mỏi. Vậy bây giờ mọi người có thể về được rồi. – Lan Phương nói.

Rồi Ngọc Lan đứng dậy, nói với mọi người:

- Kết thúc. TracyV, DeathS Ly, DeathSken! Về thôi!

- OK, MothLin!

Rồi tất cả rời khỏi ghế và đi ra bảy chiếc xe đang dựng ở vườn hoa. Bang Death đã được khôi phục. Bây giờ là D&D. Họ chỉ chờ ngày ra mắt thôi. Họ chỉ muốn cho những con người ở thế giới ngầm biết rằng sụp đổ vẫn chưa phải là hết. Họ có thể mạnh hơn qua những lần tan rã như thế này.

32. Chương 32 : Gương Mặt Thật Của Bốn Nàng Thủ Lĩnh.

Hôm nay, ở quán bar Ken Trần tổ chức tiệc “New”. Năm nay nó là một bữa tiệc hóa trang. Các bang mới lập đều đến dự. Trong số đó còn có cả những bang đã thành lập.

Bốn thủ lĩnh của D&D đã đến. Đi sau đó là Tam Quỷ. Bốn thủ lĩnh hôm nay không còn những hình vẽ trên mặt nữa. Họ mặc váy màu trắng kim tuyến bó sát người. Tất cả đều đeo mặt nạ màu đen và đi đôi giày cũng màu đen. Váy của Tường Vi đằng trước là hình đầu lâu đen có hai lưỡi hái chéo nhau đen ở đằng sau hình đầu lâu đó. Sau lưng cô là hình đôi cánh đen, nhỏ của ác quỷ. Cửa Tâm Ly có chiếc hình chiếc lưới hái nhỏ xíu đen ở đây từ vai và thừa dần ở gấu váy. Cửa Lan Phương là hình một bộ xương ở sau lưng váy. Còn cửa Ngọc Lan là đôi cánh đen của ác quỷ được vẽ ở đằng sau lưng váy. Nếu tất cả ở riêng ra thì không ai nghĩ họ cùng một bang nhưng khi đi gần nhau, những hình vẽ tưởng chừng như không liên quan lúc này lại như có một sợi dây buộc chặt họ với nhau tạo thành một đội.

Tám giờ tối, tất cả còn đang rò chuyện với nhau thì có một anh chàng từ đâu đi ra cùng với một cô gái rất giống Kevin và Ái Hương.

- Ê! Kevin và Ái Hương kia. – Tâm Ly đang đứng cạnh Tường Vi nói nhỏ.

Tường Vi không nói gì chỉ cười rồi nhìn về phía họ.

- Chào mừng các thủ lĩnh của các bang mới lập và các thủ lĩnh của các bang đã thành lập. – Kevin giới thiệu. – Trước khi vào buổi tiệc, chúng tôi xin đọc tên các bang mới thành lập.

- Các bang mới thành lập là: Phi Hồ, Song Lan, Rock (Đá), D&D,... – Ái Hương lần lượt đọc tên của 103 bang mới lập đến khát khô cả cổ họng.

- Tôi xin mời bốn thủ lĩnh của bang D&D – trước đây cũng là thủ lĩnh bang Death đã bị tan rã phát biểu vài lời. – Kevin giới thiệu.

Bốn nàng thủ lĩnh đi lên phía bục. Tất cả ở dưới bàn tán xôn xao.

- Xin chào! Chúng tôi là bốn thủ lĩnh bang D&D cũng là bốn thủ lĩnh cũ của bang Death đã bị các bang khác liên minh chống lại. Lần này tôi lập một bang mới và chắc chắn sẽ hùng mạnh hơn trước. – Tường Vi nói.

- Và nếu có những bang nào liên minh muốn làm bang chúng tôi tan rã thì chúng tôi cảnh cáo trước những bang đó hãy chuẩn bị quan tài mình đi là vừa. – Tâm Ly tiếp lời. Tất cả mọi người im lặng.

Ở dưới, Kevin và Ái Hương nói chuyện với nhau.

- Nay! Bọn nó có cần đe dọa người khác như thế không vậy? – Kevin hỏi.

- Em không biết nhưng em nghĩ là cần thiết đấy! Bang Death đã bị tan rã thì bây giờ phải cảnh cáo trước chứ. Không thì số phận lại như bang cũ thôi. – Ái Hương trả lời.

Ở phía Tường Vi, khi Tâm Ly nói xong câu đấy thì ba nàng còn lại nhìn cô. Nhưng cô đã nháy mắt để họ hiểu.

- Vậy các cô có thể cho chúng tôi xem khuôn mặt thật không? Chúng tôi nghe nói các cô đều hóa trang. – Một người ở dưới nói.

- Đứa nào mà dđien vậy trời! – Tam Quỷ than.

Bốn nàng nghe vậy liền thì thầm cái gì đó rồi trả lời:

- Được!

Rồi cả bốn tháo mặt nạ xuống và khuôn mặt xinh như thiên thần hiện ra. Có thể nói ăn đứt các hot girl hiện nay. Ở dưới đã có rất nhiều nam thủ lĩnh của các bang khác mắt nổ trái tim. Nhìn họ như muốn “ăn tươi nuốt sống” bốn nàng nhà ta. Gần đó có một cô gái khi nhìn thấy gương mặt của bốn thủ lĩnh thì ngạc nhiên vô cùng. Đó là thủ lĩnh Rose – Hạ Thu Lan.

- Tường Vi, Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan! Sao lại là các cô! – Thu Lan lên tiếng.

- Sao? Cô ngạc nhiên lắm à? – Tường Vi lạnh nhạt đáp lại.

- Tôi muốn bang D&D phải tan rã! Trùm đâu rồi!

Tường Vi đi xuống chỗ cô ta nói nhỏ:

- Ý cô là bà ta à? Vậy vào tù tìm bà ta đi.

Thu Lan đơ người. Mọi người xung quanh không biết chuyện gì. Lúc này, Kevin và Ái Hương đã đi lên giải cứu tình hình làm quán bar lại sôi động như trước. Bốn nàng thủ lĩnh đã không cần đeo mặt nạ nữa nhưng khuôn mặt họ lạnh băng đến lúc đi về.

- Tưởng hôm nay vui vẻ một tý. Nào ngờ lại bị cô ta phá đám tinh thần ăn chơi của bọn mình. – Ngọc Lan hậm hực trên xe limo.

- Thôi! Để hôm khác quây. Mần ra mắt hôm nay cũng thành công lắm rồi. Giờ bọn mình chỉ cần nghĩ về kế hoạch đá bà ta ra khỏi cái ghế trùm đó thôi. – Tường Vi nói.

Ngay gần đó, một cô gái đang gọi điện cho Trần Thi Thi ở trong tù.

- Cô nói con nhỏ đó là bốn thủ lĩnh của D&D mới và Death cũ? – Bà ta hỏi.

- Vâng! Thưa bà! – Cô gái đó trả lời.

- Vậy bà có cần tôi...

- Không cần! Một tháng sau hãy đến đây bảo lãnh tôi! Tôi có một kế hoạch rất thú vị...

33. Chương 33 : Sự Thật Về Bà Kim Eun Yi

Một tháng sau, tại sân bay...

- MẸ ƠI! – Tiếng Tường Vi to đến nỗi ai cũng phải bịt tai.

Bà Eun Yi vừa mới xuống máy bay. Thấy con gái nuôi, bà chạy nhanh về phía Tường Vi. Hai người ôm nhau như những người đi hai, ba năm không về vậy.

- Ôi dì! Dì cũng đi cùng mẹ con luôn sao dì? (tiếng Hàn) – Tường Vi nhìn thấy dì giúp việc.

- Ủ! Con không cần nói tiếng Hàn đâu! – Bà Eun Yi nói.

- Chào tiểu thư! Dì sang đây chăm sóc tiểu thư. – Dì giúp việc nói.

- Con với dì biết nhau lâu vậy rồi mà dì vẫn gọi con là tiểu thư sao? Híc híc! – Tường Vi nũng nịu giả vờ khóc.

Tất cả lên xe về biệt thự Blue Rose...Chiếc xe dừng ở biệt thự Blue Rose. Tường Vi cùng mẹ và dì giúp việc đi vào biệt thự.

- Sao con toàn trồng hoa hồng xanh thế? – Bà Eun Yi hỏi.

- Vì con thích hoa hồng và màu xanh.

Tường Vi và bà Eun Yi hỏi nhau những câu bông đùa làm một khoảng sân của biệt thự rục rờ hân và đầy tiếng cười hạnh phúc của Tường Vi.

Sáu giờ tối...

- Oa! Hơn một tháng rồi chưa ăn món dì nấu! Ngon quá đi. – Tường Vi xuýt xoa nhìn những món ăn bày trên bàn.

- Món dì nấu là ngon nhất luôn đó! – Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan đồng thanh rồi giơ ngón cái ra kiểu như “Dì đúng là number one”.

Dì giúp việc chỉ cười rồi bưng bát canh đậu cà tím ra làm mọi người chảy nước miếng.

- Ăn thôi! – Tất cả đồng thanh.

Trong bữa ăn, họ nói chuyện vui vẻ. Gia Minh và Nguyễn Hùng thì suýt nữa chuyển bữa tối thành trận chiến thức ăn khi hai nhóc này cứ tranh nhau món gà rán của dì giúp việc. Bỗng Tường Vi có điện thoại.

- Alo! – Tường Vi nhắc máy.

- Tường Vi hả con? – Một người đàn ông ở đầu dây bên kia hỏi. Đó là cảnh sát trưởng. Ông là bạn rất thân của ông Trương Gia Định và cũng là ba đỡ đầu của Tường Vi.

- Dạ con đây! Có chuyện gì không ạ? – Tường Vi hỏi.

- Vừa nãy có một cô gái tên... Tên gì nhỉ? À! Phải rồi! Tên Hạ Thu Lan đến để báo lãnh Trần Thi Thi! Giờ bà ta được thả ra rồi.

- CÁI GÌ? – Tường Vi hét trong điện thoại đến nỗi ba đỡ đầu của cô còn phải để điện thoại cách xa hai mét vẫn nghe thấy.

- Ba chỉ gọi để báo cho con như vậy thôi! Con cẩn thận nhé! – Ông chào cô rồi cúp máy.

Mọi người đang ăn cơm, tự nhiên lúc này Tường Vi nói rõ to làm mọi người giật mình. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cô thì mọi người lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Trần Thi Thi được báo lãnh rồi. – Tường Vi trả lời. Ái Hương không nói gì.

Tất cả im lặng ngồi ăn tiếp nhưng bầu không khí không còn giống như trước đó. Nó nặng nề hơn.

Ở một ngôi nhà gần đó, một người đàn bà nhìn qua cửa sổ nhìn ngôi biệt thự Blue Rose. Đó là Trần Thi Thi. Bên cạnh bà ta là Hạ Thu Lan.

- Trương Tường Vi! Mày chết chắc rồi! Thu Lan! Ngay tối nay hãy hành động luôn. – Bà ta nói.

Tối. Một người trèo qua tường của ngôi biệt thự Blue Rose rồi trèo qua lan can, cạy khóa cửa sổ và chui vào phòng Tường Vi. Tường Vi thấy có tiếng động liền bật dậy nhưng đã muộn. Người đó đã lấy khăn tay có tẩm thuốc ngủ bịt miệng cô. Cô ngất đi và bị người đó vác ra khỏi biệt thự Blue Rose, cho vào xe và chiếc xe chạy trong đêm lặng lẽ.

Sáng hôm sau...

“Oáp”, “Cốc... cốc... cốc...”

- Tường Vi ơi! Dậy chưa! – Ngọc Lan đi xuống phòng Tường Vi ở tầng hai của biệt thự. Nhưng cô gọi mãi mà không thấy Tường Vi ra mở cửa. Ngọc Lan đành mở luôn cửa phòng Tường Vi ra.

- Tường Vi...! – Ngọc Lan mở cửa đi vào nhưng không thấy Tường Vi đâu, chỉ thấy chiếc gối ở dưới đất, bông bay tứ tung.

Biết là có chuyện không hay, cô đi gọi mọi người dậy.

- Có chuyện gì không chị? – Gia Minh hỏi.

- Ủ đúng đấy có chuyện gì không mà gọi bọn tớ thế hả Lan? – Ba người còn lại hỏi.

- Còn chuyện gì nữa! Tường Vi bị bắt cóc rồi! – Ngọc Lan gất lên.

- CÁI GÌ? – Tất cả đồng thanh. Bà Eun Yi và dì giúp việc cũng hốt hải chạy ra. Mặt hai người này tỏ rõ sự lo lắng.

Sau đó có tiếng điện thoại reo...

- Alo! – Bà Eun Yi phi như bay đến điện thoại.

- Nghe giọng của một người lớn tuổi. Chắc bà là Kim Eun Yi? – Giọng của Trần Thi Thi vang lên ở đầu bên kia.

- Bà là... Con tôi đâu?

- Yên tâm! Nó vẫn an toàn! Chỉ cần bà chấp nhận điều kiện của tôi. Tôi sẽ thả nó ra.

- Được

- Vậy hãy nhường lại cổ phần công ty Tường Vi của bà cho tôi. Tôi biết bà đang nắm giữ chúng.

- Tôi chấp nhận. Cho tôi nói chuyện với Tường Vi.

Trần Thi Thi đưa máy cho Tường Vi đang bị trói và bị bịt miệng. Bà ta tháo chiếc khăn bịt miệng Tường Vi ra.

- Mẹ ơi! Đừng đồng ý! Bà ta lừa mẹ...

“Chát” Tường Vi chưa nói hết đã bị bà ta tắt một cái. Trần Thi Thi ra hiệu cho những kẻ trông giữ Tường Vi bịt miệng cô lại.

- Bà ở đâu? – Bà Eun Yi hỏi.

- Tôi ở đường x, số nhà 43. À! Chắc bà biết ngôi nhà Mê Cung chứ! Tôi đang ở đó. – Nói xong, bà ta cúp máy.

Bà Eun Yi có phần lo lắng nhưng sau đó bà bình tĩnh ngay được. Bà nói chuyện với mọi người (trong khi bà Eun Yi nói chuyện, Tâm Ly đã gọi cho Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam. Kevin phải đi diễn ở Mỹ). Cuối cùng mọi người cũng lập được ra kế hoạch. Ngọc Lan có bản đồ của ngôi nhà Mê Cung nên họ cũng bàn kế hoạch dễ dàng hơn.

Bà Eun Yi đi một mình. Những người còn lại theo sau. Dì giúp việc ở lại trông nhà.

Đến đường x, số nhà 43. Đúng ngôi nhà Mê Cung. Ở bên ngoài đã có người đứng chờ để dẫn đường cho bà Eun Yi gặp Trần Thi Thi. Bà Eun Yi được đưa đến một căn phòng rất đẹp. Ở đó bà ta đang ngồi chờ bà Eun Yi.

- Bà đến sớm hơn tôi dự định. Nó đâu? – Bà ta hỏi.

- Đây! Giờ thả con tôi đi được rồi đó! – Bà Eun Yi ném một tập hồ sơ vào bà ta để bà ta kí.

- Dẫn bà ta đi. – Trần Thi Thi nói. – Bà tin những gì tôi nói sao? Tôi đâu ngu ngốc như vậy chứ.

- Bà... - Bà Eun Yi không nói được gì nhưng bỗng dưng bà ấy nhớ ra một chuyện. Bà đi đến bên Trần Thi Thi nói nhỏ. – Trận chiến giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu! Tôi – Lê Vi và bà – Trần Thi Thi sẽ đấu với nhau tới cùng.

Nghe thấy từ Lê Vi bà ta giật mình. Bà ta tưởng Lê Vi – mẹ của Tường Vi đã chết trong vụ tai nạn đó rồi.

- Nhốt bà ta với con bé kia. – Bà ta ra lệnh.

Bà Eun Yoo... à không... bà Lê Vi bị bọn thuộc hạ của Trần Thi Thi lôi đi.

“Rầm” Tiếng đập tay của bà ta xuống bàn.

- Không thể thế được! Mình tưởng bà ta đã chết rồi chứ! Vậy ai đã cứu bà ta? – Trần Thi Thi tự thì thầm với mình.

...

Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam đi một lối. Tam Quỷ một lối. Tâm Ly, Lan Phương, Ngọc Lan, Ái Hương một lối. Mỗi nhóm cầm một chiếc bản đồ ngôi nhà Mê Cung. Đi mãi mà họ lại gặp nhau cùng một

chỗ nên đi cùng nhau. Đi đến một căn phòng bị khóa cửa, họ nghĩ đó là nơi nhốt Tường Vi nên ra sức phá khóa. Không may, Nam Phong lại dẫm vào nút chuông báo động ở dưới chân nên...

- Thưa bà, có kẻ đột nhập! – Một đi vào báo cáo.

- Ta biết rồi! Bắt sống bọn chúng rồi nhốt chung vào với con bé đó.

Một loạt rất nhiều người cùng đi đến chỗ họ đang đứng.

- Chết tiệt! Bị phát hiện rồi. – Vũ Cường nói thảm.

- Chia nhau ra đánh. – Tâm Ly làm chủ.

Mỗi người chia nhau ra đánh nhưng có đến hàng trăm người. Họ đánh mệt dần và không còn sức. Chúng quá mạnh. Nếu như có mấy chục người mạnh thì may ra... Nhưng bây giờ lại có đến hàng trăm người. Họ đuối sức dần và cuối cùng cũng bị đánh bại và bị đưa vào nhốt cùng với Tường Vi.

- Thưa bà! Chúng đã bị tóm gọn nhưng... - Người vừa nãy lại vào thông báo.

- Nhưng sao? – Bà ta hỏi.

- Nhưng có cả cô Ái Hương.

- Đưa nó về nhà của ta và nhốt nó trong phòng. Không được để nó ra ngoài.

- Vâng!

Người đó quay đi thì có một cô gái bước vào.

“Bốp...bốp...” Cô gái đó vỗ tay,

- Có vẻ như bà sắp thành công? – Cô gái hỏi.

- Là cô à, Thu Lan? Đương nhiên! Đến lúc đó tôi sẽ không quên công cô. – Bà ta trả lời.

- Bà nhớ đấy! – Thu Lan nói xong rồi bỏ đi.

Trong phòng nhốt...

- Mẹ... mẹ là mẹ ruột của con? – Tường Vi không tin nổi vào tai mình khi nghe mẹ nuôi cô kể lại hết mọi chuyện.

- Mẹ xin lỗi! Nếu mẹ xuất hiện sớm hơn thì...

- Không sao đâu mẹ! Cho dù thế nào con vẫn biết là mẹ muốn tốt cho con mà...

- Vào đi! – Cửa mở. Khoảng tám, chín người bị bọn chúng đẩy vào.

- O! Các cậu... - Tường Vi ngạc nhiên.

- Xin lỗi! Bọn tớ không làm được gì! – Nam Phong mặt buồn buồn.

- Những tớ lại cảm thấy vui vì các cậu quan tâm tớ! Nhân tiện đây tớ giới thiệu lại cho các cậu. Đây là mẹ tớ.. – Tường Vi chỉ tay về bà Lê Vi.

- Biết rồi mà! – Tất cả chán nản đồng thanh.

- Tớ chưa nói hết! Đây là mẹ ruột tớ! Mẹ tớ vẫn còn sống.

-HẢ?

Rồi lại chìm vào im lặng. Trong căn phòng này, họ vẫn được ăn uống đầy đủ. Suốt hai ngày họ không được nhìn thấy ánh sáng. Họ chán nản nhìn nhau, nói chuyện phiếm để giết thời gian rồi ngủ.

Thật là thất bại hoàn toàn và chán nản...

34. Chương 34 : Game Over (hết)

“Cạnh”. Tiếng mở cửa phòng. Một cô gái bước vào nhìn thấy Tường Vi và Nam Phong dựa vào nhau ngủ. Đó là Thu Lan. Cô ta đang rất tức giận khi nhìn thấy cảnh đó. “Chát” Cô ta tát Tường Vi. Tiếng tát to đến nỗi làm mọi người thức dậy.

- Đưa tất cả đến phòng của bà ta. – Thu Lan ra lệnh.

Bọn thuộc hạ đưa họ đến căn phòng của Trần Thi Thi. Đó là căn phòng chính và rộng nhất trong các căn phòng của ngôi nhà Mê Cung đó.

- Đến rồi à? – Trần Thi Thi lên tiếng.

- Bà đưa chúng tôi đến đây làm gì? – Tường Vi hỏi. Giọng điềm tĩnh.

- Làm gì à? Để ta kết thúc trò chơi này chứ sao!

- Vậy thì giết chúng tôi luôn đi... - Tâm Ly nói nhưng...

- Và bà cũng phải chết trong tù thôi. Có điều bà chết chậm và nhục nhã hơn chúng tôi thôi. – Tường Vi nói thêm lời của Tâm Ly.

Bà ta nghe Tường Vi nói giống như đang mỉa bà ta thì giận tím mặt.

- Con ranh! Mày muốn chết à? – Bà ta rút khẩu súng đặt lên giữa trán Tường Vi.

- Tôi muốn chết mà! Bà cứ thử đi. – Tường Vi vừa nói vừa cười khẩy.

“Cạnh” Đạn đã lên nòng chỉ chờ bắn. Trần Thi Thi đang bóp cò ... “Bùm” Tiếng súng nổ. Không ai dám nhìn Tường Vi nữa.

- Bà tưởng bà nhanh hơn tôi à! – Tường Vi nói. Nghe thấy tiếng của cô, mọi người mở mắt ra và thấy tay của cô bóp chặt tay bà ta giờ lên cao. Viên đạn đã bắn lên trần nhà.

- Mày... - Bà ta không nói được gì. Đúng lúc đó, Nam Phong, Tâm Ly, Ngọc Lan, bà Lê Vi cưỡi được trời vì trước đó dây thừng đã được nối lỏng. Còn Vũ Cường, Tam Quý, Lan Phương, Thái Nam vẫn chưa được nối lỏng vì thời gian quá ít.

Thấy có bốn người được cưỡi được trời, bọn thuộc hạ của bà ta xông lên.

- Nam Phong, Tâm Ly xử lý bọn chúng. Tổ và bà Lê Vi sẽ đi cưỡi trời ọi người. – Ngọc Lan phân công.

Thấy tình hình như thế, bà ta và Tường Vi, 1 đấu 1, đánh với nhau. Bà ta cũng không phải loại tầm thường. Tuy đã tuổi trung niên nhưng bà ta vẫn còn đủ sức để đánh nhau với Tường Vi. Những người còn lại đã được cưỡi trời. Họ xông vào đánh nhau. Bọn chúng người cầm gậy gỗ, người cầm mã tấu đánh trả quyết liệt. Tâm Ly, Lan Phương, Nam Phong, Vũ Cường, Thái Nam chuyên về vũ khí nên sau khi đánh những người có vũ khí liền lấy luôn làm vũ khí của mình. Tam Quý và Ngọc Lan thì đánh tay không nhưng vẫn chưa bị một vết thương nào. Còn bà Lê Vi thì sau tai nạn xe do Trần Thi Thi bày ra năm đó được một người đàn ông dạy sử dụng súng và vũ khí dạng gậy và kiếm để phòng thân nên đánh dễ dàng với bọn chúng. Bọn chúng đông người, ta ít người nhưng mạnh nên khoảng 30 phút sau đã bị hạ gục. Còn mỗi Tường Vi và bà ta.

Tường Vi và bà ta đánh nhau mãi không ngừng. Người tấn công, người phòng thủ nên rất khó để phân biệt ai thắng ai thua. Mọi người định xông vào giúp Tường Vi thì cô sơ hở. Bà ta nhân lúc đó lật ngược tình thế. Bà ta nắm chặt lấy tay cô rồi vòng ra sau lưng cô. Giờ khẩu súng lên chỗ thái dương phải.

- Không được đến gần. Nếu không ta bắn con bé này. – Bà ta đe dọa.

- Bây giờ bà muốn gì đây? – Bà Lê Vi hỏi.

- Tôi muốn các người cùng chết. Hahaha! – Bà ta cười.

“Cạnh” Có tiếng súng lên nòng ... đằng sau bà ta.

- O! Di! Sao di... - Tất cả ngạc nhiên.

- Dì sẽ giải thích sau. Bây giờ là giải quyết bà ta. – Dì giúp việc nói.

Trần Thị Thi quay lại đằng sau nhìn người đang chìa súng về phía mình. Nhân lúc đó, Tường Vi đẩy cánh tay đang cầm súng của bà ta ra. Giật luôn khẩu súng đó và chìa về bà ta. Mọi người thì đứng xung quanh phòng bà ta chạy thoát.

- Bà không còn đường thoát đâu. Giơ tay chịu trói đi. Nếu không tôi sẽ bắn. – Tường Vi nói nhưng thực ra cô cũng không muốn giết bà ta. Cho bà ta tù chung thân là được rồi vì còn Ái Hương nữa mà.

Bà ta không chịu đầu hàng, rút con dao ở trong người ra và lao vào Tường Vi.

“Bùm” Một tiếng súng nổ lên và nhắm vào bà ta khi bà ta chưa kịp đâm Tường Vi. Trần Thị Thi ngã xuống. Máu từ miệng trào ra. Nhưng người nổ súng không phải là Tường Vi mà là dì giúp việc. Và giờ đây, trò chơi kết thúc. Trần Thị Thi đã chết.

- MẸ! – Ái Hương từ đâu chạy ra ôm thi thể Trần Thị Thi và khóc.

- Đưa bà ta đi chôn cất trong chùa để linh hồn bà ta phải xám hối và kiếp sau sẽ không hại được ai nữa. – Dì giúp việc lên tiếng.

Có hai, ba người đến đưa thi thể bà ta đi. Ái Hương thờ thần được Tường Vi đưa về nhà và chăm sóc. Mọi người cùng đi về với Tường Vi và Ái Hương.

Về đến nhà, Tường Vi nhận thấy sự khác lạ ở bà Lê Vi.

- Mẹ ơi! Mẹ không giống trước đây nữa. Khuôn mặt mẹ trước đây không phải như thế. – Tường Vi hỏi.

- Mẹ đã phẫu thuật gương mặt sau khi con và ba con làm đám tang giả ẹ. – Bà Lê Vi trả lời.

- Đám tang giả? – Tường Vi ngạc nhiên. – Bố con cũng biết chuyện này sao?

- Ủ! Vì tai nạn của mẹ là do bà ta dàn dựng. Bố con cũng biết điều đó. Mẹ và bố đã lập kế hoạch và không để cho con biết. Ba mẹ muốn con sẽ tự lực mà đứng dậy chống lại mọi chuyện để con không thể ỷ lại vào ba mẹ và có thể xử lý gọn bà ta.

- Con hiểu mà mẹ... - Tường Vi ôm mẹ.

Sau đó dì giúp về sau dì là một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp. Tất cả muốn dì giúp việc kể hết lại mọi chuyện.

- Đầu tiên để dì giới thiệu. Đây là Lưu Mẫn Liên, con gái của ông trùm đời trước và hiện giờ đang nắm giữ thế giới ngầm. Thật ra ông Trần Đức Thắng là một thư kí của ông trùm đó. Để giải quyết một số công việc dễ dàng hơn nên ông ấy đã phải làm làm ông trùm giả. Còn dì là thư kí của bà đây. Dì đến với mẹ con là để bảo vệ hai người. À! Chính bà Liên đã là người cứu mẹ con đó. Mà con bé Thu Lan đã bị bắt vì tội đồng lõa với bà ta rồi. Giờ các con yên tâm đi.

Mọi người không tin vào tai mình. Hóa ra đây mới chính là trùm thực sự. Họ chắc chắn rằng Trần Thị Thi không hề biết đến điều đó.

- Ái Hương đâu? Mẹ nó đã chết nên chắc nó rất buồn đấy! – Bà Liên hỏi.

- Ái Hương ở trên phòng đó! Con bé...

- Có ai gọi em vậy? – Ái Hương từ cầu thang đi xuống nói cất lời Tường Vi mà không biết.

- Em không sao chứ?

- Em không sao mà! Em hiểu mà! Tội ác của mẹ là không thể tha thứ. – Ái Hương cười nhẹ nhưng ai cũng biết là cô đang rất buồn.

Nhưng không sao, từ ngày hôm nay là bắt đầu một ngày mới tươi sáng hơn. Không còn sống trong sự hận thù, không còn sự ganh ghét. Tường Vi và Nam Phong nắm tay nhau đi trong vườn hoa đầy nắng....

~The End~

Hết thực sự rồi! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình. Min Phạm mong gặp lại các bạn trong sáng tác mới của mình vào một ngày không xa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-lem-hay-du-con>